

பாலசுப்பிரமணியன்

முதல் யுத்தம்

முதல் யுத்தம்

வைகை நதி, அலைகள் துள்ளக் கம்பீரமாய் அவ
னெதிரே ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அருண்மொழிப் பட்டன், தன் குதிரையை விட்டுக்
கீழிறங்கினான். சில்லென்ற நதி நீரில் கால் வைத்தான்.
உடம்பெல்லாம் கறுத்துக் கிடந்தது. குடும்பியும் முதுகும்
தூசு அப்பிக் கிடந்தன.

கண்கள் மூடி, நதி தேவதையை வணங்கினான்.
மானசீகமாய் குளிக்க அனுமதி கேட்டான். வணக்கத்தில்
மூடிய கண்களைப் பிரிப்பது சிரமமாயிற்று. மூடிய கண்
களுக்குள் நீலமலைத் தொடர்கள் தெரிந்தன. கரும்
பச்சை மரங்கள் தெரிந்தன. காட்டு யானைகள் வந்தன.
மான்கள் ஓடின, கேரள தேசத்துக் குறும்பர்களும்
அவர்கள் வெள்ளைச் சிரிப்பும் பின்னின.

ஆறு வருடங்கள்.

இனி அருண்மொழிப் பட்டனுக்கும் சேர தேசத்
திற்கும் எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லை. மீசை அரும்பிய

போது காந்தனார்ச் சாலைக்கு போர்ப் பயிற்சி மாணவனாய் வந்தான். இப்போது பதினெட்டு வயது. முகமெங்கும் ரோமம். தலைக்குடுமி கனமாகி விட்டது. வட்டக்கல் தூக்கித் தூக்கி புஜம் புடைத்து விட்டது. கம்பி வளையத்தில் ஊஞ்சலாடி மார்ப்புப்பட்டம் விரிந்து விட்டது. பத்மாசனமிட்டு மூச்சடக்கத் தெரிந்ததில் வயிறு குழைந்து, முதுகு விரிவாகி விட்டது. ஈட்டிகள் இடைவிடாது எறிந்ததும், வாள் வீசியும், கம்பு சுற்றியும் தசைநார்கள் முறுக்கேறி விட்டன. கடற்கரை மணலில் பன்னிரண்டு காதுங்கள் தினமும் ஓடியதில் தொடைகள் திரண்டு முறுக்கேறி நிற்கின்றன.

மனசு அமைதியாய் இருந்தது.

மரணம் நிஜம். மரணமே நிஜம். இத்தனை வீரமும் உடல் வலிவும் நொடிப் பொழுதில் மண்ணாகும். கல் தடுக்கி விழ, தன் உடைவாளே தன்னைக் குத்தி மரண முற்றவன் உண்டு. உறங்கும் போது பாம்பு தீண்டியும், உண்ட உணவில் விஷமிருக்க, மெல்லப் பரவி. ஜூரம் கண்டு குளிரால் செத்தவனும் உண்டு.

உடம்பு மண்பானை. உள்ளே ஆகாசம். பாணை உடைய உள் ஆகாசம் வெளி ஆகாசத்தோடு கலக்கும், எனவே பாணையைக் கண்டு மகிழாதே. ஆகாசத்தை மனசில் கொள்.

உடலைவிட மனசே முக்கியம். மனமே நீ. மனதை நிர்மலமாய் வைத்துக் கொள். பூவாய் இரு. உடம்பு நானாய் மணக்கும். பூக்கள் வைத்த தொன்னை மணக்கும். மாமிசம் வைத்த தொன்னை நாளும். எது மனசோ அதுவே உடம்பு.

காந்தனார்ச்சாலைக் கடிக்கையில் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். விடை பெறும் முன் ஆறு வருடப் பாடம் பற்றி மறுபடி சுருக்கமாய்ப் போதித்தார்கள்.

கேள், காது கொடுத்துச் சகலமும் கேள் கேள்வியிலேயே இரு என்று கட்டளையிட்டார்கள்.

கடிகையின் முதல்வர், பெரியவர் குஞ்சன் நம்பூதிரி வலக்கையில் கேயூரம் கட்டினார். இடக்கையில் புதிதாய் கடிகையில் சேர்ந்த மாணவன் கேயூரம் அணிவித்தான்.

அருண்மொழிப் பட்டன் தன் கழுத்தில் உள்ள வீரத்தாலி அறுத்து, குருவின் பாதங்களில் வைக்க, காந்தனார்ச் சாலை கடிகை அவனை விடுவித்தது. இனி அருண்மொழிப்பட்டன் மாணவன் இல்லை. சகல் போர்க்கலைகளையும் கற்றவன். போர் வீரன். இந்தப் பள்ளியின் கட்டளைகள் இனி அவனுக்குப் பொருந்தாது. குருவுக்கு மட்டுமே ஊழியம் என்கிற ஆறு வருடங்கள் முடிந்து விட்டன. பள்ளிக்கு மட்டுமே காவலன் என்கிற நியதி முடிந்து விட்டது.

இனி அவன் வாழ்க்கை அவன் விருப்பம். எங்கும் போய் எந்தப் படையிலும் சேரலாம். எந்தப் படையில் சேரினும், காந்தனார்ச் சாலைக் கடிகை மாணவன் என்றால் குறைந்தது உபதளபதி பதவியாவது கிடைக்கும். ஆயிரம் படை வீரர்களுக்குத் தலைமை தாங்க முடியும்.

கடிகையில் ஐந்து வருடப் படிப்பு போதும். ஆறு வருடங்கள் தங்கி அருண்மொழி, ஆசிரியப் பயிற்சியும் பெற்று வெளியே வந்திருக்கிறான். நூறு பிள்ளைகளுக்குப் போர் செய்யும் வித்தையைக் கற்றுக் கொடுக்கவும் பயின்றிருக்கிறான். அதனால்தான் கேயூரம் வெள்ளியில் இருக்கிறது. இல்லையெனில் தாமிரக்கேயூரம்தான் கிடைக்கும்.

அருண்மொழி இடையில் இருந்த வாளை அவிழ்த்து கரையில் வைத்தான். சுருக்கிட்ட பட்டு நூல் அவிழ்த்து

புஜங்களிலிருந்த கேயூரங்களை களைந்தான். கேயூரங்களில் வாய் பிளந்து சிரிக்கும் சிங்க முகங்கள் இருந்தன. கேயூரங்கள் கழட்டப்பட்ட இடங்கள் வெண்மையாக இருந்தன. இதுதான் உண்மையான நிறம். நான்கு நாட்கள் மலைப்பாதை வழியே சேர தேசத்திலிருந்து கிழக்கு நோக்கி பயணம் செய்ததில் மலையின் மழைக் குளிர்தாக்கி மற்ற இடங்களைக் கறுக்க வைத்து விட்டன.

தஞ்சை போவதற்குள் கறுப்பு உதிர்ந்து மறுபடி பழுப்பு நிறம் வந்துவிடும். வீட்டில் இருந்தபடி உண்டு தூங்க ஒரு மாதத்தில் மறுபடி பொன்னிறம் வரலாம்.

‘ஏய் உண்டு தூங்கவா, உன்னைக் காந்தளூர் சாலைக்கு அனுப்பினார்கள்?’ அருண்மொழிப் பட்டன் தன்னைத்தானே சிரித்தபடி அதட்டிக் கொண்டான்.

ஆனால், அம்மாவுக்கு அதுதான் விருப்பம்.

எதற்கு இன்னும் ஒரு வருடப் படிப்பு, ஐந்தோடு முடித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதானே. உன் வயதொத்த எல்லா குழந்தைகளுக்கும் கல்யாணம் ஆகிவிட்டதடா. என் உறவுப் பெண், இவளைப் பிடிச்சுருக்கா சொல்லு.

என்னை படிந்த தலையும், பட்டுச் சிற்றாடையுமாய் கழுத்தில் காரையும் காசு மாலையும், முகத்தில் பெரிய பொட்டும், புல்லாக்குமாய் ஒரு ஒன்பது வயது பெண்ணைக் காட்டினாள். மான்குட்டி மாதிரி அது மிரண்டு போயிருந்தது... ‘குட்டி ஏகத்துக்கு வேலைகள் செய்றது. ரொம்ப அற்புதமா தளிகை பண்றது. நீ உம்மனு ஒரு வார்த்தை சொல்லு...’

இல்லையம்மா, இப்போது வேண்டாம். அருண்மொழி பணிவாய் மறுத்தான். “படிப்புத் தவிர வேறு எந்த சிந்தனையும் எனக்கு இல்லை.”

இனி அதற்கு அவசியம் இல்லை. இதுவரை பிரம்மச்சரிய விரதம் பள்ளிக்கட்டளை. இனி அவன் விருப்பம். ஆனால் அம்மா காட்டிய ஒன்பது வயசு பிராயத்தளை வரிப்பதுதான் சிரமம். வெறும் அடிமைப் பெண்ணாய் மனைவி இருப்பது வேதனை.

குதிரைச் சேணத்தை அவிழ்த்துவிட்டு அதை ஆற்றுக்கு விரட்டினான். ஆற்று வேகம் கண்டு குதிரை துள்ளிக் குதித்தது. சில்லிப்பு தாங்காது முதுகை பலமுறை சிலிர்த்துக் கொண்டது. நீர் திவலைத் தெறிக்க நடன மாடியது.

“நடராஜா, அமைதியாய் இரு” அதட்ட. குதிரை அமைதியாயிற்று.

“போ, போய் நீந்திவிட்டு வா” முதுகில் அடிக்க, மெல்ல கவனமாய் கால் வைத்தது இறங்கி நீந்தத் துவங்கியது. பிடரி சிலுப்பியது.

ஆற்றில் அடித்து வந்த செடிகளை சுருட்டி முள் இல்லையே என்று சோதித்து, குதிரைக்கு அருகே போய் முதுகு தேய்த்துவிட்டான். முங்கி குளித்தான்...

இன்னும் மூன்றுநாள்பயணம் நடராஜா. பாண்டிய தேசம் தாண்டியதும் தஞ்சைப் போய்விடலாம். போய் அம்மாலைப் பார்க்கலாம்.

“அம்மாலைப் பார்த்துவிட்டு குடந்தை போகலாம். குடந்தையிலிருந்து பழையாறை போகலாம்.”

“பழையாறையில் யார் இருக்கிறார்கள். சொல்? உன் எஜமானி. நடராஜா உனக்கு நினைவிருக்கிறதா உன் எஜமானியை? அவளைப் பார்த்ததும் அணைக்கத் தோன்றுமா உனக்கு. கவலை மறந்து போய் மக்கு மாதிரி நிற்பாயா? வீட்டு வாசலில் நின்றதும் கணைக்க வேண்டும் இல்லையேல் விலாவில் குத்து விழும். குத்து விழாமலே

கணைக்க வேண்டும். நீ கணைக்கும் சத்தம் கேட்டு, அவள் வெளியே வர வேண்டும்.

“அருண்மொழி என்று கூவவேண்டும்.”

“எதற்குச் சொல்கிறேன் தெரியுமா? நான் வாசற்கதவு தட்டி கூப்பிட முடியாது. கூப்பிடக் கூச்சம். அதனால்தான் உன்னை உதவி செய் என்கிறேன்.”

உன்னை எனக்குப் பரிசாய் அளித்த சுந்தரியை நினைவில் இல்லையா? பழையாறை நக்கன் சோழ குல சுந்தரியை தெரியாதா? அவள் பாட்டும் நடனமும் நினைவில் இல்லையா?

“உங்கள் உதவிக்கு இந்தக் குதிரை என் அன்புப் பரிசு” என்றாள். ஏற்கத் தயங்கியபோது “குதிரை ஏற்றம் தெரியுமில்லையா?” என்றாள். தாவி ஏறி தட்டி விட்டு ஒரு சுற்று வருவதற்குள் வீட்டிற்குள் நுழைந்து கதவு சாத்திக் கொண்டு விட்டாள்.

கதவு தட்டி குரல் கொடுக்க வெட்கமாய் இருந்தது. மெல்ல பழையாறையிலிருந்து தஞ்சை வருவதற்குள் அற்புதமான குதிரை என்பது தெரிந்துவிட்டது.

ஒரு வருடத்தில் உயிர் நண்பனாய் மாறிவிட்டது. அவன் சின்ன அசைவைக்கூட புரிந்து கொண்டது.

குதிரை இறங்கி கரையேற “முட்டாளே, மறுபடி காந்தளூர் சாணைக்கா போகிறாய்? அங்கென்ன வேலை? போ போய் எதிர்கரை ஏறு” குதிரையை மடக்கி விரட்டி விட்டு உடைவாளும் சேணமும் துணிகளும் வாரி எதிர்கரை நோக்கி நீந்தினான். காலின் கீழ்கரை தென்பட நடந்து படித்துறை அருகே போய்ப் படியேறினான்.

குதிரை குளித்த குளிர் நீக்க குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடிற்று. பீடரி கலைந்து கறுப்பு உடம்பு மினுமினுக்க கரையில் எகிறிற்று.

“யாரப்பா அது, குதிரையை அவிழ்த்து விட்டு வேடிக்கைப் பார்ப்பது? பெண்கள் துறையில் வீரம் காட்டுகிறீர்களா”-வயதான குரல் கரையேறும் போது அதட்டிற்று.

“நடராஜா.” அருண்மொழிப் பட்டன் குரல் கொடுக்க, குதிரை நின்றது.

ஆறு படிகள் கடக்க எதிரே ஒரு அந்தணக் கிழவர் இரண்டு பெண் குழந்தைகளுடன் நிற்பது தெரிந்தது.

“மன்னிக்க வேண்டும். இனி குதிரை அசையாது. நீங்கள் ஆற்றுக்குப் போகலாம்.” அருண்மொழிப் பட்டன் வணங்கினான்.

“சேணம் கடிவாளம் இல்லாமல் நிற்கிறதே, முதலில் கட்டிப் போடு.”

“சேணம், கடிவாளம் அறுந்து விடும். ஆனால் வார்த்தை மீறாது. நீங்கள் பயப்படாமல் குளிக்கலாம்.”

“நடராஜா என்று ஏதோ சொன்னாய்...”

“ஆமாம். என் குதிரையின் பெயர்.”

“இறைவன் பெயரைக் குதிரைக்கு வைத்து அதில் சவாரி வேறா...வேறு பெயரா கிடைக்கவில்லை?”

“என் குதிரை ராஜநடை. அதனால்தான் நடையில் ராஜன் என்று பெயர் வைத்தேன்.”

“அப்போது ஓடாத குதிரை என்று சொல்,” பெரியவர் கிண்டல் செய்தார்.

“எழுதுபவனுக்குப் படிக்கத் தெரியாது என்பீரோ.”

“மாற்றிச் சொல்கிறாய், காவியம் படிக்கத் தெரிந்தவன் காவியம் எழுத முடியாதவனாகவும் இருக்கலாம்”

“இல்லை. எழுத்து நிதானமுடையது. நடை மாதிரி படிப்பு வேகமானது. ஓட்டம் மாதிரி. நிதானமாய் எழுதுகிறவன் வேகமாய்ப் படிக்க முடியும்.”

“கெட்டிக்காரன்தான். எந்த ஊர் உனக்கு?”

“தஞ்சை”

“அடேயப்பா. காவிரி ஜலம். சோழ தேசம் பேசக் கேட்கணுமா? மேற்கிலிருந்து வருகிறாயோ”

“காந்தளூர் சாலை கடிகையிலிருந்து வருகிறேன்.” பெரியவர் சட்டென்று நிமிர்ந்தார்.

“வருக வருக. தமிழ் வளர்த்த மதுரை மண்ணை நெற்றியிலிட்டுவருக.”

பட்டன் குனிந்து, மண்ணெடுத்து நெற்றியில் திலகமாய் இட்டுக் கொண்டான்.

“காந்தளூர் சாலையெனில் வடகளறிப் பயிற்சியா?”

“ஆமாம்.”

“அப்போது தமிழில் பயிற்சி அதிகமிராது. வட மொழி தான் முக்கியமிருக்கும்?”

“அது ஒன்றுமில்லை. தமிழ்தானே என் மொழி.”

“அந்தணரோ.”

“ஆமாம்.”

“திலகமாய் நெற்றியில் மண் இட்டுக் கொண்டீர். வைணவமோ.”

“ஆமாம்.”

“பயிற்சி முடித்து விட்டீரா?”

“முடித்துவிட்டேன்.”

“ஹூம்.” பெரியவர் நெடுமூச்செறிந்தார், “எல்லாம் இறைவன் செயல்.”

“ஏன்? என்ன பெருமூச்சு?”

“வைணவப் பையனுக்கு இருக்கும் துடிப்பு சைவர்களுக்கு இல்லை. பாதி அத்வைதிகள் குடும்ப பாரம் தட்டிக்கழித்து விட்டு ஸத்து, அஸத்து என்று போய் விடுகிறார்கள். இதோ இந்தக் குழந்தைகளின் தகப்பன் என் மூத்தமகன். இரண்டு பெற்ற பிறகு சந்யாஸம் என்று போய்விட்டான். நான் வைத்துக்கொண்டு திண்டாடுகிறேன்”

“சைவர்களுக்கு சந்நியாஸம் தான் கதியல்லவா... குற்றம் உங்கள் மகன் மீது இல்லை.”

“சைவத்தின் மீது என்கிறாயா?”

“எல்லாம் மாயை என்பவனுக்குக் குடும்பம் எப்படி இருக்க முடியும்? தானே பிரம்மம் என்பவன் எப்படி இன்னொரு பிரம்மத்தை ஆள முடியும். சரணாகதியென்று பிரம்மத்தை வழிபடலே சிறந்தது.”

“வம்புக்கா வருகிறாய்?”

“இல்லை பெரியவரே, மனதில் பட்டது சொன்னேன் குதிரைக்குக் கடிவாளம் ‘பூட்டியாயிற்று. நீங்கள் போகலாம். பாருங்கள் கடிவாளம் பூட்டின குதிரை தான் பயமில்லாத விஷயம், அறுத்தெறிந்த குதிரை பயம் தானே... வைணவனைக் கண்டு யாரும் பயப்படத் தேவையில்லை”

“உன் பெயர் என்ன தம்பி?”

“அருண் மொழிப் பட்டன்.”

“ஆஹா, குதிரைக்கு இறைவன் பெயர். பிள்ளைக்கு அரசன் பெயர், நாராயணன், வாசுதேவன் என்று வைக்கலாகாதா படு உசத்தியானகுடும்பம் உன்னுடையது அது எப்படி சோழ மன்னன் ராசராசன் பெயர் உனக்கு வைத்தார்கள்?”

“ஆசைதான் காரணம்.”

“என்ன ஆசையோ...ராசராசன் போல் சோழ மண்டல அரசனாகும் ஆசையா...?”

“இல்லை. சோழ மன்னர் மீது உள்ள ஆசை, அன்பு பிரியம், வாஞ்சை, ஸ்நேகம், ஈடுபாடு.”

“அடயப்பா... சோழர் குலத் தெரண்டர்கள் என்று சொல்.”

“ஆமாம்.”

“அரசியல் ரீதியிலாவது சைவர்களுக்கு அடங்கி இருக்கிறீர்களே... அதுவரை சந்தோஷம். அட்படி என்ன தொண்டு? தினமும் காலையில் புருஷஸூக்தம் சொல்லி அரசனை எழுப்புகிற கைங்கர்யமா?”

“இல்லை.”

“விண்ணகரம் கட்ட கெஞ்சி அனுமதி வாங்கி அரச குடும்பத்துக்கு பூஜை செய்வதா?”

“இல்லை.”

“வெறும் சமையல்கட்டு உத்யோகமா?”

“இல்லை. என் தகப்பனாருக்கு அரசு உத்யோகம்.”

“என்ன பதவியோ...?”

“முதலமைச்சர்.”

“பெரியவர் வியப்பில் வாய் பிளந்தார். ஆழ் ஊழ் என்று குழறினார். முகம் துடைத்தார்.

இரண்டு கைகளையும் குவித்து, “மன்னிக்க வேண்டும்”

அருண்மொழிப் பட்டன் சிரித்தான். “வணங்குவதும் வாழ்த்துவதும் வைணவனுக்கே உரியது, எல்லாம்

பிரம்மன் என்கிற சைவருக்கு வணக்கமுமில்லை. வாழ்த்து மில்லை”

“உண்டு தம்பி...உண்டு தம்பி. என்னுள் இருக்கிற என்னை வணங்குவது போல உன்னுள் உள்ள உன்னை வணங்குகிறேன்”

“முதலமைச்சர் மகன் என்பதாலா?”

“வித்தை அறிந்தவனும் ஈஸ்வரனும் ஒன்றே, உன் தகப்பன் வித்தை உள்ளவன். சதுர்வேதி, சேனாபதி சோழ மண்டலத்து உய்ய கொண்டார், வள நாட்டு வெண்ணாட்டு அழன் குடியான். ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் ராமனான மும்முடிச் சோழ பிரம்மராயன் வாழ்க...அவர் குலம் வாழ்க.”

அருண்மொழிப் பட்டன் காதுகள் மீது கை வைத்துக் கொண்டான். கிழக்கு நோக்கி நின்றவர் கால்கள் நோக்கிக் குனிந்தான்.

“அபிவாதயே... வைஸ்வாமித்திர அகமர்ஷண த்ரியாரிஷ்ய கௌசிக கோத்ர... அபஸ்தம்ப ஸூத்ர யஜுஸ் ஸாகா அத்யாயி அருண்மொழி சர்மன் நாம அஹம் அஸ்மிபோம்” என்று தரையில்விழுந்து வணங்கினான்.

“தீர்காயுஷ்மான் பவஹ” கை உயர்த்தி கிழவர் வாழ்த்தினார். “உன் நல்ல இஷ்டங்கள் தங்கு தடையின்றி நிறைவேறட்டும். இந்த ஆற்றங்கரையில் உள்ள தேவதைகள் உன்னை ஆசிரிவிதிக்கட்டும். உலகில் எல்லா சம்பத்துகளும் நிறையப் பெற்று ஈஸ்வரன் அனுகிரஹம், ஈஸ்வரன் பாதாரவிந்தம் உன்னுள் நிலைக்கட்டும். உலகில் அவித்தை அழிய நீ காரணமாகக் கடவாய். நான் இடைவிடாது பூஜிக்கும் உமையின் பெயர் சொல்லி உன்னை வாழ்த்துகிறேன். மங்களம் உண்டாகட்டும்.

குளிரக் குளிர வடமொழியில் வாழ்த்தியது.

எழுந்து நின்றதும் இடுப்பிலிருந்து விபூதி எடுத்து நெற்றியில் இட்டது. தலையில் வைத்து ஊதியது.

“ஜபதபங்கள் உண்டல்லவா?”

“உண்டு அந்தணரே.”

“என் பெயர் ஈஸான சிவபண்டிதன். குளித்து விட்டு வா. என் அகத்தில் உண்டு, இளைப்பாறிப் போகலாம்.”

“இல்லை.”

“மறுக்காதே. முதலமைச்சர் மகன் என்றில்லை. இது காந்தனார் கடி கைக்கு என் மரியாதை. கடிகை மாணவன் வயிறு வாடக் கூடாது.”

“வழியில் சத்திரங்கள் இருக்குமே.”

“சத்திரங்களா...? மதுரையில் இருந்தன.”

“இருந்தன என்றால்?”

“இப்போது இல்லை என்று அர்த்தம்.”

“ஏன்?”

“அரசியல். குளித்து விட்டு வந்து பேசுகிறேன்.”

அருண்மொழி பலகை மாதிரி இருக்கும் இடம் பார்த்து மேற்கு நோக்கி அமர்ந்தான். சூரியன் அஸ்த மிக்கத் துவங்கியது. பத்மாஸனமிட்டான்...

மூச்சு இழுத்து கும்பகம் செய்து மெல்லத் தளர விட்டான். உட்கார்ந்த நிலை உறுதியாயிற்று. இடுப் புக்குக் கீழே பூச்சி படபடத்தது, உஷ்ணமாயிற்று. மெல்ல மூக்கிலிருந்து நெற்றி நடுவே மனசால் தடவ மனம் சகலமும் மறந்து அமைதியாயிற்று. கண்கள் மூட இருட்டு கனிழந்தது.

2

பெரிய வாழை இலை ஓரத்தில் வெல்லம் வைக்கப் பட்டது. பிறகு கடச்சுட அன்னம் பரிமாறப்பட்டது. மிளகு சேர்த்து பொரித்த குழம்பும், நெய்யில் பொரித்த மாதுளங்காயும் பரிமாறப்பட்டன.

“அபாணாய ஸ்வாகா...” ஈஸான பண்டிதரும், அருண்மொழியும் ஏழு துணுக்குகள் உண்டுவிட்டு சோறு பிசைந்தார்கள். ஆரவாரமில்லாமல் உண்டார்கள். மறுபடி அன்னம் புரிமாறி தயிர் ஊற்றப்பட்டது. நல்ல பசி. அருண்மொழி பிசைந்து பிசைந்து விழுங்கினான். ஜலம் ஊற்றி தரை தொட்டான்.

அவருடன் எழுந்தான். முப்பது வயசுப் பெண் செம் பில் ஜலம் ஊற்றினாள்.

“இது என் மகள் உமையாள். நன்றாய் வைத்து நல்லபடிதான் குடித்தனம் நடத்தினான். ஏதோ போதாத காலம். தஞ்சைப் பக்கம் எங்கேனும் பார்த் தால் தகவல் சொல். மிரட்டி ஊருக்கு அனுப்பு. நல்ல கருப்பு. உயரம். கூர்ந்த நாசி. என்னிடம் படித்த பையன்தான். சந்திரமௌலி என்று பெயர். வைணவம் கண்டால் மகாவெறுப்பு.”

“நிச்சயம் சொல்கிறேன். தஞ்சைப் பக்கம் சென்றி ருப்பதாக நினைக்கிறீர்களா?”

“ஒரு யுகம்தான்.”

“ராசராசத் தேவர் பாட்டியார் செம்பியன் மாதேவி யார் கற்றளி அதிகம் எழுப்புகிறார்கள். அங்கெல்லாம் சைவ அந்தணர்களுக்குப் படு உபசாரங்கள். ஒருவேளை போயிருக்கலாம்.”

“சந்நியாசம் என்றீர்களே.”

“அப்படி சொன்னானாம், இவளிடம். தஞ்சாவூ ருக்கு ஓட இப்படி ஒரு சாக்கு”

“அப்படி என்ன தஞ்சையில்?”

“உத்தம சோழருக்குப் பிறகு அருண்மொழித் தேவர்...அதுதான் ராசராசன் பட்டம் வந்துவிட்டா ரல்லவா...ஆட்டம், பாட்டம், கூத்து, பூஜை...யாகம் தினமும் ஏதாவது விசேஷம். பாண்டிய தேசத்து ஆடு மாடுகள் தஞ்சைக் கோவிலில் நிவந்தங்களாக தரப்படு கின்றன. சாவா மூவா பேராடுகள் என்று தானம் வழங் கப்படுகின்றன.”

“அது என்ன சாவா மூவா பேராடு?”

“தொண்ணூற்று ஆறு ஆடுகள் ஒரு விளக்கு எரிக்க ஒரு இடையனிடம் தர வேண்டியது. அவைகளை வளர்த்து அவன் தினமும் உழக்கு நெய் கோவிலுக்குத் தர வேண்டியது. வருடத்துக்கு நாற்பது குட்டிகள் போட் டாலும் நாற்பது குட்டிகளுக்கு நாலு குட்டிகள் வளர நாலு வருடத்தில் பெரும் மந்தையாகிவிடும். எப் போதும் தொண்ணூற்றியாறு ஆடு குறைந்த பட்சம் இருக்கும்.”

“அதிகபட்சம்?”

“நல்ல மழை எனில் மூன்று வருடத்தில் மூன்னூறு ஆடுகள் ஆகலாம். உழக்கு நெய் போக, மீதியெல்லாம் இடையனுக்கு.

“அத்தனையும் பாண்டிய தேசத்து ஆடுகள்.”

“வேறு எங்கிருந்து வரும். விஜயாலயன் காலத் திலிருந்து சுந்தரசோழர் காலம் வரை பாண்டிய தேசம் தானே சோழர்களுக்கு விருந்து மண்டபம். வந்து படை யெடுப்பது, கொள்ளை எடுப்பது, திரும்பி ஆடு மாடுகள் பண்டாரங்களுடன் போவது. இன்னும் சோழர்கள். சேர தேசத்தில் கை வைக்கவில்லை. கை வைத்தால் கோவி லுக்கு யானைகள் நிவந்தம் தருவார்கள். சாவா மூவா பேராடுகள் எதற்கு?”

பாண்டியர் பேச்சில் வெறுப்பு தொனித்தது.

“இப்போது பாண்டிய மன்னர் அமரபுயங்கன் தானே...”

“என்ன அமரம், என்ன புயங்கம். அரியணையில் ஆளைக் காணோம். காடுகளில் வசிப்பதாகக் கேள்வி. ஆறு இல்லா ஊர். கோவில் இல்லாத குடி, அரசன் இல்லாத நாடு.”

“பாண்டியர்கள் வீரர்களாயிற்றே.”

“தெற்கன் களறி வீரர்கள். நான் வெகுகாலம் முன்னரே சொன்னேன், தந்திரங்கள் மிகுந்த வடக்கன் களறிக் கற்றுக் கொள்ளச் சொல்லி.”

“தெற்கன் களறி பற்றி குறைத்துப் பேசாதீர்கள்.”

“அது நியாயமான போர்முறை. இவர்கள் கொம்பு சுற்றித் தட்டி வைத்து எழும்முன் அடி வாங்கிவிடுகிறார் கள். சட்டென்று தாக்கத் தெரியவில்லை.”

“பள்ளியில் சொல்லிக் கொடுத்தபடி போர்க்களத் தில் முடியாது. அது ஒழுக்கம்.”

“மிகச் சரி. ஒழுக்கம் போட்டிகளில் நன்றாக இருக்குமே தவிர போரில் சரியாக வராது. மேலும் வடக்கன் களறிக்கு வடமொழி அடிப்படை. பாண்டியர் களுக்கு வடமொழி தகராறு. அது கிடக்கட்டும். நீ முற்றிலும் கற்றாயா அருண்மொழி?”

“முடிந்தவரை தெரிந்து கொண்டேன். ஸ்வாமி.”

“விரல்கள் உறுதியாயிற்றா?”

“ஸ்வாமிக்குக் களறி பற்றித் தெரியுமா?”

“சற்றுப் பரிச்சயம் உண்டு. பாக்கு உடைத்துத் தாயேன்...” கருங்கல் போன்ற கொட்டைப் பாக்கை எடுத்துக் கொடுத்தார். அருண்மொழி புரிந்துகொண்டு சிரித்தபடி இரண்டு பாக்குக் கொட்டைகளையும் எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொண்டான். கட்டை விரலை உள்ளே மடக்கினான். தோளருகே தூக்கி இரண்டு கட்டை விரல்களாலும் பாக்குக்கொட்டைகளை அழுத்தி உடைத்தான்.

“அற்புதம்.”

“குதிரையேற்றம் உண்டு. யானை?”

“தெரியும்.”

“பொறி வில்”

“கையாளுவேன்.”

“அருண்மொழி.”

“சொல்லுங்கள்.”

“இதுவரை எவரையாவது கொன்றதுண்டா?”

அருண்மொழி சிறிது நேரம் பேசாமல் இருந்தான்.

“இல்லை, ஐயா”

“நான் சொல்வதைக் கவனமாய்க் கேள் அருண் மொழி. போர் எனினும் முதல் கொலை கஷ்டப்படுத்தும். முதல் முதலாய் ஒரு மனிதனை வெட்டிச் சாய்க்கிற போது—உயிர் பறிக்கிறபோது வேதனை எழும். அந்த இடம் தாண்டிவிட்டால் நீ வீராதி வீரனாவாய். அது செய்யாதவரை நீ வீரனுமல்ல. போர்த் தொழில் உள்ள வனும் அல்ல. அவனை வெட்டி வீழ்த்தும் போது உன் மனசும் வீழ்ந்து விட்டால் உன் வாழ்க்கை வேறு விதம். விதி இதுவரையில் உன் வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்க வில்லை அருண்மொழி.”

“ஐயா?” அருண்மொழி அழைப்பில் வினா இருந்தது.

“கேள் அருண்மொழி...”

“எந்தவித மரணம் சிறந்தது?”

“பகல் வேளை, சுக்ல பட்சம், உத்ராயணம் போது உயிர் விடுபவன் மோட்சம் அடைகிறான் என்று நிசாதி கரணம் சொல்கிறது. இரவில் மரிப்பவனும், கிருஷ்ண பட்சத்தில் சாகிறவனும், தட்சிணாயத்தில் செத்துப் போகிறவனும் மறுபடி பிறக்கிறார்கள்.”

“எந்தவித மரணம் நல்லது ஐயா?”

“இருதயத்திற்கு நூற்றியொரு நாடிகள் உண்டு. அவை உடலெங்கும் போகின்றன. அதில் ஸுஷுமனை என்கிற நாடி ஒன்று உண்டு. அது நாபிக் கமலத்திற்கும், அதாவது தொப்புளுக்கும் உச்சந்தலைக்கும் இருதயம்

வழியாகப் போகிறது. அந்த நாடி வழியே உயிர் பிரிதல் நல்லது.”

“தொப்புளும், உச்சியும் மூடியிருக்கிறதே. துவார மில்லையே.”

“அவை மூடப்பட்ட தள்ளு கதவுகள். அதைத் தள்ளிக் கொண்டு பிராணன் போகும்.”

“யாருக்கு...?”

“வித்தை அறிந்தவனுக்கு. வித்வானுக்கு.”

“யார் வித்வான்?”

“எவன் நெல் முனையளவும் எதன் மீதும் ஆசையில் லாது இருக்கிறானோ, அவனே வித்வான்.”

“இது எப்படி கைகூடும்?”

“யார் யம நியம ஆஸன. பிராணயாம பிரதியாஹர தாரணா என்கிற ஆறு அம்சங்களைத் தாண்டுகிறானோ அவனுக்கு.”

“இவை என்ன?”

“யமம். ஹிம்ஸை செய்யாது இருப்பது. திரவியத் தின் மீது ஆசையற்று இருப்பது. நியமம், பரிசுத்தம் செய்து கொள்வது. இந்திரியங்கள் அடங்கி தபஸ் செய்வது. ஆஸனம், ஒரே இடத்தில் தன் உடல் மறந்து சுகமாயும், ஸ்திரமாயும் இருப்பது. பிராணாயாமம், சுவாசத்தின் போக்குவரத்தை நிறுத்துவது ப்ரத்யாஹாரம், பசி, தூக்கம் இந்திரிய அவஸ்தை எல்லாம் நீக்கி மனசாய் இருப்பது. தாரணை, மனசை ஒரு குறித்த இடத்தில் கட்டிப் போடுவது.”

“ஐயா...நீங்களும் நானும் பேசிக்கொண்டிருப்பது.”

“ஆசை... இப்படியெல்லாம் செய்யலாம் என்கிற ஆசை உண்மையில் நீ கற்றதும் ஒன்றுமில்லை. நான் கற்றதும் ஒன்றுமில்லை. நீ கொட்டைப் பாக்கை விரலால் உடைக்கிறாய். நான் சுத்தியலால் உடைக்கிறேன், நம் வித்தை கொட்டைப்பாக்கு உடைக்கத்தான் பயன்பட்டதே தவிர...”

அங்கே மௌனம் கவிழ்ந்தது.

“போ. போய் வா அருண்மொழி, எதையோ கற்று எதையோ செய். நீ கற்றது, நீ செய்வது மட்டுமே உத்தமம் என்று நினைக்காதே. உலகம் மிகப் பெரியது. பிரபஞ்சம் அளவிட முடியாதது. இங்கே நீ ஒரு தூசு. போய் வா.”

“என்ன செய்ய வேண்டும் ஐயா?”

“கர்வம் அழி. அன்பு செய். கர்வம் அழிய, அன்பு தானே வரும்.”

அருண்மொழி குனிந்து காது பொத்தி அபிவாதயே சொல்லி வணங்கினான். விடைபெற்றான்.

பாண்டி நாட்டு இருள் அவனை வரவேற்றது.

குதிரை நீரும், புல்லும் அருந்தி உற்சாகமாய் இருந்தது. தட்டியதும் பறந்தது. வழி நெடுக பாழ் கிராமங்கள் காணப்பட்டன. நிலம் தரிசாய் இருந்தன? கோவில்கள் பூட்டிக் கிடந்தன. ஜனங்கள் குதிரை கண்டு விலகி ஓடி ஒளிந்தார்கள். மதுரை நகர வாசல் எல்லையில் அவன் நான்கு வீரர்களால் மடக்கி நிறுத்தப்பட்டான். குதிரை நின்ற பிறகு, நில் என்று அதட்டினார்கள். வீரர்கள் லேசான மது போதையில் இருப்பது உணர முடிந்தது.

“நின்றாகி விட்டது. என்ன வேண்டும் சொல்லுங்கள்.”

“உனக்கென்ன வேண்டும். அதைச் சொல் முதலில்.”

“மதுரை நகர் தாண்டிப் போக வேண்டும்.”

“அப்போது வரி கட்டு.”

“நீங்கள் யார்?”

“மதுரை நாட்டு காவல் வீரர்கள்.”

“எதற்கு வரி?”

“மதுரை நகர் கடந்து போக சுங்க வரி.”

“சுங்க வரி பொருட்களுக்குத்தான் உண்டே தவிர, மனிதர்களுக்கு இல்லை.”

“அப்போது பொருட்களை வைத்துவிட்டு, நீ மட்டும் போ. அரையாடை, கேயூரம், கத்தி எல்லாம் கழற்று இடுப்புக் கயிறுகூட பொருள்தானே. அதையும் அவிழ்” இடுப்பில் கை வைக்க குதிரை மிரண்டது

“எத்தனை வரி?” அருண்மொழிப்பட்டன் நிதானமாக கேட்டான்.

“எத்தனை வைத்திருக்கிறாய்?”

“வரி என்பது விதிக்கப்பட்டது. வாய்க்கு வந்தபடி உளறுவதல்ல.”

“ஏய்...யாரை உளறுகிறேன் என்கிறாய்?”

“உளறியவனை.”

“விடுங்கள்ப்பா. ஒரு பொருளுக்கு ஒரு கழஞ்சு. பத்துப் பொருட்கள் இருப்பின் பத்து கழஞ்சு.”

இது வரியே இல்லை. வாய்க்கு வந்தபடி உளறும் பகற்கொள்ளை என்பது புரிந்துபோயிற்று.

“தீவட்டி கொண்டு வாருங்கள். இருட்டாய் இருக்கிறது” ஒன்றிரண்டு பேர் ஓட, மற்ற இருவர் தளர

சட்டென்று குதிரையை தட்டிவிட்டு நகரத்துக்குள் புகுந்தான். எதிர்ப்பட்ட தீவட்டியை பிடுங்கி நாலு பேருக்கும் நடுவே போட்டான். எகிறி விழுந்து சிதறிய தீக் கங்குகளுக்குப் பயந்து அவர்கள் சுதாரிப்பதற்குள் மண் சாலையில் குதிரை வெகுதூரம் போய்விட்டது. பின்னே கூக்குரல்கள் மட்டும் துரத்தி வந்தன.

நகரத் தெருக்களில் சுத்தமாய் நடமாட்டம் இல்லை. பொதிகாளைகள் மட்டும் அலைந்து கொண்டிருந்தன. சுண்ணாம்புச் சுவர்களைப் பசி மிகுதியால் நக்கிக் கொண்டிருந்தன. திரும்பிப் பார்க்க நாலு கோல் உயரம் ஒரு எரி அம்பு விடப்பட்டது தெரிந்தது. எதற்கோ. யாரோ சமிக்ஞை தருகிறார்கள் தன் பொருட்டு இருக்குமா? இனி கவனமாக வேண்டியது தான். எங்கும் நிற்காமல் மதுரையைத் தாண்டி தஞ்சை நோக்கிப் போய் விடவேண்டும்.

இரண்டு பக்கமும் உள்ள வீடுகளோடு தெரு எதிரே நீண்டு கிடந்தது.

ஊரைச் சுற்றிப் போயிருக்கலாம். உள்ளே வந்த பிறகு வேறு விதமாய் யோசிப்பதில் பயனில்லை. நடு நடுவே சுருந்துக் கட்டைகள் நடப்பட்டிருந்தன. அந்த மங்கலான தீவெட்டி வெளிச்சம் பட்டு குதிரையின் நிழல் சுவரோரம் பயங்கரமாய் ஆடியது. நிழல் கண்ட மிரட்சியில் குதிரை எகிறி அடக்கி முன்னேற வேண்டியிருந்தது.

சட்டென்று வலமும் இடமுமாய் இரண்டுபேர் ஓடி வந்தார்கள். நடுவே தூசு கிளம்பியது. மண் தெருவில் கயிறு இழுத்து இரு முனைகளும் பிடித்து வருகிறார்கள். அப்படியே குதிரையோடு இழுத்துப் போட்டுவிட முயற்சிக்கிறார்கள். கயிறா...? சங்கிலியா?

கயிறுதான்.

சட்டென்று வாள் உருவித் தயாரானான். குதிரையை உதைத்துக் கிளப்பினான். கயிறு எதிரே வரும்போது எட்டிக் குனிந்து அதைத் துண்டாக்கினான். குதிரை கயிறு தாண்டிப் பறந்தது. கயிறு பிடித்தவர் ஹோய் என்று குரல் கொடுத்தார்கள், புரியாமல் நின்றார்கள். வீதியின் மறுமுனை நோக்கி ஓடியபோது எண்பதற்கும் மேல் உள்ள குதிரைப் படை திரும்பி வழி அடைத்துக் கொண்டது.

திரும்பலாம் என்று நினைத்தபோது ஒரு வீட்டுத் தோட்டக் கதவு திறந்து ஒரு நாற்பது குதிரைகள் பின் னாலும் அடைத்துக் கொண்டன.

நடராஜனுக்கு மாட்டிக் கொண்டோம் என்று தெரிந்துவிட்டது போலும். தவித்தது, முன்னும் பின்னும் அலைமோதியது.

நடராஜனை நடுத்தெருவில் விட்டுவிட்டு சுவர் ஏறி குதித்து ஏதேனும் வீட்டில் நுழைந்து பின்பக்கமாகப் போய்விடலாம் நடந்தா...? என்ன செய்து விட்டோம் என்று மடக்குகிறார்கள்? பத்துக் கழஞ்சு பொன்னுக்கா? இப்போது என்ன செய்வார்கள்? எல்லாம் எடுத்துக் கொள்வார்களா? யார் இவர்கள்.

ஒருவேளை இவர்கள் அமரபுயங்கன் ஆட்களா? வழிப்பறிக்காரர்களா?

குதிரைகள் நெருங்கின. தீவட்டிகள் அருகே வந்தன.

“நல்லது. நடராஜா, கைதாவோம். கைதான பிறகு தப்பிப்போம்.”

குதிரைகளுடன் பத்து கஜம் தள்ளி நின்ற ஆட்கள் முகத்துணி போட்டிருந்தார்கள்.

ஒரு குதிரை வீரன் தீவட்டியோடு வழி விலகியபடி சுற்றி வந்தான்.

“வாளைப் பிடுங்கி குதிரையிலிருந்து தள்ளு” நாற்பது குதிரைகள் பக்கமிருந்து குரல் வந்தது.

“ஏன்...எதற்கு...” கேட்ட வண்ணம் அருண் மொழிப் பட்டன் குரல் வந்த திசை நோக்கி குதிரையைச் செலுத் தினான்.

சட்டிகள் நெஞ்சுக்குக் குறி பார்த்து உயர்ந்தன.

“மதுரையம்பதியில் நாங்கள் பார்க்காமல் ஒரு ஆள் கூட நகர முடியாது.”

“பார்த்துக் கொள்ளுங்களேன். நீங்கள் பார்த்த பிறகு போகலாமல்லவா?”

“யார் நீ?”

“வழிப்போக்கன்.”

“வழிப்போக்கனுக்கு வாள் எதற்கு?”

“இத்தனை குண்டர்கள் வழியில் மடக்குவீர்கள் என்று தெரிந்திருந்தால் வில் கொண்டு வந்திருப்பேன்.”

“கைது செய்யுங்கள் அவனை” முகமுடிக் கூட்டத்தி லிருந்து பிரிந்து குதிரையிலிருந்தவாறு முன்னேறி ஆணை யிட்டான் ஒருவன். குதிரைகள் குழந்தன.

அருண்மொழி மின்னல் வேகத்தில் முன்னேறி முக முடிக் குதிரை வீரனைப் பிடரி இழுத்து தன் மடியில் போட்டுத் தொண்டையில் அழுத்திக் கொண்டான். வாள் உருவிக் குப்புறக் கிடந்தவன் நடுமுதுகில் அழுத் தினான்.

“எச்சரிக்கை, என்னைக் கைது செய்யும் முன் இவன் குத்துண்டு சாவான்.”—குப்புறக் கிடந்தவன் காலுதைக்க இடது காலால் அழுத்திக் கொண்டான்.

கூட்டம் மிரண்டு பின்வாங்கியது.

“அருண்மொழி... அருண்மொழி,” என்று குப்புறக் கிடந்தவனிடமிருந்து குரல் கேட்டது. சற்றுத் தளர்த்த, தலை நிமிர்ந்தான்.

“அருண்மொழி, என்னைக் கீழே விடு.”

“யார் நீ...”

“சோழர் படை உபதளபதி பாண்டியன் ஸ்ரீவல்லபன்” பிடி தளர்த்த அவன் கீழே குதித்தான்.

“எனது அருமை நண்பர் ஸ்ரீவல்லபனா?”

“ஆமாம் அருண்மொழி. ஒரு விளையாட்டுக்கு மடக்கினால்...என்ன இப்படியா? கழுத்து நெறித்து... நாராயணா... என்ன வலி.”

“நான் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறேனா வல்லபா?”

“ஒரு நாளில்லை. விலகிப் போங்கள். இடது வலதாய்ப் பிரிந்து மறுபடியும் ஒரு சுற்று நகரம் வாருங்கள்.”

குதிரைகள் திரும்பின.

“ஏய், ஸ்ரீவல்லபா, இங்கு என்ன செய்கிறாய்?” அருண்மொழிப் பட்டன் குதிரை விட்டிறங்கி வல்லபனை அணைத்துக் கொண்டான். “என்ன வேஷம் இது முகமுடியுடன் சோழ வீரர்கள்? எந்தக் காலத்தில் நடக்கிறது இது? ஒரு கொடி கூட இல்லாமல் குத்திட்டி வீரர்கள் படை எதற்கு? ஏன் இந்த ஒளிவு மறைவு?”

“மாளிகைக்குப் போகலாம் வா. உணவு முடித் தாயா?”

“ஆயிற்று.”

“எங்கே?”

“ஸான சிவ பண்டிதர் வீட்டில்.”

“அவர் சொல்லவில்லையா பாண்டிய நாட்டு நிலையை?”

“இல்லையே. பாண்டி நாடு சரியில்லை. என்றார் அவ்வளவே. ஏன்?”

“இப்போதைய பாண்டிய மன்னன் அமரபுயங்கள் காடுகளுக்குள் மறைந்து தனியே படை திரட்டி பயிற்சி கொடுத்து வருகிறார். நாடாள் யாருமில்லை.”

“அதனால்...”

“பொதுமக்களை எவரும் துன்புறுத்தாதிருக்க சோழப்படை ஒன்று விலாசமில்லாமல் சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது. இது தவிர...”

“இது தவிர...?”

“பாண்டிய மன்னன் மறுபடி அரியணைக்கோ அரண்மனைக்கோ வரக்கூடாது என்கிற கட்டளையும் எங்களுக்கு உண்டு.”

“அதாவது நானும் உண்ணமாட்டேன். உண்ப வனையும் விடமாட்டேன். வைக்கோல் பொதியை நாய் காத்த கதை.”

“புலி என்று சொல்.”

“இன்னும் விசேஷம். ஏன் இப்படி?”

“பல சோழ படையெடுப்பால் பாண்டிய நாடு சிதைந்துவிட்டது. அமரபுயங்கள் தன்னை மன்னன் என்று பிரகடனப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். சேரன், பாஸ்கர ரவிவர்மன் உதவியை நாடியிருக்கிறான்.”

“எதற்கு?”

“சோழ தேசத்தின் மீது படையெடுக்க. நமது பல படையெடுப்புக்கு வஞ்சம் தீர்க்க...”

“நடக்கிற கதையா இது...?”

“நடக்கும் என்று தோன்றுகிறது. அதனால்தான் முன்னெச்சரிக்கையாக பாண்டியனை நாடாள விடாமலும் அதே சமயம் நாடு சீரழியாமலும் கொடியின்றி முகமின்றிக் காவல் காக்கிறோம்.”

“யார் கட்டளை?”

“மேலிடம்.”

“சோழ அரசரோ. அமைச்சரோ, சேனாபதிகளோ... எவரோ ஒருவர்.”

“அனுமதி இல்லை. ஆனால் உன் தகப்பனார் பிரம்மராயரின் கட்டளை ஒன்றும் உண்டு.”

“என்ன?”

“உன்னைக் கைது செய்து மதுரையிலேயே வைக்கும் படி.”

“கைது செய்தா?”

“அரசாங்க மரியாதைகளுடன் கைது செய்து.”

“எதற்கு?”

“அவர் இங்கு வருவாராம். இங்கு உன்னைக் கண்டு பேசிப் பிறகு தனிக்கட்டளைகள் தருவாராம்.”

“என்ன நடக்கிறது இங்கே, வல்லபா. ஏன் பிரம்மராயர் இங்கு வரவேண்டும்?”

“பிரம்மராயர் மட்டுமில்லை. வல்லவரையர் வந்தியைத் தேவர், சேனாபதி பரமன்பழபாடி, சேனாபதி ஆதித்தன் தென்னவன் அனைவரும் வருகிறார்கள்.”

“மறுபடி படையெடுப்பா?”

“இருக்கலாம். ஆனால் இத்தனை பேர் கூடி பாண்டிய நாட்டில் படையெடுக்கும்படி ஏதுமில்லை. வெற்று நிலம் ஆட்களே இல்லாத மாளிகை. பெண்டிர் இல்லா அரண்மனை. அாச்சகர் இல்லாத கோவில்”

“பிறகு ஏன்...?”

“தெரியவில்லை. யோசிக்க வேணும்.”

“வல்லபா” அருண்மொழி புருவம் சுருக்கி விளித்தான்.

“என்ன?”

“சேர நாட்டைக் குறி வைக்கிறார்களா?”

“இருக்கும்.”

“இது அதிதம்,”

“ஏன்?”

ராசராசர் பட்டத்துக்கு வந்து முன்றாண்டுகள் ஆகின்றன. அதற்குள் படையெடுப்புக்குத் தயார் செய்து...”

“பட்டத்துக்கு வந்து முன்றாண்டுகள் அதற்கு முன் இளவரசனாய் இருந்த போதே உத்தம சோழர் ஆட்சியிலேயே எல்லாம் தயார்.”

“எதற்கு?”

“திக்கிலியம்.”

அருண்மொழி வியப்போடு வான் நோக்கினான். சின்னச் சின்ன பொதிகளாய் மேகங்கள் வேகமாய் நடந்து கொண்டிருந்தன.

சேர நாட்டில் இனி மழைக் காலம். மழையில் போரா? முடியுமா? அருண்மொழியின் சிந்தனை காந்தனார் சாலை நோக்கிப் போயிற்று.

இருபத்து மூன்று பரீட்சைகள். ஆறாவது வருடக் கடைசியில் மழைக்கு முன் வாரம் வைகாசி மாதக் கடைசியில் இருபத்து மூன்று கடுமையான பரீட்சைகள்.

வெறுங் கை அடி, கோல் சுற்று, தட்டு வர்மம், மல் யுத்தம், குதிரை ஏறி ஈட்டி எறிதல், யானை ஓட்டிய படி கணை தொடுத்தல், எரியும் நெருப்புப் பந்துகளுடே போய் ஆள் தூக்கி வருதல், மான் கொம்புச் சண்டை, அதிரடித் தாக்குதல், விலங்கிட, அடிதாங்கி தப்பி ஓடுதல், சதுரங்கம் என்று பல பரீட்சைகள். கடைசிப் பரீட்சை யார் ஆறு வருடம் சொல்லிக் கொடுத்தாரோ அவரே நேரிடையாய் மோதுவார். எப்படி எந்த ஆயுதத்துடன்... தெரியாது.

போர் என்று வந்த பிறகு குருவோ, தந்தையோ முக்கியமில்லை. உணர்வு உயர்வில்லை. வெற்றியே உயர்வு.

நடுமுற்றத்தில் பலகை போட்டிருக்கும். சுற்றி இடை சுழி. இடைசுழி தாண்டி அறைகள். முன்னும், பின்னும், மேல் மாடம்.

மேல் மாடத்திலிருந்து அம்பு வரலாம். ஈட்டி வரலாம். வளைகோல் வரலாம். சடேரென வாசல் திறந்து கத்தியுடன் வரலாம். அருண்மொழி நிறுத்தப்பட்டான். எல்லோரும் வெளியேறினார்கள். கணீர் என்று முதல் மணி அடிக்கப்பட்டது. தேர்வு துவங்கியது என்று அர்த்தம். அரைக் கல் நாழிகை கழித்து மறுபடி மணி ஒலிக்கும். அதற்குள் ஏதோ ஒருவிதமாய் தாக்குதல் நடக்கும். காத்திரு. சொல்லிவிட்டுப் போனார்கள்.

அருண்மொழி உடம்பெல்லாம் காதாய் பலகையில் உட்கார்ந்திருந்தான்.

நேரம் கரைந்தது. சின்ன சலனம்கூட இல்லை. காற்றுக்கூட வீசவில்லை.

மறுபடி மணி ஒலித்தது. கதவு திறந்து பெரிய குஞ்சன் நம்பூதிரி வெண் தாடியோடு முகமெல்லாம் புன்னகையோடு இரு கை நீட்டி ஜெயித்து விட்டாய் அருண்மொழி என்று அருகே வந்தார். அவர் விரல் தோளில்பட, சட்டென்று அவர் கால் புரட்டி முதுகில் தூக்கி தரையில் கவிழ்த்தான். இடது கையால் கழுத்தை தொட்ட கை வளைத்துப் பிடித்து முழங்கை மடக்கி நெஞ்சில் அழுத்தினான். குஞ்சன் நம்பூதிரி நகரக்கூட முடியவில்லை. திமிர், மேலும் அழுத்தினான்.

மறுபடி மணி அடித்தது.

அவரை விடுவித்தான். எல்லோரும் கை தட்டினார்கள். கதவு திறந்து சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.

“மணி ஓசை கொடுத்து ஏமாற்றினேன். எப்படி ஏமாறாமல் இருந்தாய்?”

“மணி வித்தியாசமாய் இருந்தது. முதலில் கேட்ட நாதம் போல் இல்லை. அது மட்டுமின்றி அரைக்கல் நாழிகை முடியவில்லை.”

“எப்படித் தெரியும்?”

“நிழல் அளவு...இந்தக் கூரை நிழல் அளவு, ஒரு நாழிகைக்கு இத்தனை என்று கணக்கிட்டு வைத்திருக்கிறேன். அந்த அளவுப்படி அரைக்கல் நாழிகை ஆக வில்லை. மேலும்...இடித்துரைத்தலை நீங்கள் தனியே செய்வீர்களே தவிர, பாராட்டைத் தனியே செய்ய மாட்டீர்கள், நீங்கள் பாராட்டுவது பொய் என்று தெரிந்து போயிற்று.”

நம்பூதிரி மறுபடி தழுவிக்கொண்டார்.

அன்று சந்தியா வேளையில் சபதம் செய்தான்.

“போர் என்கிற பெயரில் பெண்களையோ, குழந்தைகளையோ, ஊனமுற்றவரையோ, ஆயுதம் தரிக்காத அந்தணர்களையோ, அடிமைகளையோ, தலைப்பாகை அணிந்தவனையோ, புறமுதுகிட்டு ஓடுபவனையோ மன்னிப்பு கேட்பவனையோ, நோய் உள்ளவனையோ, சரணமடைந்தவனையோ, கைது செய்யப்பட்டவனையோ, அறவோரையோ, யோகிகளையோ தூதுவரையோ துன்புறுத்த மாட்டேன்.

“என் யுத்தம் சுபிட்சம் பொருட்டே...சத்தியம் பொருட்டே. சமாதானம் பொருட்டே.”

நெருப்பில் நெய்யூற்றி வலம் வந்து சத்தியம் செய்தான். என் பாபமும் புண்யமும் ஸ்ரீமன் நாராயணனைப் போய்ச் சேரட்டும் என்று நெருப்பில் பொரியிட்டான். நெருப்பு சட்டென்று புகைந்து மறுபடி சுழலுடன் சுழலாயிற்று. தீர்க்காயுஷ்மான் பவஹ சோழர் குல அணிவிளக்கே...அருண் மொழிப் பட்டனே, வாழி நீ.

“ஒருவேளை எனக்கெதிரே நீ வாள் பிடிக்க நேர்ந்தால் என்ன செய்வாய் அப்பா?”

“சத்குருவே? அவ்விதம் நடக்காது நடந்து கொள்வேன்.”

“விதி நடக்கும்படி வைத்தால்?”

அருண் மொழி கவலையுடன் பார்த்தான்.

“என் இருதயகமலத்தில் நொடிப் பொழுதில் கத்தி இறக்கி எடுத்துவிடு. சிரமறுக்காதே. அங்க ஹீனம் செய்யாதே.”

“ஐயா...”

“எனக்குத் தகனமும் நீயே செய்...”

“ஸ்வாமி.”

“ஸ்ரீமன் நாராயணன் மீது ஆணை. விதி. உன்னை இங்கு அழைத்தால்...இது நேர்ந்தால் இவ்விதம் செய்வேன் என்று வாக்கு தத்தம் செய்.”

“தந்தேன்...தந்தேன்... தந்தேன். ஆனால் ஐயா நான்...”

“நீயும் நானும் விதியின் கைப்பாவைகள். அருண் மொழிப் பட்டா...”

குஞ்சன் குரு கண் மூடி உட்கார்ந்தார். மறுநாள் கேயூரம் கட்டத்தான் எழுந்து வந்தார். ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. கையசைப்பு இல்லை. வணங்கியவனைத் தழுவிக்கொள்ளவில்லை.

சகலமும் கிருஷ்ணார்ப்பணம் என்று நின்றார்.

மதுரை வந்ததும் சேர நாட்டுப் படையெடுப்பு பற்றிப் பேச்சு நடக்கிறது. காந்தனார் சாலை போகாமல் சேரர் படையெடுப்பு நடக்காது.

ஒரு வேளை அது பள்ளிக்கூடம் போல் பயிற்சி செய்யும் இடம் என்பதால் தாண்டிப் போய்விடலாமல்லவா?

அருண் மொழி சிந்தனையிலிருந்து மீண்டான்.

“தெற்கு, சேரநாட்டுப் படையெடுப்பு...வல்லபா சோழர்களுக்கு சேரன் பாஸ்கர ரவி வர்மன் விரோதி அல்லவே.”

“அல்ல என்பது உண்மை. ஆனால் சோழ தேசத்து தூதுவன் அங்கே சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறான்.”

“கேள்விப்பட்டேன். அது சேரப் பெண்களை அவன் மானப்பங்கப்படுத்தியதற்கு.”

“மானபங்கம் செய்யச் சொலி கட்டளை.”

“என்ன இது பித்தலாட்டம்?”

“இல்லை, அரசியல்?”

“புரியவில்லை, ஸ்ரீவல்லபா.

“சோழ தூதுவனை மீட்கப் போர் நடக்கும். அவன் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கும் ஊர் கொளுத்தப்படும்.”

“என்ன விபரீதம் இது.”

“இத்தனை போன பிறகும் பாண்டியர்கள், துள்ளக் காரணம் என்ன?”

“சொல்?”

“சேரன் பாஸ்கர ரவி வர்மன். அவன் பாண்டிய ருக்கு செய்யும் மறைமுக உதவி. காந்தனூர்ச் சாலையில் இப்போது பாண்டிய வீரர்கள் அதிகம் உண்டாமே... வடக்கன் களறி படிக்கிறார்களாமே?”

“என்ன தவறு? எல்லா தேசத்து ஆட்களும் பயிற்சி பெறுகிறார்கள். பயிற்சி பெறும் காலம்வரை சாலைக்கு அடங்கி நடக்கிறார்கள். பிறகு தத்தம் தேசம் போகிறார்கள்.”

“இதுவரை தெற்கன் களறி படித்த பாண்டிய மாணவர்கள் வடக்கன் களறிக்கு வருவானேன்?”

“தெற்கன் களறி முடித்தவர்களும் வடக்கன் களறி கற்றுக் கொள்ள வருகிறார்களாமே?”

“படிப்புக்கு முடிவே இல்லை வல்லபா...”

“ஒரு முடிவோடு வந்திருக்கிறார்கள் அருண் மொழி. பாண்டிய வீரர்கள் ஒரு புதிய தலைமுறையைத் தயார் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆதித்த கரிகாலனால் வீரபாண்டியன் கொல்லப்பட்ட பிறகு பாண்டிய விழுதின் நேரடி வம்சமும் அழிந்த பிறகு தெற்கன் களறி குறையுள்ளது என்று நினைத்து வடக்கன் களறி பயில்கிறார்கள்.”

“என்ன தவறு?”

“இதற்கு சேர மன்னன் பாஸ்கர ரவிவர்மன் உதவி செய்கிறான்—மான்யம் தருகிறான்.”

“என்ன தவறு?”

“சோழ தேச அமைதி பாதிக்கப்படும். பாண்டிய நாடு சில வருடங்களில் தலை தூக்கும்.”

“எனவே...”

“அமைதி குறித்துத் திட்டங்கள் சில செய்யப் பட்டிருக்கின்றன.”

“என்ன அவை?”

“தெரியாது.”

“வல்லபா...”

“இது என் யுகம் அருண்மொழி.”

“சோழர்களுக்கு ஏன் மண்ணாசை வந்துவிட்டது?”

“ஏன், என்ன தவறு?”

மு யு—3

“தமிழர்களே தமிழரை வெட்டி சாய்க்கும் தவறு.”

“நாம் தமிழால் ஒன்று பட்டவர்கள். ஆயினும் நிலத்தால் பிரிக்கப்பட்டவர்கள். பாண்டிய நாட்டு கம்பஞ் சோறும், மிளகாய்ப் பழமும் நமக்கு ஒவ்வாது. இவனுக்கு அரிசிச் சோறு குமட்டல் வருகிறது. சோழ தேசத்து இளஞ்சிவப்புப் பெண்களுக்கு பாண்டியதேச கறுப்புப் பெண்கள் மட்டம்.”

“இதற்குச் சேரனை குறிவைப்பானேன்?”

“திட்டங்கள் பல இருக்கின்றன.”

“என்ன திட்டம்?”

“சேரர்களும், சேர தேசத்து நம்பூதிரிகளும் வர்ணம் பரப்புகிறார்கள். குலத் தாழ்ச்சி சொல்கிறார்கள்.”

“என்ன அதனால்?”

“சோழ தேசத்து சைவப் பூசாரிகள் விடுவார்களா?”

“மதச் சண்டையா?”

“மதச் சண்டையும் கூட. சைவ சமயமே சமயம், சேர வாரீர் செகத்தீரே...”

“பௌத்தர்களையே நாம் ஆதரிக்கவில்லையா?”

“எண்ணிக்கையில் குறை உள்ளவர்களை இம்சைப் படுத்த மாட்டோம்.”

“ஈழத்தில் அவர்கள் அதிகம்”

“அங்கும் போவோம்”

“எதற்கு?”

“பாண்டிய நாட்டு மணிமுடியும் செங்கோலும் அங்கு உள்ளன.”

“மணிமுடி பறிக்கவா?”

“பௌத்தர்களை ஒரு இடத்தில் நிறுத்த”

“என்ன இது வல்லபா கீழ்த்தரமான எண்ணம்.”

“இல்லை. இல்லை. சமணமும், பௌத்தமும் இந்த தேசத்தை எப்படி கலக்கியிருக்கின்றன என்று உனக்குத் தெரியாதா? மறுபடி சைவம் தழைக்க எத்தனைக் கால மாயிற்று என்று தெரியாதா?”

“இதற்கு வாளா துணை?”

“வாளும் துணை.”

“சோழ மன்னர் எண்ணம் அப்படியா?”

“எனக்குத் தெரியாது. அங்கு செம்பியன் மகாதேவி என்று ஒரு கிழவி இருக்கிறாள்.”

“தெரியும் மன்னரின் பாட்டியார்.”

“அவர் வாக்குக்கு மிக மதிப்பு அங்கே. சைவ சமயத்தை பரப்ப, பல முயற்சிகள் செய்கிறாள். செங்கல் கோவிலை கற்கோவிலாக மாற்றுகிறார். ஏகப்பட்ட நிலந்தம் செய்கிறார்.”

“ஏன் அவர் விண்ணகரத்துக்குக்கூட...”

“அது அரசியல். தற்சமயம் யாரையும் பகைத்துக் கொள்ளும் விருப்பம் இல்லை. அதே நேரம் சைவ சமயத்தை எல்லா திக்கும் பரப்புகின்ற வேலையும் துவங்கிவிட்டது.”

“திடீரென்று ஏன் இந்த எண்ணங்கள் மன்னர் குடும்பத்தில், ஸ்ரீ வல்லபா.”

“அருண்மொழி, தமிழ்த்தேசம் பல்வேறு விதமான உற்பாதங்களை சந்தித்திருக்கிறது. வடக்கிலிருந்து அன்னியர்கள் வந்து தங்களை பலமுறை நிலைநாட்டிப் போயிருக்கின்றனர். காரணம் என்ன...”

“நீயே சொல்”

“ஒற்றுமையின்மை. நிலத்தால், மதத்தால் பிளவு பட்டிருக்கிற தன்மை. சோழ மன்னர் இதை யோசித் திருக்கிறார். ஒரே இனம், ஒரே மொழி, ஒரே மதம் என்று தீர்மானித்திருக்கிறார். தெற்கே குமரி முனையிலிருந்து, வடக்கே வேங்கி நாடு வரை ஒரே மொழி தமிழ். ஒரே இனம் தமிழ் இனம். ஒரே மதம் சைவம். எதனாலும் பிளவுபடாத மக்கள்.”

“நிலத்தால் பிளவுபட்டிருக்கிறதாகச் சொன்னாயே.”

“சகலமும் அழித்து விட்டு இனி சோழநிலம், சோழப் பேரரசு என்று புகழ் பெறும்.”

“அதாவது சேரனையும், பாண்டியனையும் முற்றாய் அழித்துவிட்டு.”

“வேறுவழியில்லை, இதற்கு வேறொரு காரணமும் அரசு குடும்பத்தில் உண்டு என்கிறார்கள்.”

“என்ன காரணம்?”

“இராசேந்திரன் தங்கையா?”

“ஆமாம், இராசேந்திரனுக்கும், சூந்தவைப் பிராட்டிக்கும் நடுவே பிறந்த சோழ அரசர் மகள்.”

ஸ்ரீவல்லபன் அருண்மொழியை உற்றுப் பார்த்தான்.

“என்னவாயிற்று இளவரசிக்கு?”

“பெளத்தம் பேசுகிறார். உன்னோடும் பேசியிருக்கிறார்.”

“ஆமாம் பேசியதுண்டு பேசத்தானே செய்தார். அதனாலென்ன?”

“சைவர் குடும்பத்தில் பெளத்தம் பேசுகிற பெண்... துடித்துப் போய்விட்டார் செம்பியன் ஸ்ரீதேவியார்.”

“அதனால்?”

“தமிழ்நாடு முழுவதும் திக் விஜயம்”

“வல்லபா, மன்னர் பிற மதங்களை அழிப்பவரல்லர்.”

“அடக்கி வைப்பவர்.”

“பாண்டிய மன்னர்களை அழிப்பதல்ல அவர் நோக்கம். தன் கீழ் அடக்கி வைப்பது. சேரனை ஒழிப்பதல்ல அவர் எண்ணம். பணிய வைப்பது.”

“என் தகப்பனாரும் பெரும்புரத்து அதிகாரிகளும் எப்போது வருகிறார்கள்”

“விரைவில்.”

“அதுவரை?”

“என் காவலில் இருக்கும்படி நட்பின் பெயரால் அன்புக் கட்டளை இருக்கிறேன்.”

“மறுத்தால்”

“விலங்கிட்டு வைக்கும்படி உத்தரவு”

“யார் உத்தரவு?”

“மேலிடம்”

“மேலிடம், மேலிடம் என்று யாரைச் சொல்கிறாய்?”

“உனக்கே தெரியும், அருண்மொழி. அமைதியாய் இரு.”

“எனக்கு அரசியல் வெறுப்பாய் இருக்கிறது”

“காந்தனூர்ச்சாலைக்கு நீ அனுப்பப்பட்ட காரணமே அரசியல்தான். இந்தப் போர் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே சோழ மன்னரால் தீர்மானிக்கப்பட்டுவிட்டது. உத்தமச் சோழர் என்னும் பொம்மை அங்கே இதுகாறும் அரசியல் செய்து வந்தது. அருண்மொழித் தேவர் நமது ராசராசர், அவர் பெயரே உனக்கும். எனவே, பெயரைக் கெடுத்துக் கொள்ளாதே.”

“நானும் நீயும் விதியின் கைப்பாவைகள், அருண் மொழிப் பட்டா.”

குஞ்சன் குரு கூறியது, காதில் ஒலித்தது. தூக்கம் வரவில்லை. நெருப்புக் கறைகள் சூழ்ந்த மாளிகையின் நடு முற்றத்தில் மெல்ல உலவினான்.

பல வருடங்களுக்கு முன்பு தீர்மானிக்கப்பட்ட படை யெடுப்பா இது? இதன் பொருட்டுதான் நான் காந்தனார் அனுப்பப்பட்டேனா. எதற்கு, சேர நாடு அழிக்கவா? இன்னும் என்னவெல்லாம் அழிக்க வேண்டும்?

சந்திரமல்லியின் பேச்சு காரணமாமே இந்தப் படை யெடுப்புக்கு. ஸ்ரீவல்லபன் உளறுகிறானா?

‘வட்ட முகம், அத்தை குந்தவை போலவே உயர உடம்பு, கடைசல் தேகம். நீளமான கைகள், பெரிய விழிகள். பதினான்கு பிராயத்துக்கு ஏகமாய்ப் பேச்சு. தத்துவ விசாரணை. தஞ்சையில் புது மாளிகை ஏறிய போது வாசலுக்கு வந்து வணக்கம் சொன்னான். இளவரசி என்கிற கர்வம் கொஞ்சம்கூட இல்லை.

“நான் அருண்மொழிப் பட்டன், சேனாபதி கிரு ஷ்ணன் ராமன் பிரம்மராயர் மகன்”

“தெரியும். ஐந்து வருடப் படிப்பு முடித்து விடு முறையில் வந்திருக்கிறீர்களாமே.”

“ஆமாம்...இன்னும் ஒரு வருடம் ஆசிரியப் பயிற்சி இருக்கிறது.

“இப்போது சொல்லித் தர தெரியாதா?”

“தெரியும், முறையாகத் தெரியாது. வரச் சொல்லி ஆள் அனுப்பியதாக அம்மா கூறினார்.”

“ஆமாம் சிலது பேச...தெரிந்து கொள்ள”

“என்ன தெரிந்து கொள்ள?”

“நான் நாட்டியத்தில் சிறந்த தலைக் கோலிகளிடமும் தளிச்சேரி பெண்டுகளிடமும் நடனம் முறைப்படி பயிலு கிறேன். நாட்டியம் ஆட ஆட இனம் தெரியாத அமைதி பரவுகிறது. ஆடி அயரும் போது மனசு இசையிலேயே மூழ்கி இருக்கிறது. கிட்டத்தட்ட இதுபோன்ற ஒரு நடனம், காந்தனார்ச் சாலையில் சொல்லித் தருகிறார் களாம்.”

“அது நடனமல்ல, உடற்பயிற்சி.”

“நடனம் போலவா...?”

“நடனம் போல...அவ்வளவுதான், இசையேதும் இல்லை அதில். உடம்பில் பல பாகங்களில் உள்ள தசை நார்களை முறுக்குத் தளர்த்தி அசைந்து அசைந்து நிற்பதில் மனசும் உடம்பும் ஒருமுகப்பட்டு நிற்கும். பயிற்சி முடிந்தவுடன் களைப்பு பறந்தோடி விடும். புத்துணர்ச்சி பெருகும்.”

“எனக்கு ஆடிக் காட்டுவீர்களா?”

அருண்மொழி சிரித்தான். “இது ஆட்டமல்ல. மனசு உடம்பு இரண்டும் ஒன்றே என்கிற பயிற்சி. சிறு முரசு உண்டா?”

“இருக்கிறது.”

“எடுத்து வாருங்கள். மூன்று மாத்திரை அளவு தள்ளி அதாவது ஒன்று இரண்டு மூன்று டம் என்று அடியங்கள், இதுதான் தாளம். த தகிட தை தை என்கிற அளவு...”

முரசு அவள் தட்ட, கை கூப்பி கண் மூடி நின்று, மெல்ல கால் நகர்த்தி உடம்பு பல கோணங்களாய் வளைத்து, புஜங்களை தளர்த்தி, நேராக்கி, இழுத்து, வெட்டி, நடந்து, நின்று அசையாது பல பயிற்சிகள் செய்தான். முற்றிலும் தன்னை மறந்த நிலையில் ஒரு மோனத்தில் சஞ்சரித்தான். உடம்பு தலை எல்லாப் பகுதி களுக்கும் சக்தியை சீராய்ப் பரவ செய்தான். மெல்ல வியர்வை கொப்பளிக்க அமைதியாய் இருந்தான்.

“அற்புதம். இசையற்று, தாளமே மனசில் கொண்டு அசைகிறீர்கள்”

“ஆமாம், மனசு கோபமுற்று இருக்கும்போது இதைச் செய்ய சாந்தமாகும்.”

“புரிகிறது நான் முயற்சிக்கட்டுமா? தவறு இருப்பின் திருத்துங்கள். முரசு நீங்கள் அடிக்கிறீர்களா?”

த தகிட தை...

அசைந்தாள். பல காலம் நடனம் பயின்ற பிறகு இந்த அசைவு எளிதாய் இருந்தது. சில இடங்களில் கையசைவு திருத்தினான். உயரத் தூக்கின கையளவைக் குறைத்தான்.

“அம்மாய்யோவ், ஜில்லென்று ஆகிவிட்டதே உடம்பு.”

“உட்காருங்கள்.”

“எதற்கு?”

“மனசு மேலும் ஒருமுகப்படுத்த, அவ்விதமே சில துளிகள் அமைதியாய் இருங்கள்.” அவன் சொல்படி சம்மணமிட்டு கண் மூடினாள்.

“அப்படியே, கண்மூடி மல்லாக்கப் படுங்கள் இளவரசி.”

“எதற்கு?”

“தொடர்ந்து ஒரு ஆஸனம் சொல்கிறேன். மனசு தளர விட்டு கீழ்ப்படியுங்கள்.”

மல்லாந்து படுத்தாள்.

“கண் மூடுங்கள்.”

மூடினாள்.

“உடம்பு தளர விடுங்கள்.”

விட்டாள்.

“கண்மூடி மனதால் உங்கள் இரண்டு கட்டைவீரல் களையும் தொடுங்கள். பாதம் வருடுங்கள். மனதால் மெல்லக் குதிகால் உணருங்கள். பிறகு கணுக்கால் உள்ளும் புறமும் உணர்ந்து அனுபவியுங்கள். பிறகு ஆடுதசை. இரண்டு ஆடுதசைகளையும் ஒரு சேர உணருங்கள். இப்போது முழங்கால் இப்பேர்து தொடைகளின் மீது கவனம் செலுத்துங்கள். மிரள வேண்டாம் இளவரசி. இப்போது நான் ஆசிரியன். ஆண் பெண் பேதமற்றவன். இப்போது உங்கள் அந்தரங்க இடத்தை மனசால் உணருங்கள். இடுப்பு பிந்தசை குடல்...குடல் முழுவதும் படருங்கள். மேலெழும்பி இரைப்பை...இங்கே, இங்கே இருக்கிறது இரைப்பை...”—மெல்ல விரல் குத்தினான்.

“பிறகு உணவுக் குழாய், சுவாசக் கோசம், இருதயம், மார்புகள், மெல்ல நகர்ந்து தொண்டைக் குழிக்கு வாருங்கள். கன்னம், வாய், நாக்கு, பற்கள், காதுமடல்,

மூக்கு, உள் மூக்கு, கண்கள், இமைகள், புருவம், மேலே நெற்றி, நெற்றிச்சுடர், உள்ளே மூளை...உச்சியில் கபாலம்...அங்கேயே நில்லுங்கள், இளவரசி. மூளை நடுவில் நில்லுங்கள். உடம்பு தளர்ந்ததா?"

"ம்ம்..." சந்திரமல்லி பதிலிறுத்தாள்

"கண் மூடி கபாலம் பற்றிக் கொண்டு அங்கேயே இருங்கள். இப்போது நான் மெல்ல உணர்வை நெற்றி வழியே நேர் கோடாய் இழுத்துச் செல்வேன். என் காற்றுப் படிதலை மட்டும் உணர்ந்து அப்படியே தொடர்ந்து மனசைச் செலுத்துங்கள்."

உச்சியிலிருந்து ஊதிக்கொண்டு வந்து நெற்றி, மூக்கு நுனி, உதடு, முகவாய், கழுத்து, தொண்டைக்குழி, மார்பு, மார்புக்குழி, தொப்புள் குமிழ் அருகே வந்த போது—

"அருண்மொழி" என்று அதட்டல் கேட்டது.

எழுந்து நின்றான்.

அவள் கலைந்து கண்விழித்தாள்.

"என்ன இது...இளவரசியை என்ன செய்கிறாய்...?" பிரம்மராயர் கோபத்துடன் நின்றிருந்தார்.

"இது ஒரு வகை யோகம் அப்பா...இளவரசி கேட்டதற்கு இணங்கிச் சொல்லித் தருகிறேன்."

"பெண்களுக்கு யோகம் அவசியமில்லை என்று உனக்கு யாரும் சொல்லித் தரவில்லையா?"

"யோகம் சகலரும் கை கொள்ள முடியும்."

சந்திரமல்லி சட்டென்று கலைந்ததில் எழுந்து தள்ளாடினாள். அருண்மொழி அவளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

"பார்...இளவரசி சிரமப்படுகிறாள்"

"இல்லை பிரம்மராயரே...இது அற்புதமான அனுபவம். தேவையின்றி கலைத்து விட்டீர்கள்."

"மன்னித்து விடுங்கள், இளவரசி. அரசர் எங்கே?"

"மாடத்தில் பாட்டியாரோடு இருக்கிறார்."

"அருண்மொழி கவனமாய் இரு. நீ கற்றது அனைத்தும் அவள் தலையில் சுமத்தி விடாதே." கூடம் தாண்டி அறைக்குள் நுழைந்தார். பெரிதாய் படியேறும் சத்தம் கேட்டு மங்கிற்று.

"அற்புதம் அருண்மொழியாரே... உடம்பு காற்று போல் ஆகியிருக்கிறதே."

"நடனத்தைவிட மனசுக்கு யோகம் அமைதி தரும். எப்போது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம். உண்ட பிறகு தவிர்ப்பது நலம்."

"வேறென்ன கற்றீர்கள்?"

"குண்டலினி யோகம்."

"பிறகு?"

"தரை ராஜ்ய விவகாரங்கள், மக்கள், மதங்கள் பற்றிய பாடம், படைக்கலப் பயிற்சி."

"என்ன மதங்கள் பற்றிய பாடம்."

"எல்லா மதங்கள் பற்றியதும்."

"பௌத்தம் அறிவீரா."

"சிறிதளவு."

"அடிப்படை சொல்லுங்கள்"

"எதற்கு இளவரசி?"

“நான் ரகசியமாய் பௌத்தம் படிக்கிறேன். பெரிய பாட்டிக்கு இது பிடிக்கவில்லை. இதுதான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று வரைமுறை உள்ளதா அருண் மொழி.”

“இல்லை இளவரசி.”

“பௌத்தர்களில் பெண் துறவிகள் உண்டாமே.”

“உண்டு.”

“எனக்கு துறவு ஆசை உண்டு. அருண்மொழி, எல்லா உயிர்க்கும் கடுகளவும் தீங்கு செய்யா வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்று ஒரு நினைப்பு ஓடுகிறது. இது தவறா அருண்மொழி?”

“உயர்ந்த உள்ளம்.”

“போரற்ற வாழ்க்கை. சுகல நேரமும் தெய்வ நினைவு...எதன் மீதும் ஆசை கொள்ளாத நிலை, சாத்தியம்தானே அருண்மொழி.”

“சாத்தியம்.”

“மேலே மாடத்தில் எனக்குத் திருமணம் பேசுகிறார்கள். எனக்கு மனநிலை சரியில்லை என்கிறார் பாட்டி.”

“மிகத் தெளிவாக இருக்கிறீர்கள் இளவரசி.”

“துறவில் ஆசை என்றதற்கு, அம்மா கன்னத்தில் இடிக்கிறார். ஏதாவது ஒரு சிற்றரசருக்கு வாழ்க்கைப் பட்டு அவன் யுத்தம், யுத்தம் என்று அலைந்து தாக்கி, தாக்கப்பட்டு, அழித்து அழியப்பட்டு...ஏன், ஆண்கள் இப்படி இருக்கிறார்கள் அருண்மொழி? மலைகளைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா... எத்தனை அமைதியாய் இருக்கின்றன. மனிதர்கள் மட்டும் ஏன் இப்படி அலைகிறோம்?”

“விதி இளவரசி.”

“அப்பா...என்னை ஆதரித்துப் பேசிய ஒரே ஜீவன் நீங்கள் தான். மிக்க நன்றி, அருண்மொழிப் பட்டரே.”

“நான் விடை பெறுகிறேன் இளவரசி.

குனிந்து கரம் குவித்து வணங்கி விடைபெற்றான். இளவரசியை தியானத்தில் நிறுத்தும்போது மனசு ஒரு முகப்பட்டிருந்தது. விலகி, வீட்டிற்கு நடத்தபோது உஷ்ணமாகிவிட்டது.

மிக அருகே ஒரு வாலிபப் பெண்ணை இப்போது தான் பார்க்கிறான். மல்லாந்து கிடந்த முலைகளும் வெண்மையான அடிவயிறும், சிப்பியின் குழிவு மாதிரி தொப்பும்...உடம்பு விதிர்ந்துப் போட்டது. மற, மற என்று சுட்டளையிட்டாலும் மனசுள் ஆழமாய் பதிந்தது.

வீட்டில் அம்மாவுக்குக் கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

“என்னம்மா? ஏன் வாட்டம்?”

“உன்னைப்பற்றிதான் அருண்மொழி.”

“ஏன்...என்னைப்பற்றி என்ன?”

“ஐந்து வருடம் நீ படிப்பு முடித்ததும், அமண்குடி போய் நந்தா விளக்கு ஏற்றலாம் என்று நினைத்தேன். மறுபடி ஒரு வருடம் படிக்க வேண்டும் என்கிறாயே.”

“போகவேண்டாம் என்கிறாயா?”

“போ. படிக்கிற பிள்ளையை எப்படி தடுக்கமுடியும்? வேத அத்யானமா... இல்லையே. சண்டை போட அல்லவா படிக்கிறாய்?”

“ஏன்...என்ன தவறு?”

“நீயும் அப்பா மாதிரி ராஜ்ய விவகாரங்கள் என்று ஊர் ஊராய் போக நான் மட்டும் வீட்டில் கொட்டு கொட்டு என்று இருக்க வேண்டும்.”

“என்ன குறை வீட்டில்? ஆட்கள் இல்லையா...? தோழிகள் இல்லையா?”

“புருஷனோ... பிள்ளையோ இல்லாமல் வீடு எதற்கு?”

“என்னம்மா இது... நாலுபக்கம் ஆண்கள் போனால் தானே பிழைப்பு, மதிப்பு. பிரம்மராயர் மனைவி என்றால் ஊரே நடுங்குகிறது.”

“ஊர் எனக்கு நடுங்குகிறது. நான் யாருக்கு நடுங்குகிறேன் என்று தெரியவில்லை.”

“நீ என்ன சொல்கிறாய்?”

“அப்பாவைப் பற்றி ஏதும் கேள்விப்பட்டாயா?”

“இல்லையே, என்ன?”

“ஊர் விவகாரங்கள் ஏதாவது காதில் பட்டதா.”

“ஆமாம், பழையாறையிலிருந்து தஞ்சைக்கு சகலரும் குடிபெயர்ந்தோம். தஞ்சையை ஒரு கோட்டைத் தளமாக்கி விடப்போகிறார்கள். ஒரு வருடத்தில் சுற்றிக் கோட்டை எழுப்பி... போர் வரும் என்று தோன்றுகிறது.”

“போடா...”

“என்ன போடா...?”

“உங்களுக்கு எப்போதும் கோட்டை... போர்... அகழி.”

“வேறு என்ன கேட்கிறாய்?”

“சாப்பிட்டாயா...?”

“இல்லை.”

“வா, சாப்பிடு”

“ஒரு விஷயம் இன்று ஆச்சர்யமாய் இருந்தது அம்மா.”

“என்ன?”

“இளவரசி சந்திரமல்லி”

“யார்... நடுவிற்பெண் பிள்ளையா... என்ன அவளுக்கு?”

“பெளத்தம் பேசுகிறார். துறவியாக ஆசையாம்,”

“அவளுக்கு மட்டும்தானா... தஞ்சையில் பாதி பெண் களுக்கு துறவு ஆசைதான் சற்றுமுன் கூட ஒரு வேளாளப் பெண் அழுதுவிட்டுப் போனாள். மூன்று நாட்களுக்கு ஒருமுறை வீட்டுக்கு வருகிறானாம். வந்தால் குடித்துவிட்டு படுத்து விடுகிறானாம். வயல் வேலையும் மேற்பார்வை பார்த்து, வீட்டையும் நிர்வகித்து முடியவே இல்லை என்கிறாள்.”

“பழையாறையிலிருந்து குடிபெயர்ந்து தஞ்சைக்கு வந்திருக்கிறோமல்லவா... சில சிரமங்கள் இருக்கும்.”

“என்ன குடி பெயர்ந்தோம், பழையாறை வாசனை போகவில்லையே.”

“என்ன சொல்கிறாய்?”

“சாப்பிட வாடா.”

அம்மா என்ன சொல்கிறாள் என்று புரியவில்லை. புரியும் நிலையிலும் மனசு இல்லை. அரண்மனை மாதிரி வீடு. சுற்றிலும் நந்தவனம், மிக அருகே தஞ்சை தனிக் குளத்தார் கோயில் வீடு, முழுக்க சேவகம் செய்ய விதம் விதமாய் ஆட்கள். அம்மா பணக்காரியாகி விட்டாள். அலட்டிக் கொள்கிறாள் என்றே பட்டது.

“நீ மட்டுமாவது போய் வாயேன். அமண்குடிக்கு போய் விளக்கு போட்டுவிட்டு வா. என்னை அனுப்ப மாட்டார் உன் அப்பா.”

அப்பாவிடம் வழிச் செலவுக்கு இருபது கழஞ்சும், நந்தா விளக்கு போட முப்பது கழஞ்சும், பொன் எடுத்துக் கொண்டு அம்மாவை வணங்கிவிட்டு குடந்தை பாறையில் நடந்தான்.

அப்பா, குதிரை வேண்டுமா என்று கேட்டார்.

“இல்லையப்பா. நடந்து போகிறேன். ஊர்முழுவதும் நிதானமாய் பார்த்துப் போக இதுவே சௌகர்யம்” படியிறங்கினான்.

“எல்லா இடமும் பார்த்து பின் வா.” அம்மா கூவினாள்.

தஞ்சை தனிக்குளத்தார் கோயில் முதலாய் குடந்தை வரை ஒவ்வொரு கோயிலாக வழிபட்டுக் கொண்டு நடந்தான். கருந்தட்டான் கோவிலில் சுற்றாளி வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. ஐயாறப்பன் கோவிலில் புல் செதுக்கிச் சுத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். பெரிய மதில் சுவர் எடுத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

காவிரி ஐந்தாகப் பிரிந்து தஞ்சையில் வண்டல் மண் கொண்டு வந்து குவித்து வாயெல்லாம் கால்வாய்களாக ஊடறுத்துப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. கண்ணுக் கெட்டின வரை பச்சை தெரிந்தது.

ஐயாறு தாண்டினதும் பச்சை தலைப்பாகை அணிந்து ஒரு கூட்டமாய் பத்து பேர் நிற்க கிராமத்தார்கள் எதிரே கை கட்டி பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

தஞ்சையில் உள்ள நிலங்கள் அளந்து நன்செய், புன்செய் என்று பிரித்துக் கல்லும் சுள்ளியும் தட்டு எல்லை வகுக்கிறார்களாம். எல்லா நிலத்துக்கும் வசதியாய் நீர்பாய்ச்ச உத்தரவாம். மேடான நிலத்தில் குளம் வெட்டுவதும், தாழ்வான இடத்துக்குக் கால்வாய்

அமைப்பதும் அந்த பச்சைத்துண்டு ஆட்கள் செய்வார்களாம்.

ஆனால், இத்தனை நீளம் கால்வாய்க்கு இத்தனை காசுகளை கிராமம் கட்ட வேண்டும். திடுமென்று இத்தனை காசுக்கு எங்கே போக என்று கேட்டதற்கு பச்சைத் தலைப்பாகை பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.

அருகில் உள்ள கோவில் பண்டாரத்திடமிருந்து காசு கடன் வாங்கி, பிரதி மாசம் வட்டிகட்டி, அறுவடையானதும் கடனைத் திருப்பிக் கொடு என்றார்கள்.

கிராமம் ஏற்றுக் கொண்டு வட்டிக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“வட்டி அதிகம்” என்று முணுமுணுத்தவனை ‘சிவன் கோவிலுக்குத் தானே தரப்போகிறாய்’ என்று சமாதானம் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

“நீர் உயர நிலம் உயரும்
நிலம் உயர வரப்புகும்
வரப்புகு நெல்லுயரும்
நெல்லுயர கோன் உயரும்”

என்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு போகத்தில் கடனும் வட்டியும் தந்து விடலாம் என்றார்கள்.

இத்தனைத் திட்டங்கள் சொல்கிற பச்சைத் துண்டுகள் யார்...சோழ மன்னர் அனுப்பி வைத்த ஆட்கள். கற்சிற்பிகள். அங்கங்கே கல்மதகு கட்டவும், கரை உயர்த்தவும், கால்வாய் போக்குத் திசை திருப்பவும் சோழ அரசால் நியமிக்கப்பட்டவர்கள். கல் கிரயமும் கல் செதுக்கக் கூலியும் அரசே அவர்களுக்குத் தருகின்றன. கால்வாய் கூலி மட்டும் கிராமம் கொடுத்தால்

போதும். விளை நிலமில்லாத எவருக்கும் சொந்த மில்லாத நிலத்தில் கால்வாய் போடும் செலவும் அரசே ஏற்கிறது.

வியந்து போனான், அருண்மொழிப்பட்டன். இது மட்டும் நிறைவேறினால் தஞ்சை முழுவதும் பல்லாயிரம் கிளை விரிந்து காவிரி பாயும். சின்னச் சின்ன நிலத் துண்டுகளிலும் விவசாயம் நடக்கும். ஆறில் ஒரு பங்கு நெல் வரி அரசுக்கு அதிகம் கிடைக்கும். நெல் விற்று மிளகு வாங்க முடியும். பஞ்சம் தாண்டவமாடும் பாண்டிய நாட்டிலும், வேங்கியிலும் விற்றுப் பொன்னாக்க முடியும். தாளடித்த வைக்கோல் தட்டைகளால் மாடுகள் கொழுக்கும். வாய்க்கால் கரையெல்லாம் புல்லாக, ஆடுகள் அதிகமாகும். நெல் அடித்துப் புடைக்க கோழிகளும் முட்டைகளும் அதிகமாகும். விலைகள் குறையும். மக்கள் பஞ்சமில்லாது வாழ்வார்கள். முத்துச்சரமும் காதில் பொன் குழையுமாய் பெண்கள் வலம் வருவார்கள். ஆண்கள் பரவசப்படுவார்கள்.

சோழ மன்னர் இத்தனை யோசித்து இறங்கியிருக்கின்றாரா? தஞ்சை உரமாய் நின்று விடப் போகிறதா? பஞ்சமில்லாத மக்கள் பாட்டும் கலையும் வளர்க்க புதிய நாகரீகம் தோன்றப் போகிறதா? உடம்பு சிலிர்த்துப் போட்டது. பொற்காலத்தில் வாழ்கிறேன் என்று தோன்றியது.

குடந்தையை நெருங்க மாயிலாட்டிகள். பொதி எருதுகளுடன் கூட்டமாக நடந்து போனார்கள். பித்தளை மின்ன எண்ணெய்க் குடங்கள் வண்டிகளில் போயின. வணிகக் குழு இது. சிரிப்பும் பாட்டுமாய் போகிறது. களைப்பு தெரியாதிருக்க விதூஷகர்களையும், கவிஞர்களையும் மாயிலாட்டிகள் கூட்டிப் போகிறார்கள். முன்னே அவர்களின் சிறிய சொந்த கூலிப் படை போகிறது.

அருண்மொழிப்பட்டன் விரைவாய் நடந்த மாயிலாட்டிகளுடன்! சேர்ந்து கொண்டான். ஒரு பொதி மூன்று முழப் பட்டுத்துணி சீனப் பட்டு நாகையிலிருந்து அஞ்ச வண்ணத்தாரிடம்* மிளகுக்கு வாங்கிக் குடந்தைக்குப் போகிறார்கள். பொன் நகைதான் தர வேண்டுமா...வேண்டாம். ஆடு மாடு கொடுத்தால் கூடப்போதும், காசுக்கு இரண்டு ஆடு அல்லது ஒரு பசு, இரண்டு பசு ஒரு எருமை. ஆடுகளும் இல்லையெனில் பத்து கலம் நெல் அல்லது ஆயிரத்து ஐநூறு வாழைப் பழம்.

தஞ்சை, குடந்தைகளில் விலை கொஞ்சம் அதிகம் தான். குடந்தை சத்திரத்தில் இரவு ஆட்டம் பாட்டம் பார்த்துவிட்டு விடிந்து ஒரு நாழிகை தூங்கி மறுபடி எழுந்து அமன்குடி போனான். வயல்கள் தாண்டி அக்கிர ஹாரத்தில் நுழைந்தான்.

காலையில் அத்யயனம் முடித்துவிட்டு வயல்களுக்கு மேற்பார்வைக்குப் பலரும் சென்றுவிட, உள்ளே நுழை கையில் கூட்டமே இல்லை.

“யாரு...?”

எதிர்ப்பட்ட சின்னப் பையன் கேட்க, அருண்மொழி பெயர் சொன்னான்.

ஒரு நாழிகையில் எல்லோரும் குவிந்து விட்டனர்.

“வாடாப்பா” என்று பெரியவர்கள் வாய் நிறைய அழைத்தார்கள், நந்தா விளக்குப் போட வந்திருக்கிறேன் என்றதும் வாழ்த்தினார்கள். கோவில் மடைப்பள்ளிக்கு ஆள் அனுப்பி ஒன்பது பொற்காசு கொடுத்து அறுபது பேருக்கு இரண்டு வகைக் கறியும், நெய்யும், தயிருமாய் உணவு தயாரிக்கச் சொன்னான்.

* அஞ்ச வண்ணத்தார்—முஸ்லீம்கள்

அந்தண நண்பர்கள் சூழ்ந்து கொண்டார்கள். முன்னுரிருவர் குளத்துப் பக்கம் அழைத்துப் போனார்கள். அருண்மொழி புஜத்தை தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்தார்கள்.

“ஏதுக்கு தாடி?” என்று கேட்டார்கள்,

“கோல் சுற்றுவாயா? நான் ஒரு நாளில் கற்க முடியுமா?”

“காந்தனூர் சாலை தாரமா?”

“எப்போது திருமணம்?”

“சேர தேசத்துப் பெண்கள் மிக அழகா?”

“மலைகள் ஏறிப் போயிருக்கிறாயா...ஒரு மலை இரண்டு பனை உயரம் இருக்குமா?”

“காட்டானைகள் உண்டாமே...சேர தேசத்தில் கண்டதுண்டா?”

“அர்த்த சாஸ்திரம் கற்றுக் கொண்டாயா?”

எல்லா கேள்விகளுக்கும் பதில் அளித்தான். அநேக மாய் எல்லா நண்பர்களுக்கும் திருமணமாகி இருந்தது. சிலருக்குக் குழந்தைகள் கூட இருந்தன.

வித்தை காட்டு, வித்தை காட்டு என்றார்கள். கம்மாளத் தெருவிலிருந்து குதிரை வரவழைத்துத் தந்தார்கள். குதிரையில் தாவி ஏறியவனை ‘ஆஹா’ என்று வியந்தார்கள். ஏறி நின்று ஒற்றைக் காலால் சவாரி செய்தபோது கை தட்டினார்கள். மின்னல் பாய்ச்சலில் குதிரை செலுத்தி, குதித்து இறங்கி ஒருவனைக் குத்தி விட்டு அதே வேகத்தில் குதிரையில் ஏறியதும் ‘அடேங்கப்பா’ என்றார்கள். இடதும் வலதும் எட்டு எட்டு வைத்து நடுவே புகுந்து நடப்பட்ட மூங்கில்களை, குதிரையை ஓட்டியபடியே தாண்டியபோது கூட்டம்

கரகோஷம் செய்தது. எல்லார் கையிலும் களிமண் உருண்டைகள் கொடுத்து வீசச் சொல்லி கொம்பு சுழற்ற ஒரு கல்கூட மேலே படாதது கண்டு வியந்தார்கள்.

“பத்து பேர் கத்தியுடன் வந்தால் ஒன்றை ஆள் என்ன செய்வாய்?”

எல்லோரையும் பிரம்பு எடுக்கச் சொன்னான். தாக்கச் சொன்னான் ஒரு பிரம்பால் அத்தனை பேரையும் தட்டி வீழ்த்தினான். இருவர் கரும்பைப் பிடித்துக் கொள்ளப் பறந்து எகிற காலால் எட்டி உதைத்து முறித்தான். செங்கல்லை மண்டையில் தாக்கி உடைத்தான். இடுப்பு வாளை நண்பனிடம் கொடுத்து தன் தலையில் வெட்டு என்றான். ஓங்கி இறங்கின கத்தியை இரண்டு உள்ளங்கை நடுவே சரெட்டென்று பிடித்து நிறுத்தினான். நாற்பது பேர் இருக்கிறீர்களே...என்னைப் பிடித்துக் கட்டுங்கள் என்று முன்னுரிருவர் குளத்துக்கு ஓடினான். நண்பர்கள் துரத்தினார்கள். சட்டென்று குளத்தில் குதித்தான். குளம் முழுக்க தேடினார்கள். ஆளைக் காணோம் கால் நாழியில் நீருக்குள் இருந்து எதிர்க்கரை ஏறினான். எப்படி என்று வியந்தார்கள். வாயின் நுனியில் ஒரு வைக்கோல் நுனி...தண்ணீரின் மேற்பரப்பில் மற்றொரு நுனி. கால் நாழிகை என்ன, முழு நாழிகைகூட வைக்கோல் வழியே சுவாசித்து மறைத்து இருக்கலாம் என்று காட்டினான். சுவாசம் பந்தனம் செய்து கொள்ளலாம் என்றான். சிலருக்கு முதுகு தட்டி குண்டலினி எழுப்பினான். தியானம் கற்றுத் தந்தான். இத்தனையும் காந்தனூர்க் கடிகையில் கற்றுத் தருகிறார்களா...வியந்தார்கள்.

“பெரிய பாக்கியமடா உன்னுடன் நட்பு கொண்டது. நம் கிராமத்துப் பையன் அமண்குடி இளைஞனா, இத்தனை கற்று சிறந்திருப்பது... எங்களுக்கெல்லாம் பெருமை.”

எல்லாரும் கூடி உட்கார்ந்து சாகை சொன்னார்கள். பிசிறே இல்லாது அவர்கள் வேதம் சொல்ல காது மனம் நிறைந்தது. அன்றைய வேதம் சொன்னதின் பலன் அருண் மொழிக்குப் போகவேண்டும் என்று ஜலம்ஊற்றித் தத்தம் செய்தார்கள். நந்தா விளக்கு ஒன்று சந்திர சூர்யர்கள் வரை அணையாத விளக்கு ஏற்றினார்கள். முப்பது காசு ஊர் சபை பெற்று கல்வெட்டில் நிவந்தம் வெட்டியது.

கோவிலில் உட்கார்ந்து மடைப்பள்ளி உணவைக் கூடி சந்தோஷமாய் சாப்பிட்டார்கள்.

“மகா மந்திரியிடம் அரசாங்க வேலைக்குப் போய் விடுவாயா அருண் மொழி.”

அருண் மொழி சிரித்தான்.

“நிச்சயமாய் ஒரு நாளைக்கு நம்ம அருண் மொழி மகா மந்திரியாகி விடுவான்” மற்றவன் அடித்துச் சொன்னான்.

“அருண் மொழி என்று பெயர் வைத்ததே அந்த அபிலாஷையில் தானே. ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தில் யார் அருண் மொழி என்று பெயர் வைத்திருக்கிறார்கள்?”

“ராஜாவைப் ப்ரீதி பண்ணியது போலும் ஆயிற்று, பிள்ளையை ராஜாங்கத்தில் சேர உற்சாகப்படுத்தியது போலும் ஆயிற்று இல்லையா?”

“நாமதான் அமண்குடி கிராமமும், ஆடுதுறைச் சந்தையும், வேத அத்யயனமாகவும் வளைய வருகிறோம். அருண் மொழி தேசமெங்கும் கொடி பறக்கப் போய்... மம்...கொடுப்பினை. ஜாதக விசேஷம், ஏதோ நம்மதில் ஒரு ஆள் போகிறானே என்று சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.”

“அருண் மொழி, நீ மகா மந்திரி ஆகிவிட்டால் எங்களை மறக்காது இருப்பாயா?”

“எப்படி மறக்க முடியும்?”

“அப்புறம் இந்த மாதிரி ஒரு விருந்து தருவாயா?”

அருண் மொழி சிரித்தான். உண்மை. இவர்கள் வாழ்க்கை சிறிய வட்டத்தில் முடிந்து விட்டது. வேத அத்யயனமே வாழ்க்கை. விருந்துண்டலே சிறப்பு. வேறு நிகழ்ச்சிகள் ஏதும் இல்லை.

என்னுடைய புகழ் நாலு திக்கும் பரவப் போகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொன்று நிகழ் பரபரப்பு கவிழ்ப் போகிறது. சுமைகள் கூடப் போகின்றன. தந்திரங்கள் யோசிக்கும் நிலை வரப்போகிறது. அரசனுக்கு அனுசரித்து, அரசிக்கு அனுசரித்து மக்களுக்குப் பதில் சொல்லி மாற்றரசரைக் கண்டித்து சொக்கட்டான் ஆடும் படி ஆகப் போகிறது.

அருண் மொழி பெருமூச்சோடு விடைபெற்று கிளம் பினான். நண்பர்களைக் கட்டித் தழுவிவிட்டு வயல் களுடே நடந்தான்.

□

□

□

ஊரிலிருந்து குடந்தை நோக்கி நடக்கிறபோது சோர்வாய் இருந்தது. தேவையில்லாமல் இடம் பெயர் கிறோம் என்று தோன்றிற்று. பழையாறை அரண்மனை தொலைவிலிருந்து தெரிந்தது. படைவீரர்களின் குடியிருப்புகள் ஊடே நடந்து போனான். யாரோ சிலர் அடையாளம் கண்டு எழுந்து நின்றார்கள். எழுந்து நின்ற சில படைவீரர்களுக்கு கைகுவித்து விட்டுக் கோவில் வழியே நடந்து போனான்.

கோவில் மதில் சுவர் ஓட்டி நீண்ட வீதி எதிர்புறம் தளிச்சேரி பெண்டுகள் வீடுகள். உள்ளேயிருந்து

நடனக் கோல் தட்டும் ஓசையும் கால் சதங்கை சத்தமும் கேட்டன. வீடுகள் பழையன போலும். ஒரு வேளை தலைநகரம் தஞ்சைக்குப் மாறிவிட்டதால் தனிச்சேரி பெண்டுகள் பலர் தஞ்சைக்குப் போய் விட்டார்களோ என்னவோ? சில வீடுகள் பூட்டப்பட்டிருந்தன. கோவில் சுவர் முடியும் இடத்தில் உள்ள வீடு சிதிலமாகவே இருந்தது.

அந்த வீட்டைக் கடந்து போகும் போது உள்ளே யிருந்து இரண்டு பெண்கள் ஓடிவந்தார்கள். 'உதவி, உதவி' என்று கூச்சலிட்டார்கள்.

கோவில் பின் வாசலில் உட்கார்ந்திருந்த சிலர் திடுக்கிட்டு எழுந்தார்கள்.

அருண்மொழி அமைதியாய் நின்றான்.

உதவி தன்னிடம் கோரப்பட்டதா இல்லை வேறு எவரையும் நோக்கிக் கூவப்பட்டதா என்று அனுமானிக்க முடியாமல் நின்றான்.

கோவில் அருகே இருந்த மற்றவர்கள் ஓடிவந்தார்கள். 'என்ன சுந்தரி? என்ன கூச்சல்?'

"உள்ளே பாம்பு பாம்பு, என் பாட்டியின் தலை மாட்டில்...இவ்வளவு பெரிய பாம்பு"

பெண்ணின் கண்களில் மிகுந்த பயமும் கலவரமும் தெரிந்தன. வீட்டிற்கு முன்னே வெயிலுக்கென்று கூரை சாய்ப்பு போட்டிருந்தது. ஒரு ஆள் அதிலிருந்து மூங்கில் கழி உருவினான். உள்ளே போனான். போன வேகத்தில் திரும்பினான்.

"ராஜநாகம் கிழவிக்கு அருகே சுருண்டு தூங்குகிறது. கால் ஓசை கேட்டதும் தலை தாக்குகிறது."

இம்முறை மூன்று நான்கு ஆட்கள் உள்ளே போனார்கள். அந்தப் பெண் இன்னமும் வெடவெடத்துக்

கொண்டிருந்தாள். கூட இருந்த பெண் மற்ற வீடுகளுக்குள் நுழைந்து தகவல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

உள்ளே கோலால் தட்டும் ஓசை கேட்டது. உள்ளே போன மூவரும் உதைத்துத் தள்ளியது போல் ஒருவர் மேல் ஒருவர் இடித்துக் கொண்டு வெளியே வந்தார்கள்.

"ஒன்றல்ல, இரண்டு. கிழவிக்கு அடுத்த பக்கமும் நாகம் இருக்கிறது. ஏனம்மா இப்படிப்பட்ட பாம்பு மனையில் குடியிருக்கிறீர்கள்?"

"தரையில் கோல் அடித்தால் காரை பெயர்கிறதே."

"பல முறை சொல்லியாற்று. என் பாட்டி நகரவே யில்லை. இங்குதான் எனக்கு சாவு, இந்த வீட்டில்தான் நான் முடிய வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள்."

"கிழவி ட்மாரச் செவிடு போல. அசையவேயில்லை. பாம்புகள்தான் சீறுகின்றன."

"பாட்டிக்கு சற்றுக் காது மந்தம்தான்...ஏதும் ஆக வில்லையே...? ஐயோ எப்படி பாட்டியை வெளியே கொண்டு வருவது?"

ஊர் ஜனம் ஓடிவருவது தெரிந்தது.

"பாம்பு வசியம் செய்பவரை கூட்டி வந்தால் தான் ஆகும். இல்லையேல் உள்ளே போய்ப் புண்ணியமில்லை, பாம்பு நிமிரும் போதே தொடை உயரம் இருக்கிறது." வந்த கூட்டமும் விசாரித்துக் கொண்டு வாசலில் நின்றதே தவிர, உள்ளே நுழைய யாருக்கும் துணிவு வர வில்லை.

"இத்தனை ஆண்கள் இருக்கிறீர்களே, ஒருவர் கூட உள்ளே நுழைய மாட்டீர்களா?"—அந்தப் பெண் சுந்தரி கண்ணீர் பொங்க கத்தினாள்.

“பாம்பென்றால் படையும் நடுங்கும். இங்கே ஐந்தாறு பேர்தானே இருக்கிறோம்?”—முதலில் உள்ளே போய் மிரண்டு வந்தவன் சொன்னான்.

“ஐயா, பாணை இருக்கிறதா, எதேனும் பழம் பாணை?” அருண்மொழி கூட்டம் நோக்கிக் கேட்டான்.

“எதற்கப்பா இந்நேரத்தில் பாணை?”

“பாம்பு பிடிக்கத்தான்.”

“பாம்பு பிடிப்பாயா?”

“இதுவரை பிடித்ததில்லை. கேள்வி ஞானம் உண்டு.”

“கேள்வி ஞானமா? பாம்பு பிடிக்கலா? நீ தரையில் நீச்சல் சுற்றவன் போலிக்கிறது.”

“சேர தேசத்தில் பாம்பு பிடிப்பதை பார்த்திருக்கிறேன். பாணை பிடித்து மெல்லத் தட்ட பாம்பு பாணைக்குள் போய்விடுகிறது.”

“தட்டவே வேண்டாம், சும்மர் பிடித்துக்கொள். தானாய் விரல்கள் தாளம் போடும். ஒரு கோல் நீளமிருக்கிறதய்யா. கட்டுவிரியனா, சாரையா, ராஜநாகம். இடுப்பு உயரம். சிறுகிறது.”

“அந்தணர் பையன் போலிருக்கிறது. ஒலைச்சுவடி படித்துவிட்டுப் பேசுகிறான்”

“அம்மா, போய் ஒரு பாணை எடுத்து வா...”

சுரையிலிருந்து மிக மெல்லிய மூங்கிலை உருவினான்,

“இதில் அடித்தால் குச்சிதான் உடையும்.”

“அடிக்கப் போவதில்லை ஐயா.”

“பிறகு பேசப் போகிறாயா?”

யாரோ பாணை கொண்டு வந்து கொடுத்தார்கள். சிறிய பாணை. ஒரு படி சோறு வடிக்கிற பாணை. அருண்மொழி உடைவாளை அவிழ்த்து அந்தப் பெண்ணிடம் கொடுத்தான். மேல் துண்டை இடது கையிலும் பாணையும் குச்சியும் வலது கையிலும் எடுத்துக் கொண்டான். தனியே வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

நடைபாதை தாண்டி வெளிமுற்றம். இடது பக்கம் பெரிய கூடம். ஊஞ்சல். அந்த இடத்தின் இரண்டு பக்கமும் அறைகள் இருந்தன. ஒரு அறையின் வர்சற் படியில் கிழவி தலைவைத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவளும் தனிச்சேரி பெண் போலிருக்கிறது. பெரிய தண்டை கொலுசு வெள்ளியில் செய்தது காலில் இருந்தது. வெள்ளியாய் நரைத்த தலை, அகல்மான குங்குமம்.

மெல்லப் பாணையை தரையில் வைத்தான். இடது கையில் துணி சுற்றிக் கொண்டான். கொஞ்சம் போலும் குஞ்சம் மாதிரி தொங்கவிட்டான். இடது கையில் பாணை எடுத்தான். பாணையின் வாயை குஞ்சம் மறைத்துக் கொண்டது.

பாம்பைக் காணோம்.

கால் நகர்த்தினான்.

சிறிய மூச்சு ஓசை கேட்டது.

அடுத்த அடி எடுத்து வைத்தான்.

மூச்சு ஓசை பெரிதாயிற்று.

மெல்ல வலக்கைக் கோலால் தரையை தட்டினான்.

சரேலென்று மூன்றடி உயரம் ஒரு பாம்பு கிழவியின் முதுகுப் பக்கமிருந்து நிமிர்ந்தது. கண்ணின் மணிகள் பளபளத்தன. அகல முகம் விரித்ததில் மிகப் பெரிய படம் தெரிந்தது. உடம்பில் மஞ்சளும் கருமையும் போட்டியிட்டன. பயமாகத்தான் இருந்தது. பத்தடி

தூரத்தில் அவனைக் குறிவைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற நாகத்தை உற்றுப்பார்ப்பது கடினமாய் இருந்தது. கிழவியைச் சுற்றிச் சரசரவென்று வந்து, இவனுக்கும் கிழவிக்கும் இடையே நின்று கொண்டது.

‘இது என்ன செல்லப் பிராணியா? கிழவி வளர்ப்பா? கிழவிக்கு ஏதும் தீங்கு செய்வேன் என்று குறுக்கே வந்து விட்டதா?’

மனதை உறுதிப்படுத்தி, இடக்கை குஞ்சத்தை அசைத்தான். பாம்பு அசைந்தது. தன் குறுக்கே கொம்பு வைத்துக் கொண்டு பானையுடன் இடது கையை முன்னே நீட்டினான்.

பாம்பு பானைக்குப் பயந்து பின்நோக்கி உடம்பு தள்ளியது. பானை விளிம்பு நோக்கி சீறிற்று. ஆள் முக்கிய மில்லை. அசைவுதான் முக்கியம். அசையும் பொருளே ஆபத்தான விஷயம், என்று பாம்பு பயப்படுகிறது. நான்கு சுற்றுத் தாண்டி பாம்பு பல் கையில் பட வாய்ப்பில்லை. அப்படி ஒருவேளை என்னைக் கவனித்த தெனில் பாம்பு வேகத்தை விட வேகமாக, வலக்கை குச்சியை நகர்த்திவிட முடியும். பாம்பை சுவர் மீது தூக்கி எறிந்துவிட முடியும்.

பானையைத் தழைக்க, பாம்பும் தழைந்தது. அருகே கொண்டு வர குஞ்சத்தைக் கொத்தியது. மறு முறை கொத்திவிட்டு விளிம்பில் அடிவாங்கிக் கொண்டது. பானையைத் தரையோடு வைத்து மெல்ல குஞ்சம் ஆட்ட தலை உயர்த்தின பாம்பு, குஞ்சம் கொத்தி உள்ளே தலையை முட்டிற்று. சட்டென்று வலக்கை குச்சியால் பாம்பையைத் தூக்க தலை நுழைந்த இடம் நோக்கி இடக் கைச் சுழற்றி துணியை எடுத்து, பானையின் மீது போட்டான். துணியோடு பானைக் கழுத்து பிடித்தபடி வெளியே வந்தான்.

“என்ன அது?”

“பாம்பு?”

“உயிரோடா பிடித்தீர்?”

“செத்த பாம்புக்குப் பானை எதற்கு?”

சகலரும் பின் வாங்கினார்கள்

“இதை அப்படியே கவிழ்த்து விடுகிறேன். வேறு பானை வேண்டும். இரண்டு பாம்புகள் பார்த்ததாகச் சொன்னாரே?”

“கீழே வையுமய்யா, அடித்துக் கொல்வோம்?”

அப்படியே கீழே இறக்கினான்.

“அடிக்க வேண்டாம். எங்கேனும் காட்டில் கொண்டு போய் விடுங்கள்?”

மறவர் கூட்டம் கேட்கவில்லை. பானையைக் கீழே வைத்ததும், பெரிய பாறாங்கல் யாரோ புரட்டி எடுத்து வந்தார்கள். தள்ளி நின்று தூக்கி ஒரே போடாய் பானை மீது போட்டார்கள். பானை உடைந்து பாம்பு அடிபட்டு துள்ளியது. படபடவென்று நாலைந்து அடிகள் பாம்பு மீது விழுந்தன. பாம்பு துடிக்க மறுபடி தலை நோக்கி கல் போடப்பட்டது. பாம்பு நகங்கிச் செத்தது.

அருண்மொழி துக்கமர்னான். கையிலுள்ள மூங்கில் கழியை கீழே போட்டான்.

“நல்லது. மற்றொரு பாம்பையும் நீங்களே கொல்லுங்கள்.” கை கூப்பிவிட்டுக் கீழே கிடந்த மேல் துண்டு எடுத்துக் கிளம்பினான்.

அந்தப் பெண் சுந்தரி வழிமறித்துக் கொண்டது.

“தயவு செய்து மன்னிக்க வேண்டும். பாம்பைக் கொன்றவருக்கும், என் பாட்டிக்கும் சம்பந்தமில்லை

உள்ளே இன்னொரு நாகம் இருக்க நாங்கள் எப்படி போவது, எங்கள் பாட்டியை எப்படி மீட்பது?"

"இவர் கொண்டு வந்த பாம்புக்கு பால் வார்க்க வேண்டுமா? பாம்பை அடிக்காது என்ன செய்வது?"

கல் போட்டவன் கத்தினான்.

"உயிர்க் கொலைப் பாபம்" அருண்மொழி சீறினான்.

"உமக்கு ஒரு நாக்கா? இரண்டு நாக்கா?"

"ஏன்?"

"இடுப்பில் வாள், மார்பில் முப்புரி நூல். வாயில் கொல்லாமைப் பேச்சு. அதனால் கேட்டேன். உமக்கு இரண்டு நாக்கா, இல்லை ஒன்றா?"

"பாம்புக்கு ஏன் விஷப்பல் தெரியுமா படை வீரரே?"

"கொத்துவதற்கு."

"தாக்க வருபவரை தாக்குவதற்கு. வழியில் போகிறவரை வம்புக்கு இழுப்பதல்ல நாகம்."

"சரி ஐயா அந்தண வீரரே...அவன் ஒரு பயத்தில் அவ்விதம் செய்து விட்டான். கோபித்து நகர்ந்தால் எப்படி? உள்ளே கிழவி இருக்கிறாளே. அவளை மீட்க வேண்டுமல்லவா. மறுபடி தயவு செய்து உள்ளே சென்று அவளை அழைத்து வர வேண்டியது உம் பொறுப்பு. பெண்ணுக்கு இரங்காமல் போவது வீரருக்கு அழகல்ல?" பெரியவர் ஒருவர் கைகூப்பி இறைஞ்சினார்.

"பாம்பைக் கொல்லக் கூடாது."

"என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறீர்?"

"விலகி நில்லும் போதும். பாணையோடு நானெடுத்துப் போகிறேன். எங்கேனும் வழியில் வீசி விடுகிறேன்."

கூட்டம் அரை மனதாய் சம்மதித்தது.

இம்முறை வாசல் தாண்டி பெரியவரும் அந்தப் பெண்ணும் அருண்மொழியின் பின்னால் போனார்கள். இடைக் கழிகதவு விளிம்போரம் நின்று கொண்டார்கள்.

கிழவிக்கு அருகே போய் இடது கையில் வேறு பாணையும், கையில் சுற்றின துண்டும் வலக்கையில் மூங்கில் கழியுமாய் நின்று கொண்டான்.

நுனி நாக்கால் 'ஸ்ஸ்' என்று காற்று ஒலியெழுப்பினான்.

கிழவியின் பின்னாலிருந்து சடாரென்று இடுப்பு உயரம் ஒரு கருநாகம் எழுந்தது.

"ஐயோ" என்று சுந்தரி கூச்சலிட்டாள். கூச்சல் வந்த திசை நோக்கிப் பாம்பு சீறியது. வலக்கை குச்சியால் தரை தட்ட பாம்பு திசை மாறியது. முன்னதைக் காட்டிலும் இது வலுவுள்ளது என்பது புரிந்து போயிற்று.

அருண்மொழி பின்னால் நகர, பாம்பு கிழவி மீது ஊர்ந்து இலளை நோக்கி வந்தது. மறுபடி குச்சியை வால் பக்கம் தட்ட, அசையாது அதைப் பார்த்தது. ஒங்கி குச்சிக்கு அருகே தரையில் அடித்தது. அருண்மொழி குச்சியை மெல்ல நகர்த்தி மார்பின் குறுக்கே தடுப்புப் போல் வைத்துக் கொண்டான். இடக்கைக் குஞ்சம் ஆட்டினான். பாம்பு தாவிக் குஞ்சம் கொத்த, தலை பாணையில் போயிற்று. சட்டென்று குச்சியால் உடல் தூக்க பாதி உடம்பு உள்ளேயும் மீதி வெளியேயும் இருந்தது. இன்னும் உடம்பை குச்சியால் உயரத் தூக்க, மொத்த உடம்பும் உள்ளே பாணைக்குள் விழுந்தது. சட்டென்று பாணையை வைத்து விட்டுத் துண்டை அசற்றுவதற்குள் பாம்பு பாணைக்குள்ளிருந்து எழுந்தது. குச்சியால் தலையில் லேசாகத் தட்டி உள்ளே செலுத்தினான். துண்டால் மூடினான்.

கிழவிக்கு அருகே கவனமாய் போனான். பல முறை குச்சியால் தட்டினான்.

மெல்ல தோள் பற்றிக் கிழவியை நிமிர்த்தினான். கிழவி தூக்கம் கலைந்தாள். ஏதோ குமுறினாள். நிற்க வைத்தான். அந்தப் பெண் ஓடி வந்து கிழவியைத் தாங்கினாள்.

தோளில் சார்த்தி மடமடவென்று வாசலுக்கு தள்ளிக் கொண்டு போனாள்.

“அந்தணரே” வாசலில் இருந்த பெரியவர் கூச்ச லிட்டார்.

“கிழவி தலை வைத்த இடத்தில் ஒரு ஓட்டை இருக் கிறதைப் பாரும்.”

“ஆமாம்”

“அங்கே ஏதோ மினுமினுக்கிறது”

அருண்மொழி உட்கார்ந்து கவனித்தான். ஓட்டை யைக் குச்சியால் பெரிதுபடுத்தினான். உள்ளே நகர்வது உணர முடிந்தது.

பின்னடைந்தான். பாம்புப் பானையுடன் வெளியே வந்தான்.

“இது வாழத் தகாத வீடு.”

“என்ன சொல்கிறீர்?”

“உள்ளே நிறைய பாம்புகள் இருக்கின்றன.”

கூட்டம் உறைந்து போயிற்று.

“என்ன செய்ய வேண்டும்?”

“வீட்டை இடித்துத் தள்ளுங்கள்.”

வாசலுக்கு பழையாறை மொத்தமும் வந்துவிட்டது, பிடாரர்களுக்கு செய்தி போயிற்று. அடித்த பாம்பையும் பிடித்த பாம்பையும் வேடிக்கை பார்த்தார்கள். குடந்தை

எல்லையிலிருந்து பிடாரர்கள் வர, காலில் தடுக்கு கட்டி வீரர்கள் உள்ளே போனார்கள்?

நிலைப்படியை நாலு இடியில் இடித்துத் தள்ள, நாற்றுககணக்கான பாம்புகள் வெளியே வந்தன. பெரியதும் சிறியதுமாய் பாம்புகள். பல பாணைகள் வீட்டிற்குள் போயின, குச்சியாலும் கையாலும் பாம்புகள் பிடித்துப் போட ஊர் அதிசயித்தது.

கிழவி உக்கிரம் வந்தது போல கத்தினாள். “கொல்லாதே, ஒன்றுகூடக் கொல்லாதே? என் குழந்தை களைக் கொல்லாதே?” என்றாள். அடிபட்டு செத்த பாம்பை மடியில் போட்டுக் கொண்டு அழுதாள்.

கிழவி பாம்போடு படுத்துக் கொண்டிருந்தாளாம்.

“தேவரடியார் யாரோடு வேண்டுமானாலும் படுத்துக் கொள்ளலாம். ஆனாலும் எதற்கும் ஒரு வரைமுறை உண்டல்லவா” பயத்தோடு கேலியும் பரவிற்று.

நகர்க்காவல் அதிகாரி, வீடு பூட்டிவிட உத்தர விட்டான். கிழவியை சுந்தரி அணைத்துக் கொண்டு தன் வீட்டுக்குள் போனாள். அருண்மொழி, தான் பிடித்த பாம்பை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

நகர்க்காவல் அதிகாரிக்கு அடையாளம் தெரிந்தது. பிரம்மராயரின் நலம் விசாரித்தான். ஏதும் உதவிகள் வேண்டுமா, என்று கேட்டான். குசலம் பேசி முடிப்பதற்குள் கூட்டம் கலைந்து போயிற்று.

“ஐயா? என் உடைவாளை ஒரு பெண்ணிடம் கொடுத்தேனே.”

“யார்?”

மு யு—5

“சுந்தரி என்று பெயர் சொன்னாள்.”

“சோழர் குல சுந்தரியா? ஆறாம் வீடு”

“சற்று உள்ளே போய் என் உடைவாளை வாங்கி வருகிறீர்களா?”

“இல்லை, மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள் நான் போவ தற்கில்லை.”

“ஏன்?”

“இந்தப் பக்கத் தளிச்சேரிப் பெண்டிர் மாயக்காரி கள். நாங்கள் அதிகம் தொடர்பு வைத்துக் கொள்வ தில்லை.”

“உடைவாள் வாங்கி வரும்படிதானே...”

“ஒரு வாய் நீர் குடிக்கக்கூட போகமாட்டோம். ஆறாம் வீடு. மன்னித்துக் கொள்ளுங்கள். பாம்புகளை காட்டில் விட ஏற்பாடு செய்ய வேணும்.” நகர்ந்து விரைவாய் கூட்டத்துடன் போய் கலந்து கொண்டான்.

வீதி வெறிச்சோடிற்று.

ஆறாம் இலக்க வீட்டின் வாசற்கதவு சற்றே திறந் திருந்தது.

கதவு ஏறி படி திறக்க, ஆறு கட்டு வீடு என்பது புரிந் தது. பின்னே வெகு தூரம் வரையில் கட்டிட மிருந் தது.

உள்ளே போய், “சுந்தரி?” என்று குரல் கொடுத்தான். பின்னே கதவு திறக்கும் ஓசை கேட்டது. சுந்தரி இடைக்கழி வழியே வந்தாள். வாசற்கதவு மூடினாள். அவனைத் தாண்டி கூடத்துக்குள் நுழைந்தாள். “வாருங் கள் அந்தணரே? என் பாட்டி உங்களோடு பேசப் பிரியப் படுகிறாள்.”

“நான் யாரோடும் பேச விரும்பவில்லை, என் உடைவாள் எங்கே?”

“பாட்டியிடம் இருக்கிறது.”

“பாட்டி எங்கே?”

“பின்கட்டில்.”

“எனக்குப் போக வேண்டும்”

“எதற்குப் பயப்படுகிறீர்கள்?”

“பயம் ஏதுமில்லை. தேவையில்லையே என்று யோசிக்கிறேன்.”

“உங்களை விட வயசில் முதிர்ந்தவர்களோடு பேசத் தேவையில்லை என்கிறீர்களா?”

“அப்படியில்லை.”

“தளிச்சேரி பெண்ணின் வீட்டிற்குள் நுழைவது அபச்சாரம் என்கிற எண்ணமா?”

“மனிதர்களை நான் அவமதிப்பதில்லை.”

“அதாவது?”

“அடிக்கடி தளிச்சேரி பெண்டிர் வீட்டிற்கு போவ துண்டா என்று கேட்காதீர்கள். குலம் தாழ்த்தி சொல் வதில்லை.”

“மிகப் பெரிய மனது. ஒரு வேளை உணவு முடித்து போகலாமா”

“இல்லை. தஞ்சைக்குப் போக வேண்டும்.”

“அரசாங்க வேலையோ?”

“தற்சமயம் வேலை ஏதுமில்லை. தஞ்சை போனால் கிடைக்கலாம்.”

“வாள் வைத்திருப்பதாலா?”

“அது அலங்காரத்துக்கு அல்ல. என் தொழில் அது.”

“படை வீரரா?”

“இனிதான் சேர வேண்டும்.”

“காலாட் படையா, குதிரைப் படையா? இல்லை வெறும் அரண்மனைக் காவலா?”

“எதுவாயினும் சரி, உங்களுக்குத் தஞ்சையில் யாரையும் தெரியுமா?”

“என் அத்தைக்குத் தெரியும்,”

“ஓ...”

“உங்களுக்கு வேண்டுமானால் உதவி செய்யத் தயார். என் அத்தை ஒரு வரி எழுதிக் கொடுத்தால் போதும், உடனே வேலை கிடைக்கும்.”

“சோழ மன்னருக்கா?”

“இல்லை. அவரை விடவும் உயர்ந்தவர். சேனாதிபதி.”

“மன்னரைவிட எப்படி சேனாதிபதி உயர்ந்தவராய் இருக்க முடியும்?”

“மன்னர் இளைஞர்தானே. பட்டத்துக்கு வந்து இரண்டு வருடங்கள்கூட ஆகவில்லையே, மொத்த தஞ்சை பாதுகாப்பும், அரசியல் நடவடிக்கையும் சேனாதிபதியிடம்தான்.”

“உங்கள் அத்தை, எப்படி சேனாதிபதி...”

“ஒரு ஸ்நேகம் தான்.”

“ஒரே பள்ளியில் எங்கும் படித்தார்களா?”

“அப்படிப்பட்ட சிநேகம் இல்லை. என் அத்தை நன்றாய் நாட்டியம் ஆடுவார். சேனாதிபதி நல்ல ரசிகர்

“ஓ...”

“நீங்கள் நம்பவில்லையா?”

“நீங்கள் சொல்லுகிற சேனாதிபதி...”

“பிரம்மராயர்தான்.”

“அவர் அந்தணராயிற்றே. அந்தணர்கள் தளிச் சேரிப் பெண்டிரோடு பேசக் கூட மாட்டார்களே,”

“அதெல்லாம் பழங்காலம். பிரம்மராயர் தஞ்சை வந்தால் அத்தை வீட்டில் இரண்டு நாட்கள் தங்காமல் போகமாட்டார்.”

“நடனம் பார்க்கவா?”

“என்ன வயது வந்த பிள்ளை, புரியாமல் பேசுகிறீர்?”

“அம்மா, நான் கிராமத்தான். எங்கள் பகுதியில் இப்படி நடப்பதேயில்லை. புரியும்படி சொல்லுங்கள்”

“என்ன புரியவில்லை உமக்கு?”

“பிரம்மராயர் ரசிகர். உங்கள் அத்தை நடனமாது. அவ்வளவு தானே”

“இல்லை, அதற்கும் மேல், பிரம்மராயர் வீட்டினுள் நுழைந்த பிறகு ஒரு ஈ காக்கை அந்த வீட்டிற்குள் நுழையாது.”

“ஏன்?”

“இதற்கு மேல் இதைச் சொல்லித்தர முடியாது.”

“அதாவது பிரம்மராயர்...”

“என் அதை சரபன் தொண்டவையின் மீது அதிகாரம் உடையவர்.”

“அதாவது சரபன் தொண்டவை...”

“பிரம்மராயரின் ஆசைநாயகி போதுமா?”

“புரிந்தது.”

அருண்மொழி தலை குனிந்தான். அவனுக்கு அம்மாவின் முகம் நினைவுக்கு வந்தது. ஏதோ ஒரு கலவரம் அவளை ஆட்டிப் படைக்க இதுதான் காரணமா? விசாரித்துவிட்டு வா என்று சொன்னாளே இது தானோ? எப்போது துவங்கியது இது? அப்பாவுக்கும் இப்படியெல்லாம் ஆசை உண்டா? அவர் நோக்கத்திலிருந்தோ, செய்கையிலிருந்தோ எதுவும் தெரிந்து கொள்ள முடியாது. உள்ளே ஆழ்மனதில் இம்மாதிரி ஆசைகள் மனிதருக்கு இருக்குமோ?

“என்ன மௌனமாகிவிட்டீர்?”

“சின்ன சந்தேகம்.”

“என்ன சந்தேகம்?”

“இந்த வித ஓலைக்கெல்லாம் தஞ்சையில் மதிப்பு இருக்குமா?”

“அடி சக்கை, பழையாறையை ஊட்டுத்து, வாய்க் கால் போவதே அதை கட்டிக் கொண்ட புண்யம். இந்த ஊரே அதையைக் கொண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறது. பிரம்மராயரிடம் ஒரு வார்த்தை சொன்னாள். மூன்று நாட்களில் குடந்தையிலிருந்து காவிரியை திருப்பி விட்டார்கள்”

“அப்படியானால் எனக்குத் தஞ்சையில் வேலை நிச்சயம் என்கிறீர்களா?”

“உமது அதிர்ஷ்டம் அது.”

“எது?”

“என்னைச் சந்தித்தது. எனக்கு உதவி செய்தது.”

“அந்தநேரத்தில் எவர் கேட்டிருப்பினும் அவ்வுதவி செய்திருப்பேன் அம்மா.”

“மறுக்கவில்லை. அதைச் செய்த நேர்த்தி. உயிர்க் கொலை பாவம் என்கிற வாதம். ஆமாம், ஊர்க் காவல் அதிகாரி தெரியுமா உமக்கு? ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தீரே.”

“அவர் மகள் எங்கள் ஊரில் வாழ்க்கைப்பட்டிருக்கிறாள். விசாரித்தார்.”

“அத்தைக்குச் சொல்லி அனுப்புகிறேன். வாரும். உள்ளே வந்து அமரும்.”

“நாமே போய்விட்டால்?”

“அதுவும் நல்ல யோசனை.”

அப்பா ஏறின தேவரடியார் வீட்டுப் படியில் பிள்ளைக்கு கால் வைக்க வெட்கமாய் இருந்தது. தவறு என்று பட்டது.

“வாசலில் நின்கிறேன், சுந்தரி. நீ போய் அழைத்து வா உன் அத்தையை.”

“உள்ளே வரலாம், தவறில்லை.”

“பிரம்மராயர் வந்து போகும் இடமல்லவா. அது நன்றாய் இராது, நானிங்கேயே இருக்கிறேன்.”

வாசல் திண்ணையில் உட்கார்ந்து கொண்டான். அப்பா கோபிப்பாரோ என்று யோசித்தான், வேவு பார்க்கிறாயா என்று கூச்சலிடுவாரோ? மாட்டார். அப்பா கோபம் கொள்கிறவர் இல்லை. கூர்மையாய்ப் பார்ப்பார். உடம்பு குறுகிப் போகும்.

உள்ளே நீட்டி முழக்கி பாம்புக்கதை சொல்லிக் கொண்டிருப்பது கேட்டது. யாரோ சுந்தரியின் கதைக்கு 'உம்' கொட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். "எந்த ஊர் அவருக்கு" என்று குரல் கேட்டது. தெரியவில்லையே என்று சுந்திரி ஓடி வந்தாள்.

"ஐயா, உமது ஊர் எது? அத்தை கேட்கிறாள்."

"அமண் குடி"

"உங்கள் பெயர்?"

"அருண்மொழி"

சடாரென்று கதவு முழுவதும் திறந்தது. முப்பது வயது பிராயத்தினள் வெளியே வந்தாள். அழகு முகத்தில் சடர் விட்டது. மிகச் சுத்தமாய் இருந்தாள். கூர்மையாய்ப் பார்த்தாள்.

அருண்மொழி எழுந்து நின்றான்.

அந்தப் பெண் கரம் குவித்தாள்.

கரம் குவித்தான்.

"அருண்மொழியா?"

"ஆமாம்"

"எங்கள் அருண்மொழியா?" நெஞ்சில் கைவைத்துக் கேட்டாள்.

அருண்மொழிக்கு அந்த அன்பு பிடித்திருந்தது.

மறுபடி தலையசைத்தான்.

"வா குழந்தாய். உள்ளே வா."

போகலாமா? மறுபடி தயக்கம் சூழ்ந்தது.

"உன் வீட்டிற்குள் நீ வர என்ன தயக்கம் நம்பி."

அப்பா அவனை அப்படித்தான் அழைப்பார். நம்பி என்று சந்தோஷமான பொழுதில் அழைப்பார்.

"தஞ்சை போக வேண்டும், அம்மா. அரண்மனை வேலைக்கு ஓலை தந்து உதவுவதாக இந்தப் பெண் கூட்டி வந்தாள்."

சிரித்தாள்.

"ஓலைதானே, தருகிறேன். உள்ளே வா."

கூடம் முழுவதும் கோலமிடப்பட்டிருந்தது பெரிய ஊஞ்சல் இருந்தது. துவைத்த வேட்டிகள். மடித்துப் பிறையில் அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

"அம்மா நலமா?"

"உடம்பு நலம். மனசுள் குழம்பித் தவிக்கிறார்கள்"

"உன்னைப் பார்த்து வரச் சொன்னார்களா?"

"விசாரிக்கச் சொன்னார்கள். பார்ப்பேன் என்று நானும் நினைக்கவில்லை."

"என் மீது வருத்தமோ?"

"இருக்கும்."

"நம்பி. தனிச்சேரி பெண், எவர் குடும்பத்தையும் கெடுக்கவோ, குலைத்து விடவோ மாட்டாள். அவளுக்குப் பெண்ணின் துயரம் தெரியும். அம்மாவிடம் சொல், பயமே வேண்டாமென்று."

எப்படிச் சொல்வது, அருண்மொழி யோசித்தான்.

"என்ன யோசிக்கிறாய் நம்பி?"

"அப்பா எப்படி இங்கே. ஆச்சர்யமாய் இருக்கிறது."

“அது அரசியல் நம்பி. அப்பாவிற்காக சாளுக்கிய தேசத்திற்கு வேவு பார்க்க அனுப்பப்பட்டேன். சாளுக்கியர் படையெடுப்பை, படை பலத்தை அறிந்து வந்தேன் எல்லை தாண்டும் போது மடக்கி விட்டனர் என் கூட்டத்துப் பெண்கள் பலரை இழந்தேன். என்னையும் அடித்து நொறுக்கினார்கள். வந்தியத்தேவரும் உனது தந்தையும் காப்பாற்றினார்கள். உயிர் போகும் நிலை என்று உன் தந்தையே மருத்துவம் செய்து தாப்பாற்றினார். அப்போது ஏற்பட்ட சிநேகம் இது. கால்களில் சாளுக்கியர் கயிறு போட்டு முறுக்கி சித்திரவதை செய்தார்கள். பிறகு நடனமாட முடியவில்லை, என் நடனத்தை நான் இழந்துவிட்டதில் என்னைவிட அப்பாவுக்கு துக்கம்...துக்கம் நட்பாயிற்று. உன் தந்தையில்கையெனில் நான் உயிர் பிழைத்திருக்க முடியாது.”

“புரிகிறது”

“முதன் முதலாய் வந்திருக்கிறாய் நம்பி, ஒரு குவளை பால் சாப்பிடலாமா?”

“உங்கள் விருப்பம்”

பால் அருந்தினான். எழுந்தான்.

“ஓலை ஏதோ தருவதாய் சொன்னீர்களே.”

“ஒன்றுமில்லையப்பா. உன் பொருட்டு நந்தாவிளக்கு அமண்குடி தேவிக்கு ஏற்றுவதாக வேண்டுதலாம். அவர் வரமுடியாவிட்டால் நான் ஏற்றட்டுமா, அவர் சார்பாய் என்று கேட்டு எழுதி வைத்த ஓலை.”

“அமன் குடியிவிருந்துதான் வருகிறேன்.”

“விளக்கு?”

“ஏற்றி விட்டேன்.”

“படிப்பு முடிந்து விட்டதா?”

“முடிந்து விட்டது.”

“சந்தோஷம், அருண்மொழி.”

“தந்தையைப் போல் மிகப் பெரிய வீரனாய், முன் மாதிரியாய் வர வேண்டும் நீ.”

“முயற்சிக்கிறேன் அம்மா”

“அருண்மொழி.”

“சொல்லுங்கள்.”

“உனக்கு ஒரு பரிசு தர எண்ணம். ஏற்பாயா?”

“நிச்சயம்.”

“உன் தந்தை சாளுக்கிய தேசம் போனபோது எனக்குத் தந்தையானை முடி வளையம் இது, பரிசுத்தமான காப்பு, உனக்கு இது தர விரும்புகிறேன்.”

“ஏன்?”

“போர் நடக்க ஏற்பாடாகிறது அருண்மொழி.”

“எப்படிச் சொல்கிறீர்கள்?”

“குடந்தை நகர் கொல்லர் பட்டறை இடைவிடாது இயங்குகிறது. கொல்லர்களுக்குத் தனிச் சிறப்புக்கு நேற்று பேச்சு நடந்தது.”

“என்ன தனிச்சிறப்பு?”

“கம்மாளர்கள் நல்லது கெட்டதற்கு சங்கு ஊதிக் கொள்ளவும், அவர்கள் மேல் துணி போட்டுக்கொள்ளவும், வீடு உயர்த்தி இரண்டுவாசற்படி வைத்துக் கொள்ளவும், முப்புரி நூல் அணியவும்; அவர் வீட்டு சுவர்களுக்கு சுண்ணம் பூசிக்கொள்ளவும் அனுமதி தர பிரம்மதேய சபையை ஆலோசித்திருக்கிறார்கள்.”

“தந்து விடுவார்களா?”

“நிச்சயம்”

“எதனால் இந்த உயர்வு?”

“மூன்று வருடங்கள் இடைவிடாது படைக்கலங்கள் அமைத்துக் கொடுத்ததற்கு சோழ மன்னர் நன்றியாய் தெரிவித்த உதவி இது.”

“மூன்று வருடம் படைக்கலங்களா?”

“மக்களுக்குத் தெரியாதிருக்க வைக்கோல் போர் மூடி பல வண்டிகள் தஞ்சை போய்விட்டன. பொறி வில் வேறு புதியதாய் செய்திருக்கிறார்கள், கம்மாளர்கள்.”

“எப்படிப்பட்ட பொறி வில்?”

“ஒரு வில்லில் பல அம்புகள் வைத்து பொறியை இழுத்து விட கிட்டத்தட்ட அரை காத உயரம் பறக்கின்றன, இரவு நேரம் கம்மாளர்கள் பரிசோதனை செய்கிறார்கள். அம்பு நூலில் எண்ணைத் துணிச் சுற்றி நெருப்பிட்டு, ஒட்டுமொத்தமாய் எரித்து அம்பு பறக்க விடுகிறார்கள். காவரிக்கரை கூட எரிந்து போய் விட்டது.”

“உங்களுக்கு எப்படி இது தெரியும்?”

“பிரம்மராயருக்கு ஆசை நாயகியாய் இருப்பது எளிதல்ல நம்பி. எனக்குத் தெரியாது என்று பிரம்மராயரிடம் சொல்ல முடியாது, தெரியாதவர்களை பிரம்மராயர் மதிப்பது கிடையாது.”

“வேறு செய்திகள் உண்டா?”

“இந்த முறை மழைக் காலத்தில் பழையாறையும் குடந்தையும் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டு விட்டன. படை வீடுகளை தஞ்சைக்கே மாற்றிவிடலாம் என்று சொல்.”

“அப்போது பழையாறை?”

“பழைய நகரம். தஞ்சையை விட்டு பாண்டிய நாட்டிற்குப் படைகள் போன பிறகு பழையாறையைக் காலி செய்து விடலாம்.”

“புரிகிறது. வீரர்கள் திரும்பி வரும்போது அவர்களுக்கென்று தனி வேளங்கள் தஞ்சையைச் சுற்றி அடைபட்டிருக்கும்.”

“உண்மை.”

“நான் வருகிறேன்”

“நம்பி?”

“என்னம்மா?”

“நான் அம்மாதானே உனக்கு?”

“நான் என் தந்தையை மிகவும் மதிக்கிறேன். அவர் மதிப்பவரை அவரை விடவும் மதிக்கிறேன்.”

சரபன் தொண்டவை உள்ளே ஓடினான். விபூதி எடுத்து வந்தான். நெற்றியில் இட்டான். தலையில் வைத்து ஊதினான். முற்றத்து மண் கொண்டு வந்தான். கிழக்கே நிறுத்தி சுற்றினான். ‘துப்பு இதில்’ என்று கைக் காட்டினான்.

“என்ன இது?”

“திருஷ்டி கழியட்டும், துப்பு. பாம்பு பிடித்ததை கதை கதையாய்ச் சொல்கிறாளே இவள். ஊர் முழுக்க பார்த்ததாமே...போகட்டும் துப்பு இதில்.”

மெல்லத் துப்பினான்.

வீட்டு வாசலில் எறிந்தான். நெட்டி முறித்தான்.

“அம்மா எத்தனைச் சுண். போய் வா நம்பி. நான் நலமென்று சொல்.”

“வருகிறேன் அம்மா.” நடந்தான். நின்றான். தயங்கினான். திரும்பி அவள் பாதம் தொட்டான்.

அவள் நெஞ்சில் கை வைத்து “என் மகனே” என்றாள்.

அந்தப் பெண் சுந்தரி எப்போது வாசலுக்குப் போயிற்று என்று தெரியவில்லை.

வாசலில் ஒரு கறுப்புக் குதிரை இருந்தது.

“குதிரை ஏற்றம் தெரியுமா?”

“தெரியும்”

“இது உங்களுக்கு.”

“ஏன்?”

“என் நன்றி.”

“எதனால் இவ்வளவு பெரிய பரிசு?”

“என் அத்தை மதிப்பவரை, அவரைவிட நான் பெரிதாய் மதிக்கிறேன்.”

“நான் வாங்க மறுத்தால்?”

“சோழ மக்களை, சோழ மக்களே மதிக்கவில்லை என்று பொருள். மனிதர்களை அவமதிக்கிறீர்கள் என்று அர்த்தம்.”

“என் வாள் எங்கே?”

“குதிரைச் சேணத்தில்.”

“கை நீட்டி வாங்கியதைக் கையில் கொடுத்தால் என்ன?”

“வெட்கம்”

“எதனால்?”

“அந்தணரின் வாள் என்று வாங்கினேன்.”

“இப்போது?”

“என் அத்தைப் பிள்ளையின் வாள் இல்லையா.”

“ஓகோ. நமக்குள் உறவுமுறை வேறு உண்டா?”

“தளிச்சேரி பெண், கோவில் தேவரடியார், உறவு கொண்டாட வந்து விட்டாளே என்று வேதனையோ?”

“உறவில்லாமல் இருந்திருந்தால் நன்றாய் இருந்திருக்கும்.”

“ஏன் இப்போது என்ன கெட்டுவிட்டது?”

“வெட்கம், இடைஞ்சல் செய்கிறதே”

“யாருக்கு வெட்கம்?”

“எனக்கு, உனக்கு”

“ஆஹா வெட்கப்படுகிற ஆளா, இப்படி உற்றுப் பார்ப்பது?”

“உற்றுப் பார்க்கக் காரணம் உண்டு.”

“என்ன காரணம்?”

“இந்தச் சிறிய சங்குத் தொண்டையிலிருந்தா பாம்பு பார்த்ததும் அப்படி ஒரு கூச்சல் வந்தது என்று பார்க்கிறேன். உன் கூச்சலுக்குத் திரும்பி இருந்தால் பாம்பு ஒரு போடு போட்டிருக்குமே?”

“நான் அந்தணர் போல் அவ்வளவு திறமைசாலியல்ல.”

“வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும்.”

“ஏன்?”

“திறமை உள்ளவர்களைத்தான் எனக்குப் பிடிக்கும்”

“தனிச்சேரிப் பெண் அவைகளை வளர்ப்பதில்லை அந்தணரே,”

“எதனால்?”

“காதலுக்காக அத்தை பட்ட கஷ்டத்தையும் சித்ர வதையும் பட என்னாலாகாது. ஆயினும் என் குதிரை, உங்களை என்னை விடவும் நேசிக்கும். உங்களைப் பாதுகாக்கும். என் பாட்டி இந்தக் குதிரைக்கு கட்டளை யிட்டிருக்கிறாள்.”

“என்னவென்று?”

“என் உயிரைக் காப்பாற்றிய அந்தணனை உன் உயிர் உள்ளவரை காப்பாற்று என்று. வருகிறேன்.”

படியில் ஏறினாள். திரும்பினாள். மெல்லச் சிரித்தாள். கதவு தாழிட்டுக் கொண்டாள்.

அப்பாவின் கண் படுப்படி ஓலை வைத்து விட்டு தஞ்சையிலிருந்து சேர தேசம் வந்தாயிற்று. போர் ஆசிரியப் படிப்பும் முடித்தாயிற்று. ஊர் திரும்பும்போது இப்போது மதுரையில் நட்புச் சிறை வைத்திருக்கிறார்கள்.

மேலிடத்துக் கட்டளையாம். அப்பாவின் உத்தரவாம்.

எதற்கு? ஏன்?

இனி பழையாறை போகவே முடியாதோ?

□

□

□

5

வாழ்க்கையில் மிக மோசமான நேரம் என்பது காத்திருக்கும் நேரம்தான். முடிவு என்ன என்று தெரியாது, தெரிந்து கொள்ளக் காத்திருக்கும் நேரம்தான்.

அன்புடன் சிறை வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்கிற நினைப்பே அருவெறுப்பாய் இருந்தது அருண்மொழிக்கு. சொந்த மண்ணை மிதிக்கலாம், தெரிந்த முகங்களைப் பார்க்கலாம். அம்மா பிசைந்து பிசைந்து கைகளில் போட ஆனந்தமாய் சாப்பிடலாம், எல்லாவற்றையும் விட பழையாறை போய் சோழ குலச் சுந்தரியைப்பார்க்கலாம் என்கிற ஆசை, சுக்கு நூறாகிவிட்டதே.

மறுபடி கிளம்பிய இடம் நோக்கிப் பயணப்பட வேண்டியிருக்கும். பாண்டிய நாட்டு எல்லை தாண்டி சேர தேசத்து மலைப் பகுதிகளில் ஏறி இறங்கி காடு களுடே போய் காந்தளூர் சாலை கடிகை வாசலில் நிற்க வேண்டும்.

என்ன விதமாய் நிற்கப் போகிறோம் என்று தெரியவில்லை, தூதுவனாகவா? யுத்த வீரனாகவா? இல்லை மொத்த படையும் எந்த முன்னறிவிப்புமின்றி கொள்

னைக் கூட்டமாய் தாக்குதலில் இறங்குமா? தெரியவில்லை. படிப்பு முடித்துவிட்டு வெளியே வர யுத்தம் என்பது நல்ல விஷயம். ஆனால் யார் கற்றுக் கொடுத்தார்களோ அவர்களையே எதிர்க்கும் விதி எனக்கு அமைய வேண்டுமா? தீட்டின மரத்தில் கூர் பார்க்கும் வண்ணமாய் காந்தளூர் சாலையை வெட்டப் போகிறேனா.

‘இதுவரையில் யாரையாவது கொன்றிருக்கிறாயா அருண்மொழி? முதல் கொலை கடினம். பிறகு சர்வ சகஜமாய் போகும்—’ சர்வசிவப் பண்டிதர் பேச்சு நினைவுக்கு வந்தது. எப்படிப்பட்ட மரணம் உத்தமம். எந்த வேளையும் மரணம் உத்தமம், என்று அவர் பேசியது நினைவுக்கு ஒதிற்று.

ஒரு வேளை அம்மாவை, தஞ்சாவூரை, பழைய யாறையை, சோழகுல சுந்தரியைப் பார்க்காமல் ஏதேனும் ஒரு தேசத்தில் ஒரு வெட்டவெளியில் புல்தரையில் குத்துப் பட்டு சாவேனோ? இடதும் வலதும் குதிரைகள் பறக்க, தூசு கண்கள் மூட, உயிர் பிரியுமோ?

எங்கே உதை விழும்? எங்கே வெட்டுப்படும்? தலையில், தொண்டைக்குழியில், நெஞ்சில், வயிற்றில், இல்லை...வலக்கை வெட்டுப்பட்டு மரணமாவேனோ... பயிற்சி, பயிற்சி என்று உக்கிரமாய் அடித்துக் கொண்டு சண்டையிட்டிருக்கிறேனே தவிர உயிர் பிரியும் வேதனை கண்டதில்லை. உயிரைக் கொல்லும் போர் செய்த தில்லை

என்னால் செய்ய முடியுமா? ஈட்டி எடுத்து செத்துப் போ என்று எவரையாவது நெஞ்சுக்குழியில் குத்திக் கொல்ல முடியுமா? ரத்தம் கொப்பளிக்க வாய் பிளந்து கண் விரித்து கூக்குரலோடு உயிர் பிரிவதை வேடிக்கைப் பார்க்க முடியுமா?

ஏன் மரணத்துக்கு பயந்து உடம்பும் மனசும் பதறுகிறது? உயிர் வாழும் வேட்கை எதனால் வருகிறது? செத்துப் போவேன் ஒரு நாள் என்று தெரிந்த பின்னரும் சாவு நிச்சயம் என்று அறிந்தபிறகும் மரணம் ஏன் விருப்ப மில்லாது போயிற்றா? மரணம் வேண்டாம் என்று எது தடுக்கிறது. மனதா? புத்தியா? உடம்பின் கூச்சலா? ஆத்மாவின் அலறலா? ஆத்மா அலறுமா? அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாய் இருப்பது மறுக்குமா? உடம்பில் அலற என்று ஏதும் உண்டா? புத்தியா? இது மனசு மறுக்கிறதா? உணர்வா? நினைவா?

அறிவு.

இழப்பின் உணர்வு, அறிவைத் தாக்கி வேறு யாரோ இறந்ததின் உணர்வுகளைத் துள்ளச் செய்து அறிவு, இது உனக்கு நிகழாது பார்த்துக் கொள் என்கிறது. நிகழும் என்று உணர்வு சொல்கிறது.

ஆக, மனிதன் இரண்டானவன். ஒன்றாய் இருப்பினும் உள்ளே இரண்டானவன். அதனால்தான் இந்த வாழ்க்கைக் குழப்பம்.

யோசித்து யோசித்து மூளை வறண்டு போகிறது. யாரேனும் யோசித்து இது இன்னவிதம் என்று சொல்ல மாட்டார்களா என்று ஏக்கம் வருகிறது.

மரணம், தானே உணர் வேண்டிய விஷயம். அனுபவ சமாச்சாரம். இங்கே குரு இல்லை. உபாத்தியாயன் கிடையாது. இதை அனுபவித்தவன் சொல்ல இங்கே இருப்பதில்லை. இங்கு இருப்பவன் சொல்வது உண்மையில்லை.

தூக்கம் அடியோடு போயிற்று, உடம்பு எழுந்து உட்கார முடியாமல் துவண்டது.

யாரோ உலுக்கினார்கள்.

திரும்பினான். எதிரே ஸ்ரீ வல்லபன்.

“மன்னிக்க வேண்டும் அருண்மொழி. உறக்கத்தைக் கலைத்து விட்டேனா? இரண்டு பல்லக்குகள் தஞ்சையிலிருந்து வந்திருக்கின்றன. நாற்பது வீரர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். பல்லக்கில் இருப்பவர் உனக்கு ஓலை தர வேண்டும் என்கிறார். அவசரமாம்.”

“போ, வருகிறேன்.”

ஸ்ரீ வல்லபன் மெல்ல நகர்ந்து வெளியேறினான்.

தஞ்சையிலிருந்து பல்லக்கில் யார் வரமுடியும்?

என்ன ஓலை? யார், எனக்கெதற்கு ஓலை, வல்லபனல்லவா இங்கு பொறுப்பு வகிப்பவன்? நான்? அன்புடன் அடைத்து வைக்கப்பட்ட கைதியாயிற்றே.

அறையின் மூலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த பாணையிலிருந்து நீர் குடித்தான். மேல் துண்டில் நனைத்துக் கொண்டு முகம் துடைத்தான்.

குடுமியை உதறி இறுக்கி முடி போட்டான். வாளெடுத்து இடுப்பில் கட்டிக் கொண்டான், மேல் துண்டை உதறி மேலே போர்த்திக் கொண்டு வாசலுக்கு வந்தான்.

சிவிகைகள் தூக்குத்தண்டில் நின்றிருந்தன. அதாவது அவைகள் இறங்கும் இடம் இதுவல்ல. இன்னும் போக வேண்டும். இது நின்றபடி ஒரு இளைப்பாறல்.

குளிர்காற்று வீசியது. இன்னும் சிறிது நேரத்தில் விடிந்து விடும்.

சிவிகைக் காவலர் தலைவன் முன்னே வந்து வணங்கினான். இவன் சோழ தேசம். உயரமும் கூர்மையான மூக்கும் பெரிய நெற்றியும் காவரிக்கரையைச் சொல்கின்றன.

“என்ன?”

“அருண்மொழி ஐயனா?”

“ஆம்”

“உங்களுக்கு ஓலை தரச்சொல்லி உத்தரவாகியிருக்கிறது.”

“ஓலை எங்கே?”

“சிவிகையில் உள்ளவர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள்”

“போய் வாங்கி வா.”

“உங்களிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்பது உத்தரவு.”

அருண்மொழி பதில் பேசாது சில நிமிடம் இருந்து, பின் அருகே பேரனான். இரண்டு புறமும் திரையாட சிவிகை உள்ளே ஆளிருப்பது தெரியவில்லை.

“நான் அருண்மொழி. உள்ளிருப்பது யார்” குரல் கொடுத்தான்.

உள்ளே சலனம் இல்லாமல் இருந்தது.

“நான் அருண்மொழி” மறுபடிக் குரல் கொடுக்கத் துவங்கியபோது...

சிறிது இடைவெளி திரையில் தோன்றியது.

“நடராஜன் நலமா?” உள்ளேயிருந்து பெண் குரல் கேட்டது.

யார்? எந்த நடராஜன்? ஓ அது என் குதிரை...அந்தப் பெயர் இதற்குள் இருப்பவருக்கு...அந்தணரா சோழ குலச் சுந்தரியா?

“சுந்தர்...?”

திரைச் சீலைக்குக் கை நீட்டும் முன் பளீரென்று ஓலைச்சுருள் வெளியே வந்தது. நீண்ட மூங்கில்

குழலில் இரு பக்கமும் அரக்கு வைத்து முடி, முத்திரையிட்டுருந்தது. சுந்தரிதான்.

“இங்கே பேச வேண்டாம். நன்கு புலர்ந்தபின் என் இருப்பிடம் வாருங்கள். தனியே பேச வேண்டும்.”

“இது யார் கொடுத்த ஓலை?”

“சகலமும் அதில் இருக்கிறது. நான் சந்திப்பது மிக அவசியம். நீங்கள் தடுக்கப்பட்டாலும் எப்படியேனும் என்னைச் சந்தியுங்கள்?”

அடிக்குரலில் திரைச்சீலைக்கு அருகே இருந்து பேசியது உணர் முடிந்தது.

“சரி வருகிறேன்.”

ஓலை வாங்கி நகர, காவல் தலைவன் தலையசைக்க பல்லக்கு ஆடி ஆடிப் புறப்பட்டது.

அருண்மொழி விரைவாய் மாளிகைக்குள்ளே வந்தான். வாசலில் இருந்தத் தீப்பந்தம் தூண்டினான். ஓலை முத்திரைகள் சரியாய் இருந்தன. உடைத்துத் திருகியதும் இரும்பு அடைப்பு கீழே விழுந்தது. குழலைச் சரிக்க, இரண்டு ஓலைகள் இருந்தன.

“சேனாதிபதி கிருஷ்ணன் ராமனான மும்முடிச் சோழ பிரம்மராயர் குமாரன் அருண்மொழிப் பட்டனுக்கு. ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவ உடையாரின் ஆசிகள் பல.”

மாமன்னரா?

உடம்பு முழுவதும் வியப்பு ஓடியது. மேலே படித்தான்.

“சோழ தேசம் தன்னைப் பலப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டிய உத்தம வேளை வந்துவிட்டது, நமது எதிரியான பாண்டியருக்கு உதவும் வண்ணமாய் சேரமன்னன் பாஸ்கர ரவிவர்மன் நமது தூதனைச்

சிறை பிடித்ததுமல்லாமல் சித்ரவதைகளும் செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டோம்.

வேறு வழியின்றி நமது குல மாவம் காக்க எம் பெருமான் மாதேவர் கட்டளையின்படி, பாண்டியநாடு கொட்டம் அடக்கி சேரனுக்குப் பாடம் புகட்டவும் கிளம்பியிருக்கிறோம். காந்தனூர்ச் சாலைக் கடிகை மாணவர்கள் சேர தேசம் போகாது எவரையும் தடுத்து நிறுத்தும் கொள்கை உடையவர். நமது வருகையில் அவர் மாறுபாடு அடையலாம். நம்மை வரவேற்கலாம். அல்லாமல் நம்மையும் எதிர்க்க துணிவாரேயெனில் கடிகையைக் கடிந்து கொள்வது தவிர வேறு வழியில்லை. சேர, சோழ, பாண்டிய ராஜ்ய விவகாரங்களில் கடிகை ஈடுபடுவதில்லை. நமது சீற்றத்தின் காரணம் கடிகைக்கு விளக்க வேண்டியும், நம்மை வழிமறிக்க வேண்டாமென்ற விருப்பம் சொல்லவும், உம்மை நமது குதிரைப் படையின் உபதளபதியாக நியமித்து அவரிடத்தே பேச நமது செயல் குறித்து விளக்க, உம்மை அனுப்பப் போகிறோம்.

“நாம் அங்கு வரும்முன் சுந்தரி காந்தனூர் பயணப் படுவது நல்லது. அவளுக்கு அதற்கு வேண்டிய தகவல்கள் தயங்காது தரவும். சோழ தேசம் பிரம்மராயர் மகனிடமிருந்து பெரும் சேவைகளை எதிர் பார்க்கிறது. நமது உத்தரவை செவ்வனே கடைபிடிக்கவும். வாழ்த்துக்கள் ஸ்வதியதி ஸ்ரீ ராஜராஜ தேவர் உடையார் திருவாய் மொழித்தருள, திருமந்திர ஓலைநாயகம் சேனாதிபதி பிரம்மராயர் எழுதிய ஓலை. சுபம்.”

உடம்பு நடுங்கிற்று. அப்பாவால் எழுதப்பட்ட ஓலை. அரசர் சொல்லச் சொல்ல எழுதப்பட்ட விகிதம்.

யுத்தம். முதல் யுத்தம். படித்து முடித்து வந்தவுடன் எதில் படித்தேனோ, அதைத் தரைமட்டமாய்க்கும் யுத்தம், பாண்டியர் கொட்டம் அடக்கி...தேவையே இல்லை.

சோழப் படை உள்ளே புகுந்தவுடன் பாண்டிய தேசம் சரணாகதியடையும். மூலை முடுக்கெல்லாம் சோழப் படை பரவி, மீசை வைத்தவனையெல்லாம் வெட்டும்.

காந்தளூர்க் கடிகை உடன்படாது. மறிக்கும். கொல்லப் போகிறாராம் மாமன்னர். சோழ தேசம் கடிந்து கொள்வதின் ஒரே அர்த்தம் அழிப்பது. தலை தூக்காமல் ஓட்ட, வெட்டுவது. வேரோடு கிள்ளிஎறிவது.

என்னை உப தளபதியாக்கி, எனக்குப் பதவி கொடுத்து கடிகைக்கு எதிரே நிற்க வைத்து விட்டார்கள்.

எது சோழர் ஒற்றர் படை?

சுந்தரியா?

சரபன் தொண்டவையை சாளுக்கிய தேசத்திற்கு நடனமாட அனுப்பி படை நடமாட்டம் தெரிந்து தாக்கின மாதிரியா? சாளுக்கியர்கள் பெண் பித்தர்கள். மயங்கினார்கள். சுந்தரி கடிகைக்குள் நுழையக்கூட முடியாதே. இதென்ன கேவலம்? தனிச்சேர்ப் பெண்டிரை முன்னே அனுப்பி வேவு பார்க்கச் சொல்லும் தந்திரம்,

சுந்தரிக்கு என்ன சொல்லி உதவ வேண்டும்? எப்படி நம்புதிரிகளை மடக்குவது என்றா? இதுவா என் வேலை?

அமண்குடி தேவியே, மகிஷாசுரமர்த்தினி, என் வாழ்க்கையை என்ன செய்வதாய் உத்தேசித்திருக்கிறாய் அம்மா?

மாளிகையின் வெளி வாசல் வழியாய் இரண்டு வரிசையாய் இருபது வீரர்கள் நுழைந்தார்கள். வாட்கள் உருவினார்கள். நிலம் பதித்துக் குனிந்தார்கள். “உப தளபதி அருண் மொழிக்கு மெய்க்காவல் படை இருபது” பின்னால் ஸ்ரீ வல்லபன் குரல் கேட்டது.

அருண்மொழி விழி அசைக்காது வீரர்களைப் பார்த்தான். எல்லா வீரர்களும் அவனைவிட வடதில் மூத்தவர்கள். களம் பல கண்டவர்கள்.

இது என்ன உபசாரம்? நான் உபதளபதியானது ஸ்ரீ வல்லபனுக்கு சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா? யார் மூலம்?

“உனக்கு இதைச் செய்யச் சொல்லி உத்தரவிட்டது யார் வல்லபா?”

“மாமன்னர்”

“ஓலை வந்ததோ?”

“ஆமாம்”

“இன்னும் என்ன உத்தரவுகள்?”

“சொல்ல அனுமதியில்லை.”

“ஏன் கைதியிடம் சொல்லக்கூடாது என்றா?”

“நீ கைதியில்லை அருண்மொழி.”

“அப்படியா, உன் தகுதி என்ன சோழப் படையில் உபதளபதியா?”

“ஆமாம்.”

“எதற்கு உபதளபதி நீ?”

“இந்நகர்க் காவலுக்கு”

“அதாவது படை நடத்தும் பொறுப்பில்லை கோட்டைக் காவல். நகர்க் காவல்.”

“ஆமாம்.”

“கோட்டைக் காவல் உபதளபதியைவிட போர் போகும் உபதளபதி...”

“தகுதியில் உயர்வானவர்.”

“நல்லது. சீக்கிரம் புரிந்து கொண்டாய் வல்லபா. எனது மெய்க்காவலை நானே தேவையான போது தேர்ந்தெடுப்பேன். இப்போது இவர்களை அனுப்பிவிடு”

“இல்லை அருண்மொழி.”

“நிமிர்ந்து நில்” அருண்மொழி கர்ஜித்தான். “நான் குதிரைப் படையின் உபதளபதி என்பது புரிந்து பேசு” வல்லபன் நிமிர்ந்து நின்றான்.

“எனக்கிடப்பட்ட ரகசிய உத்தரவுகளை நான் மேற்கொள்ள வேண்டும். எவரும் எதன்பொருட்டும் என்னைப் பின் தொடரலாகாது. தொடர்வது தெரிந்தால், உபதளபதியை அவமதித்த குற்றத்திற்குக் கசையடி கிடைக்கும். உனக்குப் புரிகிறதா?”

“புரிகிறது உபதளபதி.”

“மாமன்னர் வரவு எப்போது?”

“உங்கள் ஓலையில் எழுதப்படவில்லையா?”

“கேட்டதற்குப் பதில்.”

“நாளையோ நாளை மறுநாளோ.”

“சற்றுமுன் இங்கிருந்து சென்ற சிவிகை எங்கே தங்குகிறது?”

“மதுரை நகர் உட்புறத்தில் அரண்மனை வீளிம்பில்”

“சிவிகையுடன் சென்ற காவலன் யார்?”

“ஒற்றர் படைத் தலைவன்”

“எந்த ஒற்றர் படை? பல படைகள் இருக்கின்றனவே.”

“எல்லா ஒற்றர் படைக்கும் தலைவர்.”

“என்ன?”

“அவர் சேனாதிபதி பரமன் மழபாடி.”

தந்தைக்கு அடுத்தபடி சோழ சாம்ராஜ்யத்தில் உயர் பதவி வகிக்கும் ஒருவர் சாதாரண உடையில் பல்லக்கு தூக்கிகளுடன் நடந்து போகும் காவல் வீரராய்...?

அவரை மீறி சுந்தரியுடன் பேசுவது எப்படி?

“உபதளபதி?” வல்லபன் குரலில் கோபமிருந்தது. “உங்கள் படிப்பு வேறு. சோழ சைன்ய அமைப்பு வேறு. என்னிடம் அதட்டியது போல எல்லா இடத்திலும் அதட்டி விடாதீர்கள். சேனாதிபதி மட்டுமில்லை, சோழ மன்னரே கூட பல்லக்குத் தூக்கியாய் காவல் வீரனாய் வருவார். வந்ததும் உண்டு. இப்போது கிடைத்த பதவி பத்திரமாக இருக்க வேண்டுமெனில் அமைதி முக்கியம் வருகிறேன்.”

ஸ்ரீவல்லபன் குனிந்து வணங்கிவிட்டுப் போனான்.

முகத்தில் பிடி மண் வாரிப் போட்டது போல் இருந்தது.

திருடர்கள், எல்லா அரசியல் ஆட்களும் திருடர்கள். நியாயமான போர், தர்மத்திற்கு உட்பட்ட யுத்தம் நடப்பதேயில்லை. சூழ்ச்சிதான் முதலும் முடிவுமான விஷயம்.

கோபமாய் குதிரையேறி விரட்டினான். நான்கு காதங்கள் போனதும் முன்பு வீரர்கள் மடக்கி வரி வகுலிக்க முயன்ற இடம் வந்தது. அந்த வாசல் அருகே உள்ள மாளிகையில் சிவிகை வைக்கப்பட்டிருந்தன. படியேறியதும் உள்ள பெரிய திண்ணையிலும், இடைகழியிலும், பல்லக்குத் தூக்கின ஆட்கள் உட்கார்ந்தும் படுத்துக் கொண்டும் இருந்தார்கள்.

மாளிகை உட்புறத்திலிருந்து வந்த காவலன் தலைவன் வந்து வணங்க அருண்மொழியும் முன் வந்து வணங்கினான்.

“உங்களுக்கு உதவ உத்தரவிடப்பட்டிருக்கிறேன்.”

“சொல்லுங்கள் உபதளபதி.”

“உங்கள் நடவடிக்கைகள் என்ன என்பது தெரிந்தால்தான் உதவிகளை கூறமுடியும்.”

“காந்தனார் சாலைக் கழிகையின் உள்புறம் நுழைவது.”

“யார் யார்?”

“சிவிகைத் தூக்கிகளும், சிவிகையில் உள்ளவர்களும்”

“நுழைந்து?”

“வழி தப்பி விட்டோம், ஒரு நாள் உண்டு இளைப்பாறி போக முடியுமா என்று கேட்பது.”

“பிறகு...?”

“உணவும் உறைவிடமும் கொடுக்கிற மாணவர்களுக்கு நன்றியாய் சில நாட்டிய நிகழ்ச்சிகள்.”

“பிறகு?”

“காந்தனார் கழிகையின் வாசல்களை அடையாளம் தெரிந்து கொண்டு அங்கிருந்து வெளியே வருவது.”

“எதுவும் நடக்காது” அருண்மொழி உதடு பிதுக்கினான்.

“ஏன்?”

“கழிகையில் பெண்களை அனுமதிப்பதில்லை.”

“ஆபத்து என்றாலும் கூடவா? அடைக்கலமாகக் கூட அனுமதிக்க மாட்டார்களா?”

“என்னவென்று அடைக்கலம் கேட்பீர்கள்?”

“சோழப் படைகள் துரத்துகின்றன என்று.”

“உங்களை யாரென்று சொல்லிக் கொள்வீர்கள்.”

“தேசமற்றவர்கள். நாடோடிகள். கம்பங் கூத் தாடிகள்.”

“எதனால் கூத்தாடிகளை சோழப்படை துரத்தும்?”

“சுந்தரி என்கிற பெண்ணை மானபங்கப் படுத்த வேண்டி...”

அருண்மொழி பெருமூச்சு விட்டான்.

“நல்லது சேனாபதி. உங்களுக்கு எந்த தகவல்கள் வேண்டும்?”

“காந்தனார் சாலையின் கட்டுமானம். எப்படிப்பட்ட கோட்டை உள்ளது என்பது தெரிவிக்க வேண்டும்.”

“தெரிந்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்”

“என் திட்டங்கள் உங்களுக்குத் தேவையில்லை உபதளபதி. உன் கடமையைச் செய்.” பரமன் மழபாடி சிறினார்.

சண்ணாம்பு கட்டிகொண்டு வரச் சொல்லி மாளிகை கூடத்தின் தரையில் அருண்மொழி கோடுகள் போட்டான்.

“சுற்றிலும் சுள்ளிக்காடு. அதாவது கருவேலங்காடு அடர்த்தியாய் பாதுகாப்புக்கென்று பயிரிடப்பட்டு நெருக்கமாய் வளர்க்கப்பட்ட கருவேலம் செடிகள்.”

“பிறகு பிரம்பும் மூங்கிலும் போடப்பட்டிருக்கின்றன. இவையும் திட்டமிடப்பட்டு வளர்க்கப்பட்டவை. இது தாண்டி மூங்கில் கோட்டை.”

“மூங்கில் கோட்டையா?”

“ஆமாம். முற்றிய மூங்கில்கள். முன்னும் பின்னுமாய் இரண்டு வரிசைகள் இடைவெளி விடாது நெருக்கமாய் சுவர்போல நடப்பெற்றிருக்கிறது. பிறகு குன்றின் துவக்கம்.”

“குன்றா?”

“ஆமாம். காந்தனார் என்கிற இடமே ஒரு சிறிய குன்றின் மீது அமைந்திருக்கிறது. இது தாண்டி உயர

மான மலைகள். இதற்குப் பின்னால் அணிவகுக்கின்றன. அடர்த்தியான காடுகளைக் கொண்ட மலைகள்.

“மேற்கொண்டு சொல்லுங்கள்.”

“எனவே, சுற்றிவந்து காந்தளரை தாண்டுவதே கடினம். பின்னால் உள்ள மலைகளை அடையவும், பாண்டி தேசத்திலிருந்து காந்தளர் போகவும், இரண்டு பாதைகள் தான் உண்டு.”

“பிறகு?”

“குன்றின் மேல் நகரம். நடுவே கடிகையைச் சுற்றி கற்சுவர். ஒரு கோல் (16 அடி) உயரம் இருக்கும்.”

“கடற்கரையிலிருந்து காந்தளர் தொலைவு?”

“முப்பது காதம்.”

“வழி?”

“ஒரே ஒரு ஒற்றையடிப் பாதை, ஆடுகள், மாடுகள் போவது.”

“வேறு ரகசிய வழிகள் உண்டா?”

“இருக்கலாம். எங்களுக்கு அறிவிக்கப்படவில்லை.”

“எல்லா மாணவர்களும் சண்டையில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களா?”

“சொல்ல முடியாது. முழு தேர்ச்சி பெற்றவர்கள் முப்பதுக்குக் குறைய மாட்டார்கள்.”

“மொத்த மாணவர்கள்?”

“இருநூறு பேர் இருக்கலாம்.”

“எந்த ஆயுதம் இயல்பாய் உபயோகிப்பது.

“சேர தேசத்து ஆயுதம் வில்”

“பொறி வில் உண்டா?”

“இல்லை. ஆனால் தேர்ச்சி உள்ளவர் இரண்டு சொடக்கு நேரத்தில் ஒரு அம்பு விடமுடியும்.”

“வேறு ஆயுதங்கள் எது?”

“நீண்ட கத்தி முதுகில் தொங்க விடப்பட்டிருக்கும் இரண்டு கைகளாலும் பிடித்து சண்டையிடுவார்கள். இந்த கத்திப் பயிற்சி கடினமானது. உறையிலிருந்து எடுத்து வெளியே உயர்த்திப் பிடிப்பதை மட்டுமே ஒரு வருடம் பயிற்சி தருவார்கள்.

“ஒரு நம்பூதிரிக்கு எத்தனை சோழ வீரர்கள் இணை?”

“நூறு பேர். அவர் தப்பிக்க நினைத்தால், அவர் போரிட்டு மாள நினைத்தால் ஆயிரம் பேர் கொன்று விட்டு தான் சாவார்.”

“எத்தனை நம்பூதிரிகள் உண்டு?”

“முப்பது பேர்.”

“அப்படியானால் உன் கணக்குப்படி காந்தளர் சாலையை ஒழிக்க ஐம்பதாயிரம் சோழ வீரர்களைப் பலி கொடுக்க வேண்டுமா?”

“சுலபமாய்.”

பரமன் மழபாடி தீவிரமாய் யோசித்தார்.

“சமாதானமாகப் போகும் வழி ஏதும் தெரிகிறதா அருண்மொழி?”

அருண்மொழி சிரித்தான்.

“பயம் வந்து விட்டதா கடிகைப் பற்றி சேனாபதி?”

பரமன் மழபாடி மெல்ல தலை உயர்த்திப் பார்த்தார். சிறிய புன்னகையை உதட்டில் நெளிய விட்டார்.

“அருண்மொழி, உபதளபதி என்று நேற்று உனக்குக் கிடைத்த பட்டம் தவிர, உமக்கு ஒரு யோக்கியதை உண்டு. மும்முடிச் சோழ பிரம்மராயரின் மகன் என்பதால் ஒரு மரியாதை உண்டு. வேறு எவன் இந்த வார்த்தை சொல்லியிருந்தாலும் அடித்து நொறுக்கியிருப்பேன். உன் தந்தையின் மதிப்பு பொருட்டு மன்னிக்கிறேன். சோழ வீரனுக்கும் பயத்திற்கும் சம்பந்தமில்லை.”

“பிறகு சேனாதிபதி இந்த கணக்குப் போட வேண்டிய அவசியமென்ன?”

“போரின் அடிப்படை உத்தி, எதிரியின் பலம் அறிதல், சமாதானம் என்று நான் பேசத் துவங்கியது சாவுக்குப் பயந்து அல்ல. சோழ வீரர்கள் எண்ணிக் கைக் குறித்துமல்ல. இத்தகைய பலம் வாய்ந்த கடிகை எதிர்க்கத் துணிந்தால் அதை முற்றிலும் அழிக்க வேண்டியிருக்கும். கடிகை இருந்த இடமே தெரியாது அதன் கதையை முடிக்க வேண்டியிருக்கும்.”

“கடிகையை முற்றிலும் அழிக்க, எத்தனை வீரர்கள் தேவைப்படுவார்கள், என்று எண்ணுகிறீர்கள் சேனாதிபதி?”

“நமது போரின் முறையை பொறுத்து அமைவது, குழ்ந்து கடிகையைத் தீயிட்டுக் கொளுத்த வேண்டுமானால் இருபதாயிரம் வீரர்கள் போதும். தாக்கி உள்ளிருந்து சிறை பிடிக்க வேண்டுமெனில் முப்பதாயிரம். இவையெதுவுமே இல்லாது இரவோடு இரவாய் கதவுகள் திறந்துவிட்டு திடீர் தாக்குதல் நடத்தினால் இரண்டாயிரம் வீரர்கள் போதும்.”

“சோழர் படை எத்தனை வீரர்களோடு வரும் சேனாதிபதி.”

சேனாதிபதி நிமிர்ந்தார். “நானை மறுநாள் தெரிந்து விடக்கூடும். ஆனாலும் சொல்கிறேன். கொஞ்ச நேரம் உன் முச்சை நிறுத்திக்கொள்.”

அருண்மொழி அமைதியாய் இருந்தான்.

“இரண்டரை லட்சம் வீரர்கள் கிளம்பி விட்டார்கள். நேற்று தஞ்சையை விட்டு முதல் தெரிந்த கைக் கோளர் குதிரைப்படை நகர்ந்து விட்டது. இதில் ஒரு லட்சம் வீரர்கள் குதிரையில் பயணித்திருக்கிறார்கள். தனியே பதினாறு மரக்கலத்தில் நான்கு நாட்கள் முன்பு கடல் வழியே சேர தேசம் சேர நாலாயிரம் வீரர்கள் பயணம் துவங்கி விட்டார்கள். காந்தனூர் மிக அருகே, இரண்டு நாழிகை குதிரை பயணம் கிளம்பி விடுவார்கள். காந்தனூர் அழிவது உறுதி.”

குத்திட்டு உட்கார்ந்திருந்த அருண்மொழி மெல்ல உட்கார்ந்து சுவரோடு சாய்ந்தான்.

இரண்டரை லட்சம் வீரர்கள். இருநூறு மாணவர் களுக்கு முன்னால், முப்பது நம்பூதிரிகளுக்கு முன்னால் இரண்டரை லட்சம் வீரர்கள்.

இவர்கள் காந்தனூர் வழியே கடந்து போனால்கூட கடிகை அழிந்து போகும் போரே வேண்டாம்.

“என்ன அருண்மொழி? பயந்துவிட்டாயா? சுற்றுக் கொடுத்த கடிகை தீப்பற்றி எரிவது போல கனவு காண்கிறாயா?”

“இது அதர்ம யுத்தம்.”

“யுத்தத்தில் தர்மம் என்று எதுவுமே இல்லை. என் சாவு முதலா? என் எதிரி சாவு முதலா? இதுவே கேள்வி. இதன் பொருட்டுதான் சமாதானம் என்று பேசினேன். இப்போது சொல், கடிகை என்ன செய்யும். போருக்குத் துணியுமா?”

“துணியும் சேனாதிபதி. ஆனால் தன் போர் முறை களை முற்றிலும் மாற்றிவிடும்.”

“எவ்விதம்?”

“தப்பிவிட்டு ஓடுகிற முறை. குரங்குப் போர்.”

“குரங்குப் போரா?”

“குரங்குகள் கோபம் கொண்டால் தாக்காது இருக்காது. கூட்டமாய் வசிக்கும் குரங்குகள் பெரிய புலியையோ, சிறுத்தையையோ தாக்க நினைத்தால் பல பகுதிகளாகப் பிரியும். நாலு முனைத் தாக்குதல் நடத்தும். தாக்கிவிட்டு ஓடும். எதிரியை காயப்படுத்திவிட்டு ஓட முயற்சி செய்யும். மறுபடி தாக்கும் புலியின் கவனத்தை வேறுபுறம் சில குரங்குகள் திருப்ப முதுகில் கடியும் பிராண்டலும் நடக்கும். குரங்குக் கூட்டம் புலியை சில சமயம் கொல்வதும் உண்டு. கொன்ற பிறகு...”

“கொன்ற பிறகு...?”

“குரங்குகள், வேறு வனம் நகர்ந்து விடும்.”

“புரிகிறது அருண்மொழி, உண்மைகளை சோழ சாம்ராஜ்ய விரிவுக்காக நீ தயங்காது சொன்ன விதம் பாரரட்டுக்குரியது. அருண்மொழி, சேனாபதி என்கிற முறையில் உனக்கொரு கட்டளையிடுகிறேன்.”

“சொல்லுங்கள்”

“குஞ்சன் நம்பூதியிடம். நம் படை வரவைச் சொல். இது சேரனுக்கும் சோழருக்கும் நடக்கும் போர் என்று சொல், அப்படையை அமைதியாய் இருக்கச் சொல்.”

“எச்சரிக்கையா? வேண்டுகோளா?”

“சொல்லும் முறை பற்றிக் கட்டளை எனக்கில்லை. விளைவு பற்றி கட்டளை. கடிகையில் ஒரு சோழ வீரன் மடிந்தாலும் கடிகை நசுக்கப்படும். நீ கிளம்பலாம்.”

“சோழ குல சுந்தரி இங்கு வரக் காரணம்?”

“அருண்மொழி. இது யுத்த காலம். பெண்கள் பற்றி நாம் பேசுவது நல்லதில்லை.”

“சரி உணவு ஏதும் தயாராய் இருக்கிறதா? இரவு கூட சரியாய் உணவு கொள்ளவில்லை.”

“உள்ளே சமையல் துவங்கிவிட்டது. ஏதும் இருக்கும் உண்டு விட்டுப் போ.”

இரண்டு மூன்று கட்டுகள் தாண்டி பின்பக்கம் போனான். பெரிய திறந்த முற்றம் சோற்றுப் பாளையில் அரிசி கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. காய்கறிகள் நறுக்கப்பட்டிருந்தன.

கொதித்துக் கொண்டிருந்த சோற்றுக் கஞ்சியை குடுவையில் மொண்டு ஆற்றி நீட்டினார்கள். சோழ தேசத்து அரிசி மணம் கஞ்சியில் வீசிற்று.

நான்கு மிடறு குடித்து விட, வயிற்றின் கூச்சல் அடங்கிற்று. கடைசியாய் இருப்பதைக் கலயம் தூக்கி வாயில் விட்டுக் கொள்ள, பின்பக்க மாடியில் சுந்தரியின் உருவம் தோன்றியது.

மெல்ல வாயில் விரல் வைத்துப் பேச வேண்டாம், மாளிகை மேல் யாருக்கும் தெரியாது வா, என்று சைகை செய்தாள்.

“பின்னால் வயல் காடுதானே?”

“காடாய் இருக்கிறது. பாண்டிய நாட்டில் இது வரை வயல் பார்க்கவில்லை” சமையல் ஆள் பதில் சொன்னான்.

பின் கதவு திறந்து மறுபடி மூடிக் கொண்டு வெளியேறினான் ஏதேதோ காட்டுச் செடிகள் ஒழுங்கின்றி வளர்ந்திருந்தன. மாளிகை வலப்புறம் நடந்தான். பல வருட காலமாய் பராமரிக்கப்படாத கட்டிடம்.

அருகே இருந்த மரத்தின் மீது சரசரவென்று ஏறி மேல்மாடப் பகுதியை கவனித்தான் மாடம் நோக்கிப் போன கிளையில் மெல்ல நகர்ந்தான். மேல் கிளையில் துண்டு போட்டு இறுக்கிக் கொண்டு கிளையை அசைத்தான். கிளை எகிறிற்று. ஒரு எம்பு எம்பிக் கிளையை உதைத்து மாடத்துக்கு தாவினான். கிளை வீசிய வீச்சில் சுவர் மீது உடம்பு பலமாய் மோதியது. கைகள் விளிம்பைப் பற்றிக் கொண்டன.

வேறு யாரும் இந்த இடிக்கு துவண்டு போய் உதை பட்ட நாய் மாதிரி கீழே விழுந்திருப்பார்கள். அருண் மொழி உடம்பு தாங்கிற்று. விளிம்பில் அருண்மொழி உடம்பு தேய்த்து சுவர் தாண்டினான் மேல் மாட முற்றத்தில் குதித்தான்.

சுந்தரி ஓடி வந்தாள்.

“அருண்மொழிப்பட்டரே.”

“நலமா சுந்தரி. உன் அத்தை நலமாய் இருக்கிறார்களா?”

“உங்களுக்கு ஓலை கொடுத்திருக்கிறார்கள்.”

“கொடு.”

இடுப்பிலிருந்து துணி உறையில் சொருகியிருந்த ஓலையை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“என் அருண்மொழி, சுந்தரியையும் ஒரு பலியாடாய் அனுப்புகிறார்கள். முன்பு அனுப்பிய ஆட்டிற்குக் கால் போயிற்று. அது காதலித்த நடனம் போயிற்று. இவளும் அந்த கதிக்கு ஆளாகாமல் பாதுகாக்க முயற்சி செய் தென்னாடுடைய சிவன் எல்லோரையும் காக்கட்டும்.”

அருண்மொழி பெருமூச்சு விட்டான். இவனால் ஆகிற காரியமா? இது? இது பலியிடப்படாது போக

வேண்டுமெனில் சமாதானம் பேசியே ஆக வேண்டும். காந்தனார் சாலை சோழப்படையை எதிர்க்காது இருக்க வேண்டும், காந்தனார் மறுத்தால், காந்தனார்ச் சாலை கடிகை வேண்டுகோளைப் புறக்கணித்தால், இவர்கள் உள்ளே நுழைவார்கள். கயிறு மேல் ஆடும் கழைக் கூத்தாடியாய் உள்ளே வருவார்கள். படையெடுத்து வரும் வீரன் புறமுதுகிட்டால்கூட மன்னிப்பு வழங்கப்படும். உயிர் பிச்சைத் தரப்படும். வேலுகாரர்கள் எங்கேயும் எப்போதும் மன்னிக்கப்படுவதில்லை.

“அருண்மொழிப் பட்டரே, நீங்கள் வருகிறீர்கள் அல்லவா.”

“இல்லை சுந்தரி. நான் தனியாகப் போகிறேன் உங்களுக்கு முன்னதாக.”

“தூதுவர் போலவா?”

“இல்லை, வேண்டுகோள் விடுக்க, எச்சரிக்கை செய்ய.”

“காந்தனார் சாலை பணியுமா?”

“மறுக்கும்.”

சுந்தரி மௌனமாய் இருந்தாள். மெல்லச் சிரித்தாள்.

“என்ன சிரிக்கிறாய் சுந்தரி?”

“அத்தை சரபன் தொண்டவை சொல்லி அனுப்பினார்கள்.”

“என்னவென்று?”

“மரணம் மனிதருக்கு நிச்சயம் உண்டு. புகழ் வாய்ந்த மரணம் கிடைக்கப் போகிறது. பெருமைப் படு என்று.”

“உன் மரணம் உறுதிப்பட்டு விட்டதாக யார் சொன்னது. நாற்பது வீரர்கள் உன்னைக் காவல் காப்பதற்கு இருக்கிறார்களே. பரமன் மழபாடி வேறு.”

“நமது சேனாதிபதியிடமும் மரணபயம் வந்து விட்டது. அதை விடுங்கள். நீங்கள் எப்படி இருக்கிறீர்கள், நடராஜன் துணையாக இருக்கிறதா?”

“அற்புதமான துணை.”

“என் பாட்டி உங்களை தினம் நினைவு கூறுகிறார். நோகாமல் நாகம் பிடித்து காட்டில் விட்ட கதையை. எல்லோரிடமும் சொல்கிறார் என்னிடம் மட்டுமே நூறு முறையாவது சொல்லியிருப்பார். நான் நன்றி கூட சொல்லவில்லை சரியானபடி”

“குதிரை கொடுத்தது எதற்கு?”

“அது பரிசு. பரிசு நன்றியாகுமா. பாராட்டாய் தந்தது நன்றியாகுமா?”

“நன்றியை வேறெப்படி சொல்ல முடியும் சுந்தரி பரிசோ பாராட்டோதானே.”

“நன்றி எதன் அடையாளம் பட்டே?”

“ஒரு சந்தோஷம், பிரியம், இதன் அடையாளம்”

“அது குதிரையில் சொல்ல முடியுமா?”

“வேறெப்படி சொல்லுவாய்”

“இங்கு சொல்ல முடியாது. பழையாறையில் சொல்லி யிருப்பேன்.”

“எப்படி?”

“கால் நாழிகை சதிரியில் நூற்றியெட்டு காரணமும் காட்டி...”

“நடனமா?”

“ஏன் நடனம் பிடிக்காதா? பாடியிருப்பேன்.”

“என்ன பாட்டு?”

“தேவாரப்பதிகம்”

“பதிகம் பாடி என்ன சந்தோஷம் சொல்ல முடியும்.”

“சில சங்கப்பாடல்கள், அகத்திணை பாடல்கள் பாடியிருப்பேன்.”

“இப்போது பாடேன்.”

“சேனாதிபதி அனுமதி வேண்டுமே”

“தேவையில்லை” — வெளியே குரல் கேட்டது. “ஒரு உபதளபதி சோழ தேசத்து தளிர்ச்சேரி பெண்புறாவை சந்திக்கவோ அவள் பாட்டு கேட்கவோ யாருடைய அனுமதியும் கேட்கத் தேவையில்லை.”

உள்ளே பரமன் மழபாடி நுழைந்தார்.

இருவரும் திடுக்கிட்டு எழுந்தார்கள்.

“உணவு முடிந்து நாம் கிளம்புகிறோம். பாண்டி நாட்டு எல்லையில் இன்றிரவு தங்குகிறோம். போகும் வழியில் பேச்சோ பாட்டோ வைத்துக் கொள்ளலாம். கிளம்பத் தயார் ஆகங்கள். அருண்மொழி உன் சாகசங்களுக்கும் பெரிய வாய்ப்புகள் இருக்கின்றன. பாண்டி நாட்டு மானிகை மதில்குவரில் மோதிச் சாகவேண்டாம்.”

வெய்யில் பூமியில் படும் முன் அனைவரும் கிளம்பி விட்டார்கள். பாண்டிய தேசத்தின் மேற்குப் பகுதி வளமான இடமாய் இருந்தது. பல காட்டாறுகள் பூமியை செழுமையாக்கியபடி ஓடின.

அருண்மொழி சிலிகைக்கு அருகே நடராஜனை செலுத்த, சுந்தரி திரை விலக்கி ஆவலுடன் பார்த்தாள்.

சட்டென்று சிவிகை விட்டுக் குதித்து குதிரை நோக்கி ஓடிவந்தாள். அருண்மொழி கை நீட்டி பற்றிக் கால்மீது கால் வைத்து முன்னே அமர்ந்து கொண்டாள். இத்தனை நெருக்கமாய், உடம்பு முழுவதும் உரசியபடி-அருண்மொழி சங்கடப்பட்டான். சுந்தரி அதை சட்டை செய்யவில்லை.

“அருண்மொழிப் பட்டரே என் அத்தை சரபன். தொண்டவைப் பற்றி என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

“மிக நல்ல பெண்மணி. உயர்வான குணம்.”

“உங்கள் தந்தையின் ஆசை நாயகியாக இருப்பது உங்களுக்கு வருத்தமில்லையோ?”

“இல்லை. வழக்கம்தானே இங்கே.”

“அத்தை மிகவும் சந்தோஷமானவர், அருண்மொழிப் பட்டரே. அவர் சந்தோஷத்திற்குக் காரணம் உங்கள் தந்தை.

“சொல், சுந்தரி”

“உங்கள் தந்தை பழையாறை வரும்போதெல்லாம் எங்கள் தெருவே பெருமிதப்படும். அத்தையால் இப்போது நடனமாட முடியாது. ஆனால் பாடுவார். இரவு வெகு நேரம் நிலா முற்றத்தில் பாட்டு நடக்கும். நாங்கள் எல்லோரும் இருப்போம். அத்தையும் உமது தந்தையும் தமிழ் ஆராய்ச்சி செய்வார்கள். சாஸ்திர சர்ச்சை செய்வார்கள். சைவமா, வைணவமா என்று விவாதிப்பார்கள். யார் கேள்வி கேட்டாலும், உங்கள் தந்தை பதில் சொல்லுவார். சேனாதிபதி, முதல் அமைச்சர் என்கிற தோரணையே இல்லை.”

“எதற்கு என்னிடம் சொல்கிறாய் சுந்தரி?”

“ஒரு தனிச்சேரி பெண்ணுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட பாக்கியம் இது, என்று அத்தையிடம் சொன்னேன். அத்தை அதற்கென்ன சொன்னாள் தெரியுமா?”

“என்ன சொன்னாள்?”

“பாம்புப் பிடாரனைப் பிடித்துக் கொள் என்றாள்.”

“யார் பாம்புப் பிடாரன்?”

“பாம்பை பிடித்துக் காட்டில் விட்டவர்.”

“நானா, என்னையா?”

“ஏன், நான் உங்களுக்கு சரியான இணையில்லையோ?”

“போருக்குப் போகிறவன் பெண்களில் எவர் இணை என்று பார்க்க முடியுமா? மரணம் உச்சியில் ஆடிக் கொண்டிருக்க, யாரையாவது நேசிக்க முடியுமா?”

“எனக்கு நேசிக்க வேண்டும் போல் இருக்கிறது. மரணம் உச்சியில் ஆட, அவரையும் நேசிக்க வேண்டும். அதோடு—”

“அதோடு?”

“நேசிக்கப்படவும் வேண்டும்.”

“சுந்தரி” அருண்மொழி அவள் தோளை மெல்லப் பற்றினான்.

“நான் யார்? தேவரடியாள். ஆட்டக்காரி; தொம்பங் கூத்தாடி. சற்று நேரம் பொறுத்து வேவுக்காரி, சாவு நிச்சயம் என்று தெரிந்து, எமன் வாசலுக்குப் போகும் போராளி. நான் நேசிக்கக் கூடாதா? நேசிக்கப்படக் கூடாதா? ஒரு சங்கப்பாடல் உண்டு. சொல்லட்டுமா?”

“சொல் சுந்தரி.”

ஓர் ஊர் ஆயினும் சேரிவாரார்...என்று துவங்கும் பாடல் அது. தலைவன் இந்த ஊர் மனிதன்தான். இதே தெருவில்தான். ஆனால் தலைவி வீட்டிற்கு வரமாட்

டான். வந்தாலும் அவள் இருப்பதைக் கண்டு கொள்ள மாட்டான். வீட்டில் உள்ளவர்களைப் பார்த்து பேசி விட்டு போய் விடுவான். ஏறிட்டு இவளைப் பார்க்க மாட்டான். பார்த்தாலும்...”

“பார்த்தாலும்?”

“ஏதிலாளர் சுடலைப் போல காண கழிப மன்னே— பக்கத்து ஊர் சடுகாட்டைப் பார்ப்பது போல் முகம் திருப்பிக் கொண்டு போய் விடுவான்.”

“நாணம் விட்டு, நல்லறிவு விட்டு இவன் மீது கொண்ட காதல், ஆசை, குறி தப்பிய அம்பு போல் வீணாயிற்று என்று பாடுகிறாள் தலைவி.”

பாடினாள். உடம்பு உருகிற்று. நெஞ்சில் இனம் புரியாத துக்கம் மண்டியது.

“யார் இந்தத் தலைவி?”

“எவளோ. நானாறு ஐந்நாறு வருடங்களுக்கு முன்பு வாழ்ந்தவள். ஆனால் என்ன? இப்போதும் இந்த பாட்டு நிஜம். இன்னும் பல ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் கழிந்து போயினும் இந்தப் பாட்டு உயிருடன் இருக்கும். இதில் வரும் தலைவி போல் பெண்கள் நிலை இருக்கும்,”

“சுந்தரி.”

“அருண்மொழிப் பட்டரே. இது ஒரு வெட்கம் கெட்ட ஜென்மம் என்று தோன்றுகிறதா என்னைப் பற்றி?”

“இல்லை சுந்தரி”

“பாவப்பட்ட ஜென்மம் என்று தோன்றுகிறதோ?”

அருண்மொழி மௌனமாய் இருந்தான்.

“நான் சிவிகைக்கு மாறிக் கொள்ளட்டுமா?”

“வேண்டாம்” அருண்மொழி கூட்டம் விட்டு குதிரையை முன்னே நடத்தினான், விரைவாக்கினான். பாண்டிய நாட்டு எல்லையை, சேர தேசமும் பாண்டிய நாடும் பிரியும் இடத்தை அடைந்தான்.

“ஏன் விரட்டிக் கொண்டு வந்து விட்டீர்கள்?”

“தளிச்சேரி பெண்டிர் பதியிலார் என்று அழைக்கப் படுவதுண்டு.”

“ஆமாம்.”

“அது மீறி பதி அவளுக்கு இருப்பதுண்டு.”

“உண்டு.”

“ஒருவரின் துணையாய் காலம் முழுவதும் வாழ்வது உண்டு.”

“வாழ்வதுதான்.”

“தளிச்சேரி பெண்டிர் இறைவன் முன்பு தாலி யணிந்து எவரை வணங்கி ஏற்கிறாரோ, அவருக்கே என்று வாழ்வது வழக்கம்.”

“ஆமாம்.”

“இது என் மோதிரம். இது எனக்கு வந்த அரசரின் ஓலைக் கயிறு. நீ அணியலாம்.”

“அருண்மொழிப் பட்டரே”

“நேசிக்கப்படவில்லை என்று வருத்தம் வேண்டாம் சுந்தரி. நீ நேசிக்கப்படத் தகுந்தவள். இதோ இந்த ஆற்றின் எதிர்கரையில் நான் உன்னைப்பற்றி நடராஜனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தேன். பழையாறை போக வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். இப்படி பாழ்பட்ட பாண்டிய நாட்டில் உன்னை சந்திப்பேன் என்று எதிர் பார்க்கவில்லை.”

“எனக்கு அவசரமில்லை அருண்மொழிப் பட்டரே.”

சுந்தரி நகர்ந்து மரம் நோக்கிப் பேசினாள்.

“எங்கே என் மனசு சொல்லாமல் போய்விடுவேனோ என்கிற பயம். உடனே குதிரையில் தாவி ஏறி பேசத் துண்டியது. இப்போதே இங்கேயே என்பது அவசிய மில்லை. உபதளபதி அழைத்தால் தனிச்சேரி பெண் வரக் கடமைப்பட்டவள்.”

“அப்படி அழைத்து அசிங்கப்படுத்த விரும்ப வில்லை.”

“புரிகிறது உபதளபதி, உங்களுக்காக நான் என்றும் இருப்பேன். இதற்கு கயிறு அவசியமில்லை. அவசியம் என்கிறபோது வந்து கேட்கிறேன். எனக்கு ஒரு அந்தஸ்து தாருங்கள். என் மக்களிடையே மதிப்பு கொடுங்கள் என்று கேட்கிறேன், நானும் பாழ்பட்ட பாண்டிய நாட்டில் உங்களுடையவளாக அங்கீகரிக்கப் பட வேண்டாம். என் அத்தை முன்பு அது நடக்கட்டும்.”

“சற்று இளைப்பாறு சுந்தரி.”

“களைத்தால் தானே இளைப்பாற”

“வேறு என்ன செய்யப் போகிறாய்?”

“இன்னொரு பாடல் பாடட்டுமா? தலைவன் தலைவி இருவரும் தனித்திருக்கிறார்கள். அருகே நெருங்கி உடம்பு உரச உட்கார்ந்திருக்கிறார்கள் முத்தமிட்டுக் கொள் கிறார்கள், மெல்ல கலைந்து காமத்துக்குத் தயாரா கிறார்கள். யாருக்கும் தெரியாமல் தோப்பில் உட்கார்ந்து தங்களை மறந்திருக்கிறார்கள். இது களவு வழி காதல்.”

“சட்டென்று தோப்புக்குள் யாரோ வரும் சத்தம் கேட்கிறது. செவிலித்தாய் வருகிறாள், தலைவன் ஓடி விடுகிறான். தலைவி நிலைகுலைந்து எழுந்து நின்று உடைகள் சரிசெய்து கொள்கிறாள். செவிலித்தாய்

கேட்கிறாள். கற்போடு இருக்கிறாயா இல்லையா, எப்படி என்று.”

“தலைவி பதில் சொல்கிறாள்—”

“ஒரு யானை, பசிக்கு மரக்கிளை வளைத்து உண்ப தற்கு உடைத்தது. யாரோ வரும் சத்தம் கேட்டு, உடைத்த கிளையை அப்படியே விட்டு விட்டு ஓடிற்று. கிளை உடைபட்டு மரப்பட்டையில் தொங்கிக் கொண் டிருக்கிறது. அது உண்ணப்படவும் இல்லை. ஓடியா மலும் இல்லை.”

“ஆஹா.” அருண்மொழி வியந்தான்.

“இதுவும் நானாறு வருடம் ஆயிற்று. இன்னும் பல ஆயிரம் வருடங்கள் இந்தப் பாடலும் உயிரோடு இருக்கும். இந்த மாதிரிப் பெண் ஜென்மங்கள் அப் போதும் வாழும்.”—அழுதாள்.

“சுந்தரி”

அருண்மொழி அவள் அருகே அமர்ந்து அவளை அணைத்துக் கொண்டான். தலை கோதினான். கன்னங் களில் முத்தமிட்டான். முகம் தூக்கி இதழ் சுவைத்தான். அவள் அவன் மூச்சு திணறும்படி இறுக்கினாள். அம்மா. உடம்பு எத்தனை சுகம் என்று அவள் மல்லாந்தாள்.

அருண்மொழி காதுகளில் சூடு பரவியது. புஜங்கள் இறுகின. வயிறு குழைந்தது. மூர்க்கமானான். தோப் புக்குள் யானை கிளை உடைத்து சுவைத்துத் தின்றது.

“வளை எறி என்று ஒரு பாடம் உண்டு, அருண் மொழி. எறிந்த வேகத்தில் பொருளை தாக்கிவிட்டு மறுபடி திரும்பி வரும்.”

“ஆமாம் ஐயன்.”

“திரும்பிப் பெறும் போது வேகம் கூடும்.”

“ஆமாம் ஐயன்.”

“வளை. எறியை எறிந்தவன் கவனமாய் இல்லை யெனில் அவனையே அடித்து வீழ்த்திடும். அது போல் நீ கடிக்கையை விட்டு வெளியே போய் வேகமாய் திரும்பி யிருக்கிறாய்.”

“ஐயன் கடிக்கைக்கு எந்த ஆபத்தும் வராது.”

“அதாவது சோழப்படைகள் போக அனுமதித்தால்”

“ஆமாம் ஐயன். இது அரசியல்.”

“இல்லை அருண்மொழி, அகங்காரம். சோழ தேசத்து அகங்காரம். இது சேரனுடைய பூமி. அவன் கொடுத்த இடத்தில் கட்டிய கடிக்கை. நான் அவனுடைய பிரஜை. பயிற்சி எல்லாருக்கும் உண்டு என்று அறிவித்தது இந்தக்

களறியை பலகாலம் உயிர்ப்பிக்க-கலையாக வளர்க்க- நல்ல வீரனுக்கு நல்ல பயிற்சி என்று கற்றுக் கொடுக்க. ஆனால் எனக்கென்று கொள்கை உண்டு. அது சேர மன்னனைப் பாதுகாப்பது.”

“ஐயன்”

“என்ன அருண்மொழி?”

“இரண்டரை லட்சம் சோழவீரர்கள் வருகிறார்கள்.”

“அதனால்...?”

“கடிக்கை காயப்படுத்தப்படும்.”

“உடம்பிருக்கிற வரையில் காயம் நிச்சயம். மரணம் நிச்சயம்.”

“இதில் நீங்கள் தலையிட வேண்டாம் என்பது எங்கள் மன்னரின் வேண்டுகோள்.”

“மறுக்கப்பட்டது என்று ராஜராஜனிடம் சொல். வேண்டுமானால் கடிக்கையில் உள்ள சோழ தேசத்து மாணவர்களை உடனே வெளியே அழைத்துப் போ... எத்தனை லட்சம் வரிலும் கடிக்கை மறிக்கும்...”

□ □ □

வெளியே கூக்குரல் கேட்டது. சிறு முரசுகள் அபாயம் என்று முழங்கின. மாணவர்கள் ஆயுதங்களுடன் ஓடி வியூகம் வகுத்தார்கள்.

குஞ்சன் நம்பூதிரி எழுந்து வாசலுக்கு வந்தார். குன்றின் உச்சியில் உள்ள கட்டிடத்தின் வாசலில் நின்ற படி, கிழக்கு நோக்கிப் பார்த்தார்.

ஒரு சிலர் ஓடி வர, சிலர் குதிரையில் துரத்தினார்கள், சிலவர்களுக்கும் குதிரை ஆட்களும் சண்டை போட்டார்கள், சிலவர்களை நிறுத்தப்பட்டு, அதிலிருந்து ஒரு பெண் குறித்து, காந்தளூர் நோக்கி ஓடினாள். மூங்கில்

கதவு தட்டினாள். கதவு திறக்கப்பட்டது. பத்து வீரர் களோடு உள்ளே ஓடி வந்தாள். மயங்கி வீழ்ந்தாள்.

யாரோ தகவல் தெரிந்து ஓட, குதிரை மீது வந்தவர்கள் மூச்சிறைக்க நின்றார்கள்.

“ம்ம்?” குஞ்சன் நம்பூதிரி செய்கையால் கேள்வி கேட்டார். “சோழ வீரர்கள் பாண்டிய நாட்டு தளிச் சேரிப் பெண்ணை துரத்தினார்கள். அந்தப் பெண் மயக்கமாகி விட்டாள். அவளது காவல் வீரர்களுக்கு நல்ல காயங்கள். பெண் என்பதால் கடிகை வாசலில் வைத் திருக்கிறோம்.”

“அழைத்து வா.”

“பெண், பொன், மண் இதற்கு தானே யுத்தமே-” என்ன அருண்மொழி. “இதன் பொருட்டுதான் கடிகை யில் பயிற்சி பெற்றாய் இல்லையா?”

“இல்லை ஐயன், தர்மம் காக்க”

“எது தர்மம்? பெண்ணைத் துரத்துவதா?”

“தெரியவில்லை ஐயன். விசாரிக்க வேண்டும். நான் விடை பெறுகிறேன்”—வணங்கினான்.

“சோழப் படைகள் இன்னும் வரவில்லையே. இன்று இரவு தங்கி, நாளை புறப்படேன்.”

“உங்கள் எண்ணத்தை மன்னரிடம் சொல்ல வேண்டும். ஒரு வேளை மனம் மாறி அவர் படையெடுப் பைத் தவிர்க்கலாமல்லவா”

“இரண்டரை லட்சம் போர் வீரர்கள் உடையவன் மனம் மாறுவானா? சேர தேசம் அழித்து விட்டு தான் போவான். உங்கள் மன்னர் இங்கு வரட்டும். பிறகு சேர்ந்து கொள். கவலைப்படாதே, கடிகை உன்னைச் சிறைப்படுத்தாது. எங்கு வேண்டுமானாலும் காந்தனார் எல்லையில் நீ நடமாடலாம்.”

“இல்லை ஐயன். நான் எங்கும் போகவில்லை. இங்கேயே காத்திருக்கிறேன்” வாசற்படியில் உட்கார்ந்து கொண்டான். குஞ்சன் நம்பூதிரி உள்ளே போனார். ஏதோ ஒலையில் எழுதி சிலரை குதிரைகளுடன் அனுப்பினார். மடமடவென்று மற்றவர்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்தார். காந்தனார், அருண்மொழி கண்ணெதிரே யுத்தத்துக்கு தயாராகியது. அருண்மொழி செயலற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அந்தப் பெண்ணை கடிகைக்கு வெளியே நகரத்தில் வைத்து வைத்தியம் செய்தார்கள்.

இருள் கவிழ்ந்தது. அந்தச் சிறிய நகரத் தெருக்களில் தீப்பந்தங்கள் ஏற்றப்பட்டன.

எங்கோ நாட்டியம் தொடங்கும் முன் வாசிக்கப்படும் உடுக்கை கேட்டது. தீப்பந்தங்கள் ஒரு இடத்தில் குழுவாய் சேர்ந்தன. கடிகையில் காவல் காக்கும் மாணவர்கள் இடது வாசலில் வந்து நின்றார்கள். குன்றின் உச்சியிலிருந்து அந்தப் பெண் ஆடுவது நிழலாய் தெரிந்தது.

அருண்மொழி குதிரை ஏறி மேற்கு வாசலுக்குப் போனான். கோட்டை சுவரில் நின்று, மேற்கு திசை மலைகளைப் பார்த்தான்.

“நான்கு புறமும் சூழ்ந்து தாக்குவார்கள் என்று நினைக்கிறாயா?”—அருண்மொழியின் பின்னால் குஞ்சன் நம்பூதிரியின் குரல் கேட்டது.

“ஐயன்”

“இருளில் மலைகளைப் பார்க்கும்போது விளிம்புகளைக் கூர்மையாய் கவனி. மூன்று கொடிகள் கடந்து விட்டன, எனக்குத் தெரிந்தவரையில்.”

“முற்றுகையை கடிகை தாக்குப் பிடிக்கும் ஐயன், எனக்குத் தெரியும்.”

மு யு—8

“முற்றுகையிட மாட்டார்கள் என்கிறாயா? அப்படியானால் பலத்த அழிவு சோழப்படைக்கு நிச்சயம்.”

“இப்போதாவது நீங்கள் சரியென்று சொன்னால்...”

“இல்லை அருண்மொழி. உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டகம் செய்ய முடியாது.”

“சோழ தேசமும் தன் பங்குக்கு நெற் பொதிகள் தருகிறதே.”

“அது கூலி. ஆசிரியனுக்கு காணிக்கை. இது கடமை சேர மன்னன் என் அரசன். இன்னொரு மகன். என் ஆட்கள் சேர மன்னனை இந்நேரம் நெருங்கியிருப்பார்கள். மேற்கு மலையில் இறங்கும் சோழ வீரர்கள் பின்னால் வந்து மறித்துக் கொள்வார்கள். கடல் வழியே வந்து, காந்தளூர் அடைந்து, சோழப்படை நிச்சயம் அழிக்கப்படும்.”

“எப்படி?”

“மலை உச்சியில் சேர வீரர்கள். இயல்பாய் தேர்ந்த வில்லாளிகள். கீழே சோழப் படை. காட்டு மிருகம் மாதிரி அடிபடுவார்கள்.”

“கிழக்கு திசையில் இரண்டரை லட்சம் வீரர்கள் வருவார்களே.”

“சுள்ளிக்காடு அவர்களை புகவிடாது. ஒரே பாதை. நான்கு நான்கு குதிரைகளாகத்தான் வரிசையாய் போக முடியும்.”

“இரண்டரை லட்சமும் முன்னேற முன்னேற வெட்டுப்படுவார்கள். வெட்டி விட முடியுமா?”

“வேறு வழியிருக்கிறது.”

“என்ன?”

“சுள்ளிக்காட்டிற்கு இடையே போய் கோட்டை பாதிக்கப்படாமல் நடுவே தீயிடப்படும். சோழப் படைகள் வரும் பாதை தீ சூழ்ந்து தடுக்கப்படும்.”

“முன்னே காந்தளூர் கடிகை மாணவர்கள். பின்னே தீக்காடு. நாற்பதாயிரம் வீரர்களைச் சுலபமாய் கொல்ல முடியும். தீயோடு சண்டையிட எவனாலும் முடியாது.”

“ஐயன்.”

“கெஞ்சாதே அருண்மொழி. மிஞ்சிவிட்ட விஷயம் இது. சோழனுக்குக் கடிகை நடத்தும் பாடத்தைப் பார்.”

“ஐயன்.”

“என்ன?”

“நான் வெளியேறுகிறேன்.”

“முடியாது”

“நான் தூதுவன்.”

“யார் இல்லை என்ன சொன்னது?”

“என்னை சிறை வைக்கிறீர்களா?”

“இல்லை. இப்போது போக அனுமதி இல்லை என் கிறேன்.”

“ஏன்?”

“சாவின் கோரதாண்டவத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் போ.”

“நான் துணிந்து வெளியேறினால்?”

“மறிக்கப்படுவாய்”

“யாரால்?”

“என்னால். என் மாணவர்களால்.” கை தட்டினார். பத்து மாணவர்கள் உருவிய கத்தியோடு அருண்மொழியை சூழ்ந்து கொண்டார்கள். குன்றின் கீழே உடுக்கை ஒசை பலமாய்க் கேட்டது.

கோட்டை சுவருக்கு அப்பால் உள்ள மரத்தில் ஏறி அருண்மொழி கைதாவதைப் பார்த்த பரமன், மழபாடி, சரசரவென்று கீழிறங்கினார். சுள்ளிக்காட்டு நடுவே ஓடினார்.

சுள்ளிக்காடு துவங்கும் எல்லையில் முதல் குதிரைப் படைக்கு தலைமை வகித்தவரைக் கண்டு திகைத்தார்.

சேனாதிபதி கிருஷ்ணன் ராமனான மும்முடிச் சோழ பிரம்மராயரை நோக்கி வணங்கினார். காதோடு விஷயம் சொன்னார்.

“அரசர் எங்கே பிரம்மராயரே?”

“கடற்படையோடு மேற்குப் பக்கம் சென்றார்.”

“ஆபத்தான இடமாயிற்றே. பின்னால் சேரப்படை தாக்கினால்?”

“முடியாது.”

“எப்படி?”

“மலை உச்சியில் ஒரு படை தங்கிவிட்டது. சேரப் படை மலை ஏறும்போது தாக்கும். அந்தப் படை தாண்டி வருவது கடினம். மேலும்”

“மேலும்?”

“மலையேறின சேரப் படையை கண்காணித்து ஒரு கப்பல் காத்திருக்கும். சேரப்படை பாதி மலை ஏறியதும் கீழிருந்து பொறிவிற்களால் தாக்கும்.”

“இப்போது உங்கள் திட்டம் என்ன?”

“சுள்ளிக் காட்டுக்கு அடிவாரத்திலிருந்து நெருப்பு வையுங்கள் எரிந்து தணியட்டும். பிறகு போவோம்.”

“உள்ளே உங்கள் மகன் இருக்கிறாரே.”

“மகனாவது தந்தையாவது. இது யுத்தம் பரமா, போ. இருபது வீரர்களுடன் சுள்ளிக் காட்டின் வழியே மூங்கில் கோட்டைக்கு போ. கதவை உடைக்க முயற்சி செய். முடியாது போனால் நெருப்பு வை. மேலிருந்து சுள்ளிக் காட்டிற்கும் நெருப்பு போடு. பிரம்பு, மூங்கில் எல்லாம் எரித்து விடு, மலை முழுவதும் எரியட்டும். எரிந்து அணைந்த சாம்பல் மீது ஏழாயிரம், ஏழாயிரம்

பகுதிகளாகப் பத்துப் பகுதிகள் உங்களை நோக்கி வரும். கவலை வேண்டாம்.”

“மேற்கே?”

“காடு எரியூட்டப்பட மாட்டாது. இங்கே எரியத் துவங்க, அப்படி காந்தளூர் மாணவர்கள் தப்பிவிடலாம். அல்லது கைது செய்யப்படுவார்கள். அல்லது அங்கேயே வெட்டிக் கொல்லப்படுவார்கள் போ. விரைவாகச் செயல்படு?”

“இடையே நம்பூதிரிகள் பணிய முன் வந்தால்?”

“இனி எதுவும் ஏற்பதில்லை. வெட்டிப் போடு?”

“யுத்தம் நிச்சயமா?”

“துவங்கிவிட்டது பரமா? பாண்டிய வீரர்களுக்குத் தனிப் பயிற்சி கொடுக்கும் கடினையைத் தரைமட்ட மாக்கு. போ. நீ தீப்பந்தம் வீச, இங்கும் நெருப்பு வீசட்டும். சுள்ளிக்காடு உலர்ந்து பேர்ய் சுகமாய் இருக்கிறது. கொழுந்துவிட்டு எரியும்.”

மறுபடி பரமன் மழபாடி மேலே ஓடினார். இருபது வீரர்கள் உருவிய வாளுடன் பின் தொடர்ந்தார்கள். மூங்கில் கோட்டையின் மேல் தடயம் தெரிந்தன. சிறிய கதவின் வழியே ஆட்கள் வெளியேறி வந்தார்கள். பத்து மாணவர்கள் எரியாத எண்ணை சுருள்களுடன் வர, பரமன் மழபாடி பின்னடைந்தார். சுற்றிக் காட்டில் பதுங்கிக் கொண்டார். மாணவர்கள் நடந்தார்கள். சுள்ளிக்காட்டுக்கு நடுவே தீ எரிந்தது. பரமன் மழபாடி மேலே மலை மீது தீ வைத்தார். கீழே அடிவாரத்திலும் தீ வைக்கப்பட்டது. காற்று வீச கிழக்கு திசை முழுவதும் தீ பரவியது. மூங்கில் சுவர்களின் ஓரம் இருபது வீரர்களுடன் பதுங்கிக் கொண்டார். கீழே இறங்கிய மாணவர்கள் தீயிடையே குழப்பட்டுக் கத்துவது கேட்டது.

மூங்கில் சுவருக்கப்பால் நடமாட்டம் அதிகமாயின. “கொதிக்கும் எண்ணையை மூங்கில் சுவர் ஓட்டி வீசுங்

கள்?”—உத்தரவு கேட்டது. “ஆட்கள் உச்சிக்கு வந்து விட்டார்கள்”—எச்சரிக்கை கேட்டது.

பரமன் மழபாடி தீப்பந்தம் எடுத்து உள்ளே வீசினார். மூங்கில் அடியில் நெருப்பு வைத்தார். சுற்றிக் கொண்டு மேற்கு திசை நோக்கி வீரர்களுடன் ஓடினார். பேச்சுக்குரல் இல்லாத இடத்தில் குத்திட்டு உட்கார்ந்து கொண்டார். மேற்கு திசையின் கீழே சலசலப்பு கேட்டது.

மூங்கிலில் தைத்தது ஒரு அம்பு. சர்ரேலெனக் காத்ருகே ஒன்று. எடுத்துப் பார்த்தால் சோழ இலச்சினை. படைகள் மேலே வந்துவிட்டன.

அக்காக் குருவி போல “அக்காவ்? அக்காவ்?” என்று கூவினார். கீழுள்ளவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள். மேற்கொண்டு அம்பு படாது மேலே வந்தார்.

“யாரது? குரல் கேட்டது.

“பரமன்.”

“வந்தியத் தேவரா?”

“மன்னர் எங்கே?”

“இதோ, பின்னால் வருகிறார்.”

“என்ன பரமா?”

பழக்கமான குரல் கேட்டது. மாமன்னர் ராஜ ராஜன் முன்னே வந்து நின்றார்.

“சுள்ளிக்காடு கிழக்கே எரிகிறது. உள்ளே அருண் மொழி கைது செய்யப்பட்டு விட்டார்.”

“மீட்பது கடினமோ?”

“இந்நேரம் வெட்டிப் போட்டிருக்கலாம். நடுவே தீ வைத்த கடிகை மாணவர்கள். அவர்கள் இறங்கி நடுக் காட்டிற்குள் ஓட நான் மேலே தீ வைத்து விட்டேன். இடையில் மாட்டிக் கொண்டார்கள்.”

“குறுக்கு வெட்டாய் வரமுடியாதா?”

“குறுக்காய் கருவேலம். வெட்டிச் சாய்த்து வருவது கடினம்.”

“மீதமுள்ளவர்கள் இப்படி இறங்கலாம் அல்லவா?”

“வேறு வழியில்லை”

உள்ளேயிருந்து தடதடவென்று ஆட்கள் ஓடி வருவது கேட்டது. மூங்கிலைத் தோண்டி அப்படியே பெயர்த்து எடுத்தார்கள். வழி கிடைத்தது. வெளியே வந்தார்கள்.

வந்தவர்கள் மீது பரமன் மழபாடி பாய்ந்தார். சோழ வீரர்கள் வெறிக் கூச்சலோடு தாக்கினார்கள். மன்னர் மொத்தப் படைகளையும் மலையேறி உள்ளே நுழைய உத்தரவிட்டார். ஆயிரம் வீரர்கள் உள்ளே நுழைந்தார்கள். கத்திகள் மோதும் ஒலியும் உயிர்க் கூச்சலும் இடைவிடாது கேட்டன.

மன்னரும் வந்தியத் தேவரும் உள்ளே நுழைய, பின்னே ஆயிரம் சோழ மறவர்கள் உள்ளே புகுந்தார்கள். நகரம் எரியூட்டப்பட்டது. சோழப்படைகள் முன்னேறி கடிகையின் சுற் சுவர்களை வளைத்துக் கொண்டன.

□ □ □

அருண்மொழியின் கைகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. உடைவாளை உறையோடு சுற்றி கட்டிவிட்டிருந்தார்கள். கடிகையின் திறந்த முற்றத்தில் சுந்தரியும் சோழவீரர் களும் எதிர் சுவரில் உள்ள இரும்பு வளையங்களோடு பிணைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். குற்றம் செய்யும் மாணவரைப் பிணைத்து பிரம்பால் அடிக்கும் இடம் அது.

குஞ்சன் நம்பூதிரி பீடத்தில் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்தார். எதிரே மாணவர்கள் முழங்காலிட்டு பின்புறம் தரையில் யதிய உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

குஞ்சன் தலை நிமிர்ந்தார்.

“நானாறு வருடத்து பாரம்பரியம் அழியப்போகிறது. இந்த காந்தனார் கடிகை மண்ணோடு மண்ணாய் மாறப்போகிறது.

“வீரர்களே, தர்மத்தை நிலைநாட்டுவதற்காக யுத்தக் கலையை போதிக்க எழுப்பப்பட்ட இந்தக் கடிகையின் கதை ஏதோ காரணங்களால் முடியப்போகிறது.

“கடிகையை அழித்தால் கலை அழிந்து விடுமா? இல்லை, அழியாது. மனிதன் உயிரோடு இருக்கும் வரையில் யுத்தம். இருக்கும். போர் என்பதை கலையாக மாற்றும் நிலையும் இருக்கும்.”

“வீரர்களே. நெருப்பு சூழ்ந்த வனத்தை விட்டு துக்கத் தோடு மிருகங்கள் தப்பி ஓடும். வேறு புகலிடம் தேடும். கடிகையை தீ சூழ்ந்து விட்டது. தப்பி ஓடுங்கள் எப்படியேனும் உயிர் பிழையுங்கள். வேறு எங்கேனும் தஞ்சம் அடையுங்கள். தப்பித்து ஓடி எந்த விதத்திலேயேனும் மறுபடி ஒரு கடிகையைத் துவக்குங்கள்.

“கடிகையை மட்டும் அழிக்க வருவதென்றால் போராடி காப்பாற்றலாம். நாம் சுற்ற கலையை அழிக்க

வருகிறான் சோழன். எனவே தப்பித்து ஓடி கலையைக் காப்பாற்றுங்கள். கிழக்கே தீ வைக்கப்பட்ட சுள்ளிக் காடு. பின்பக்கம் சோழ வீரர்கள். இனி வடக்கும் தெற்குமே தப்பிக்குமிடம். தெற்கே ஆழமான சரிவு பள்ளத்தாக்கில் யாரும் இறங்கியதில்லை. இறங்கி சேரதேசம் போனதில்லை. கொடிவேர்களைப் பிடித்து பள்ளத்தாக்கில் இறங்கி ஒரு பகுதியினர் சேர தேசம் போய் பாஸ்கர ரகுவர்மனுக்கு உதவி செய்யுங்கள். ஒரு பகுதி வடபக்கம் பொங்கும் அருவியில் குதித்து கரையேறி சாளுக்கிய தேசம் போகலாம். நீண்ட வளையும் மூங்கில் எடுத்து நுனியை கரை நோக்கி வைத்து குதிக்க நீர் விழுந்த சதுப்பு இடம் மூங்கிலை வாங்கிக் கொள்ளும். மூங்கில் வளைந்து உங்களை ஆற்றில் எறியும். அடி படாது தப்பித்தவர் வடபுலம் போகலாம்.

“இரண்டு திசைகளும் மரண விளிம்பில் அழைத்துப் போகும் பாதைகள்தான். வேறு வழியில்லை. எதிரியிடம் சிக்கி சாவதைத் தவிர தப்பிக்க முயற்சிப்பது கடிகைக்கு நீங்கள் செய்யும் கடமையாகும்.

“போய் வாருங்கள் வெற்றி உமதே.”

மாணவர்கள் எழுந்தார்கள்.

“சோழ தூதுவர் உபதளபதி அருண்மொழியை விடுதலை செய்து விடலாம். அவர் உயிருக்கு நான் உத்தரவாதம் தந்துள்ளேன். மறுபடி காந்தனாரில் வேவு பார்க்க அனுப்பப்பட்ட இந்தப் பொண்ணையும் அவள் காவலாட்களையும் நோவு அதிகமின்றிக் கொண்டு விடுங்கள்.”

“ஐயன்.” அருண்மொழி அலறினான்.

“என்ன அருண்மொழி?”

“அவளைக் கொல்ல வேண்டாம்.”

“வேவு பார்க்கிறவர் தப்ப முடியாது.”

“பாவம் பெண், ஐயன்.”

“இல்லை, அருண்மொழி. தண்டனை நிறைவேறட்டும்.”

மாணவர்கள் பத்து பேர் வரிசையாகி குத்துவாள் உருவினார்கள்.

“நிறுத்துங்கள்.” அருண்மொழி கத்தினான். “ஐயன் அவளைத் தயவு செய்து விட்டு விடுங்கள்.”

“ஏன்?”

“அவள்...அவள்...என் மனைவி ஐயன்.”

“ஆ.—சூல இலச்சினையை நெற்றியில் இட்டுக் கொண்ட தளிச்சேரிப் பெண்ணா உன் மனைவி.”

“ஆம். இது உண்மை.”

“எப்போதிருந்து?”

“நேற்று இரவிலிருந்து.”

“இருக்கலாம் அருண்மொழி. உன் மனைவியாயிருப்பினும் குற்றம் குற்றமே. காந்தளூர்ச்சாலை அவளைத் தண்டிக்கும்.”

“ஐயன். எனக்காக இரக்கம் காட்டுங்கள்.”

“முடியாது.”

“கெஞ்சிக் கேட்கிறேன். என் மனைவியை ஏதும் செய்யாதீர்கள்.”

“முடியாது.”

“என்னைக் கொன்று விடுங்கள். ஐயன், அவளை விட்டு விடுங்கள்.”

“முடியாது. உம்...தண்டனை நிறைவேறட்டும்.”

மாணவர்கள் நெருங்கி சுந்தரி உட்பட, பத்துப் பேரையும் சுவரோடு அழுத்தினார்கள்.

“பெண்ணைக் கொல்லும் பேடியே. முடிந்தால் என்னைக் கட்டு அவிழ்த்து விட்டு அவளைத் தொட்டுப் பார்.”...அருண்மொழி அலறிக் குரல் கொடுத்தான்.

மாணவர்கள் திரும்பிக் குருவைப் பார்த்தார்கள். அவர் ‘செய்யுங்கள்’ என்று தலையசைத்தார்.

நெஞ்சின் நடுப்பகுதியில்—இருதயத்தின் நடுவில் குத்துவாள் விநாடி நேரத்தில் பத்துப் பேர் மீதும் பாய்ச்சப்பட்டது.

உயிர்க் கூச்சல் கடிகையை உலுப்பிற்று.

“அருண்மொழி”—வலி தாங்காமல் சுந்தரி வீறிட்டாள். “சோழர் குலம் வாழ்க. புலிக்கொடி ஓங்குக.” வீரர்கள் கூவினார்கள். ரத்தம் கடிகைத் தரையை நனைத்தது.

குத்துப்பட்டவர்கள் உடையிலேயே வாட்கள் துடைக்கப்பட்டன. மாணவர்கள் குருவை வணங்கி விட்டு வெளியேறினார்கள்.

அருண்மொழி கயிறு அறுக்க முழு பலத்துடன் போராடினான். புஜங்கள் புடைக்கத் திமிறினான். விடுபட்டு ஓடிப் போய்க் கட்டிய கைகளுடன் மேல் துண்டால் அவள் ரத்தம் அழுத்தி நிறுத்தினான்...

“வேண்டாம், அருண்மொழிப் பட்டரே. கத்தி இதயத்தை ஊடுருவி விட்டது. அப்பா. எத்தனை சுந்தர மான சாவு. தளிச்சேரி பெண் காதார ஒரு புருஷனின் மனைவி என்று அழைக்கப்பட்ட பிறகு வரும் மரணம். அருண்மொழி நான் உங்களுக்கு மனைவியா? மறுபடி சொல்லுங்கள். நான் யார் உங்களுக்கு?”

அழ முடியவில்லை. ஆனால் அவள் பிரிகிறாள் என்று தெரிய, மனம் பித்துப் பிடித்தது போலாயிற்று.

தன் கட்டுப்பட்டக் கைகளால் அவள் கட்டுகள் அவிழ்க்க முயற்சி செய்தான்.

“வேறு முயற்சி வேண்டாம் உபதளபதி. என் முகம் சாய்க்கத் தோள் கொடுங்கள். அருகே வந்து நில்லுங்கள் எனக்கு குளிருகிறது உபதளபதி. உடம்பு நடுங்குகிறது என்னை நெருங்கி நில்லுங்கள்”—சுந்தரி கெஞ்சினாள்.

அருண்மொழி அவளுக்கு நெருக்கமாய் சரியாதவாறு தோள் கொடுத்து துண்டால் மறுபடிகாயம் அடைந்தான் துண்டு முழுவதும் ரத்தம் பொங்கி விரல் வழியாக வழிந்தது.

“ஒரு பதிகம் பாட்டுமா? எனக்கே பிடித்த பதிகம். “என்னைத் தாங்கிக் கொள்ளுங்கள் உபதளபதி.

“வேண்டேன் புகழ். வேண்டேன் செல்வம்.
வேண்டேன் மண்ணும் விண்ணும்
வேண்டேன் பிறபிறப்பு. சிவம்
வேண்டார் தமைநாளும் தீண்டேன்.
சென்று சேர்ந்தேன், மன்னு திறை
பெருந்துறை, இறைதாள் பூண்டேன்
புறம் போகேன் இனிப் புறம்
போகலொட்டேனே.”

அவன் கழுத்து வளைவில் முகம் புதித்துப்பர்டினாள் அவன் நெஞ்சில் வைத்த கைகளை ‘புறம் போகேன்’ என்று பாடும் போது பற்றிக் கொண்டாள். தலை துவண்டது. உதடுகள் துடித்தன. பாட்டு அவனை அசைத்தது கண்ணில் நீர் வரவழைத்தது.

அருண்மொழி அழுதான். “சுந்தரி, சுந்தரி” என்று கதறினான்.

“என் உயிரே. என் துணையே. என் செல்வமே. நீ என் மனைவி. இந்த சுந்தரி என் மனைவி. என் பெண்டு. என் தாய். சோழக்குலக் கொடியே. நந்தாவிளக்கே. என் சரஸ்வதி.” தொண்டைக் கிழியக் கூவினான். சுந்தரி சிரித்தபடி உயிர் துறந்தாள். கண்கள் மேலேறிச் செருகின, இரத்தம் திட்டாய் உறைந்து நின்றது.

குஞ்சன் நம்பூதிரி அவனைத் திருப்பினார். ஒரு கத்தி வீச்சில் கயிறு சுருக்கு அவிழ்த்து! விடுவித்தார்.

“நீ போகலாம்”

“எப்படிப் போக முடியும் நம்பூதிரியே? எப்படிப் போகமுடியும்? கதறிக் கெஞ்சிய போதும் என் கண் ணெதிரே என் துணையை துடிக்கக் கொன்றுவிட்டு இதைத் தட்டிக்கேட்காமல் எப்படி போவான் ஒரு வீரன்? வா குஞ்சன் நம்பூதிரி. வாளெடு. நானா, நீயா, யார் உயிரோடு இருப்பது என்று தீர்மானம் செய்.

“பெண்ணைக் கட்டி வைத்து கத்தியால் குத்திக் கொல்லும் ஆசிரியனே, இப்போது வலிவு இருந்தால் பதில் சொல்.” அவன் பறிக்கப்பட்ட வாளை உருவினான்.

“தூதுவனோடு சண்டையிடுவதற்கில்லை.”

“நான் தூதுவனல்ல. எதிரி. உனது எமன். என் இனிய துணையை கதறக் கதற கொன்ற உனக்கு நானே காலன். ஆண் மகனாய் இருந்தால் நம்பூதிரி, யுத்தம் செய்ய வா”

நம்பூதிரி பின்னே நகர்ந்து பீடத்தின் அடியிலிருந்து நீண்ட வாள் எடுத்தார். சிரித்தார்.

இரண்டு முழ நீள பட்டைக் கத்தி அது. கைப்பிடி ஒரு முழ நீளம் இருந்தது. இரண்டு கைகளாலும் உயர்த்திப் பிடித்துச் சுழற்றி எதிரே வந்து நின்றார்.

அருண்மொழியும் அதே செய்தான்.

நாலு எட்டில் அவர் இடம் அடைந்து முழுபலமாய் திரும்பினான். எட்டுப் பக்கமும் அடித்தான். சகல தாக்குதல்களும் தடுக்கப்பட்டன. ஒரு அடி இவன் முகவாயில் விழுந்தது.

“கிழட்டுப் பேயே, அத்தனை திமிரா உனக்கு? இதோ பார் சோழப் புலியின் பலத்தை” மூர்க்கமாய் தாக்கினான். கிழவர் தள்ளாடினார். அவன் கத்தி வீச்சைத் தடுத்து வாளை தரையில் அழுத்தினார், உருவி அவர் தோளில் அடித்தான். அவர் எட்டி அவன் நெஞ்சில் உதைத்து தலைக்கு வீசினார். குனிந்து அவர் புஜத்தில் அடித்தான். வலது இடது காதுகள் கீறினான். ரத்தம் வழியத் தள்ளாடினார். கத்தி சுழற்றியபடியே பின் வாங்கினார். நேரே குறி பார்த்து ஓவென்ற கூச்சலோடு அவன் நெஞ்சு நோக்கி வந்தார். அருண்மொழி காத்திருந்து கத்தி தட்டி, கால் இடறி, அவரைக் கவிழ்த்தான். கவிழ்ந்தவர் அப்படியே கத்தி எடுத்து அவன் மீது வீச, தடுத்து, இடமாய்த் துள்ளி, முழு வேகத்தில் வலம் கொண்டு வந்து உட்கார்ந்தவர் கழுத்தில் கத்தி இறங்கி சீவ தலை துண்டாகி அப்பால் விழுந்தது. குபீரென்று ஒரு அடி உயரம் ரத்தம் பொங்கித் தரை நனைத்தது. அந்த உடம்பின் கால்கள் சம்மணமிட்டன. கத்தி நழுவினது. தலை ஏதோ முணுமுணுத்தது.

சில நொடிகள் ரத்தம் வழிய உட்கார்ந்திருந்த உடம்பு மெல்ல மல்லாந்து விழுந்தது. கால்கள் நீண்டன. கைகள் இரு புறமும் படிந்தன. அருண்மொழி அவர் வயிறு கீறினான் டப்பென்று தொப்புள் பக்கம் வெடித்து உயிர் போயிற்று.

இப்படி நீ சாகத்தான்—என் கோபம் தூண்டினாயா? என் சுந்தரியைக் கொன்றாயா? கேள்வி எழும்பியது.

அயர்ச்சியுடன் கத்தியால் நிலம் குத்தினான். வாளுடன் வாசலுக்கு ஓடினான். பின்பக்கம் குரல் கேட்டது. மேற்கு நோக்கிப் போய் பின்கதவு திறந்தால், பரமன் மழபாடி முதலில் நுழைய பின்னே சோழவீரர்கள் வெறியோடு ஓடி வந்தார்கள்.

தட தடவென்று எல்லா பகுதிகளுக்கும் உருவிய வானோடு போய் நின்று கொண்டார்கள்.

“என்ன நடந்தது அருண்மொழி?” பரமன் கேட்டார். “மாணவர்கள் தப்பி ஓடி விட்டார்கள். சுந்தரியை, பத்து சோழ வீரர்களைக் கொன்றுவிட்டு போய் விட்டார்கள். நான் குஞ்சன் நம்புதியை வெட்டிக் கொன்றேன்.”

“அப்படியா வாழ்த்துங்கள்?” அருகே வந்த வந்தியத் தேவர் கிரித்தார்.

“எதற்கு தேவரே?”

“முதல் யுத்தம், முதல் கொலை. குஞ்சன் நம்புதியாய் அமைந்தது பெரிய விஷயம். மிக்க அதிர்ஷ்டம்.”

“எரியூட்டுங்கள்” என்று சேனாதிபதி கூவி, அவர் இறங்க, வீரர்கள் தூண்களுக்கு நெருப்பு வைக்க முயல, அருண்மொழி “ஏய் நிறுத்து” என்று கூவினான்.

“எதற்கு அருண்மொழி?”

“உள்ளே காதலி இருக்கிறாள்?”

“வெளியே வந்தாலும் இதுதானே செய்யப் போகிறோம். உள்ளேயே இருக்கட்டும்.”

“இல்லை வந்தியத் தேவரே சுந்தரி என்...”

“சொல்? என்ன? சுந்தரி உன்...”

அருண்மொழி தலை குனிந்தான்.

“அருண்மொழி” வந்தியத்தேவர் அவன் தோள் மீது கை வைத்தார். “வீரனுக்கு உறவில்லை. உற்றார் இல்லை. அவன் உறவு மரணம். அவன் காதலி போர் என்னும் நங்கை.”

“அவனுக்கு தாய், தந்தை, குரு, சீடன், நண்பன், மனைவி, பிள்ளை, எதுவுமில்லை உருவின வாளுக்கு எதிரே இருப்பவன் மட்டுமே உறவு. அவனா, நானா? யார் உயிர் வாழ்வது என்பதே முடிவு.”

“இதுதான் ஆரம்பம் உனக்கு அருண்மொழி. இன்று உன் கையால் நிறைய பேர் மரணமடையப் போகிறார்

கள். “கிளம்பு, மன்னர் மேற்கு நோக்கி திரும்பி விட்டார் போ. அவரோடு சேர்ந்து கொள். வெற்றி அல்லது வீர மரணம்?”

உயர்ந்த மலைகளில் நடராஜன் ஏற மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

காந்தனார் சாலைக் கடிகை இருந்த இடத்தில் அடர்த்தியாய் கரும்புகை எழுந்து கொண்டிருந்தது.

ஆயிரம் வீரர்களுடன் முன்னால் போய்க் கொண்டிருந்த மன்னரிடமிருந்து சிறிய ஓலை ஒன்றை ஸ்ரீவல்லபன் எடுத்துக் கொண்டு வந்தான்.

இரண்டே வார்த்தைகள்.

“மெச்சினோம். தெரிஞ்ச கைக்கோள குதிரைப் படையின் தளபதியாக்கினோம். வாழ்த்துக்கள்.” புலி இலச்சினை பொறித்திருந்தது. ஓலையை அருண்மொழி இடுப்பில் சொருகிக் கொண்டான்.

“என்ன முகத்தில் சந்தோஷம் காணோம்?”

“உன் அருமை அப்பாவிடம் சொல்ல வேண்டாமா? பதவி உயர்வு சொல்ல வேண்டாமா” வல்லபன் கேட்டான்.

“வேண்டாம்.”

“ஏன்?”

“வீரனுக்குத்தான் தாய், தந்தை, மனைவி, மக்கள், குரு, சீடன், நண்பன் எவருமில்லையே”—அருண்மொழி சலனப்படாத குரலில் சொன்னான்.

தொடர்ந்து குதிரை மலையேறியது.

முற்றும்

